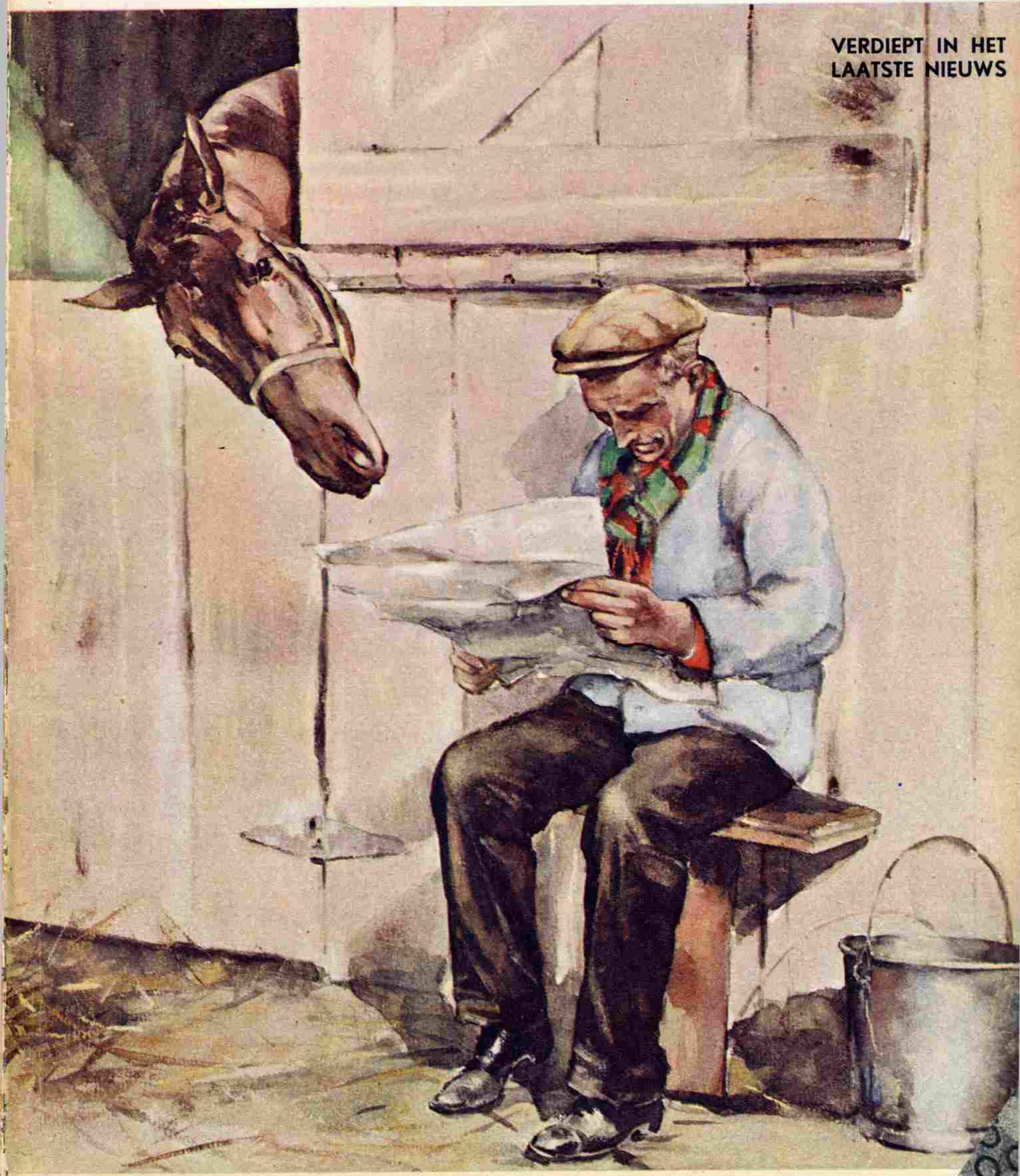

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

2 MEI 1940 — No. 18

LOSSE NUMMERS 15 CENT

VERDIEPT IN HET
LAATSTE NIEUWS

Een stad van gegolfd plaatijzer

*met bewoonsters in
Victoriaansche
kleederdracht*

Hoewel de Herero's in Zuidwest-Afrika voor een groot deel „beschaafd” zijn, gaan ze niet heelemaal met hun tijd mee. En dat past ook eenigszins voor een krijgshaftig, oud volk, waarvan de leden in de eerste plaats

De Herero's in Windhoek

zeer waardig, doch dikwijls voor westersche begrippen ook traag in hun gebaren zijn. De Herero's waren nauwelijks vijftig jaar geleden nog eigen baas in hun land en het heeft heel wat moeite en strijd gekost voor zij zich gewonnen gaven en de blanke indringers tegen wil en dank moesten dulden.

De vrouwen zoowel als de mannen zijn zeer lang en slank en kleden zich, waarschijnlijk omdat de traditie in dit volk toch nog een voorname plaats inneemt, volgens de Victoriaansche mode, die in 1870 door de toenmalige Europeesche vrouwen werd ingevoerd.

Aan den anderen kant zijn diezelfde Herero's echter weer ontstellend modern: zij begonnen het eerst met de toepassing van metaal op groote schaal bij hun woningen. Deze bestaan namelijk in Windhoek uit gegolfd plaatijzer. Een heele ijzeren stad ligt daar met eigen winkels, eigen café's, eigen politie, eigen voetbalterreinen. Hoewel ook

In Afrika vindt men dezelfde symbolen en voorwerpen, die geluk moeten brengen. Een hoefijzer op de deur van een Herero-hut.

Deze jonge Herero-vrouw stamt uit een oud geslacht van opperhoofden. Zij is echter zelf dienstmeid op een boerderij in de buurt van Windhoek.

Vrouwen in een kleederdracht uit den tijd van koningin Victoria. De hooge tulbanden, een teeken, dat de vrouw volwassen is, eischen minstens evenveel tijd als het opzetten van een modern hoedje!

De Herero's hebben het dikwijls niet kunnen laten hun hutten in den ouden, traditioneeelen ronden vorm te bouwen, hoewel het moderne materiaal zich daartoe niet erg goed leende.

De Herero's zijn in het geheel niet afkeerig van uniformen; nu ze niet meer mogen vechten paraderen ze toch nog graag in krijgshaftige pakjes.

Kaffers en Hottentotten in Windhoek wonen, kan men toch niet van een eensgezinde, homogene „inlandsche” bevolking spreken, want de Herero's voelen zich verre boven de andere inboorlingen verheven en kijken met minachting neer op de vertegenwoordigers der volken, die vroeger aan hen onderworpen waren. En al verwaardigen zij zich nu op hun beurt in den dienst der blanken te treden, men moet er steeds aan denken met betrouwbare, doch zeer trotsche mensen te doen te hebben, anders houden beide partijen het niet lang bij elkaar uit.

Een panorama van de stad der gegolfd plaatijzeren huizen. In deze stad woont slechts één blanke, de Engelsche bestuursambtenaar.

De Herero's zijn hartstochtelijke voetballers en er werd zelfs een verwoede strijd gestreden om den beker, dien de Engelsche bestuursambtenaar had uitgelooft. Het winnende team met zijn trofee.

Rechts: Angelina, de „schoonheidskoningin” van Herero-Windhoek. Hoewel de kleding ouderwetsch is, staat zij dezen slanken, langen vrouwen zeer goed.

Niet alleen de huizen, zelfs de bron en ook de „huisjes” zijn van gegolfd plaatijzer gemaakt, dat echter dikwijls wit geschilderd is om de zonnestralen terug te kaatsen.

Een pantserwagen in den aanval.

Ultra-modern pantserafweergeschut, P.A.K. van 4.7 cm. Dertig schoten per minuut!

Met zes man wordt een pantserafweerkanon tegen de steile duinhelling in stelling gebracht.

HOE NEERLANDS WEERMACHT WERKT

★
*Pantser-
wagens en pantser-
afweerkanonnen.*

•
*De Poema in
actie*
★

Pantserwagens, tanks, gevechtswagens, de gemotoriseerde afdeelingen van een modern leger. Wapens, die in een oogenblik tijds, in enkele uren, tot ver in het vijandelijk gebied kunnen doordringen — pantser van centimeters dikte beschermen de bezetting tegen geweervuur, tegen mitrailleurkogels. En met hun eigen zware machinegeweren en 5 cm kanonnen kunnen zij heele vijandelijke afdeelingen opruimen, kunnen zij op verkenning gaan waar geen cavalerist zich zou wagen. Dwars door het maaiveld, over heuvels, door rivieren en versperringen dringt de moderne gevechtswagen.

Ieder wapen brengt zijn eigen afweer voort. Tegen pantserwagens werden flesschen benzine en handgranaten gebruikt en kreeg de infanterie haar eigen licht geschut. Ge kunt het nu en dan zien, wanneer een troep ergens in Nederland marcheert, de kleine, ietwat ouderwets aandoende stukken van 6 cm veld, getrokken door twee paarden; daarachter de munitiewagen, de een of andere boerenkar.

Maar... een pantserwagen rijdt 40 of 50 km per uur, en een stuk van 6 cm veld schiet zoo'n paar granaten per minuut. Tusschen het eerste en het tweede schot is 't doel 300, 400 meter verder. En de 6 veld maken na ieder schot een sprongetje, tot de affuitrem zich in den bodem heeft gegraven, en ook dan nog blijft het gericht houden een moeilijk werkje, en... Maar gelukkig hoeft Nederland het niet meer te doen met die 6 cm stukken en overall, in kazematten en bij de infanterie vindt ge het modernste pantserafweerkanon: het pak. Snel schietend — 30 schoten per minuut — goed te richten, met een automatisch werkende terugloopaffuit.

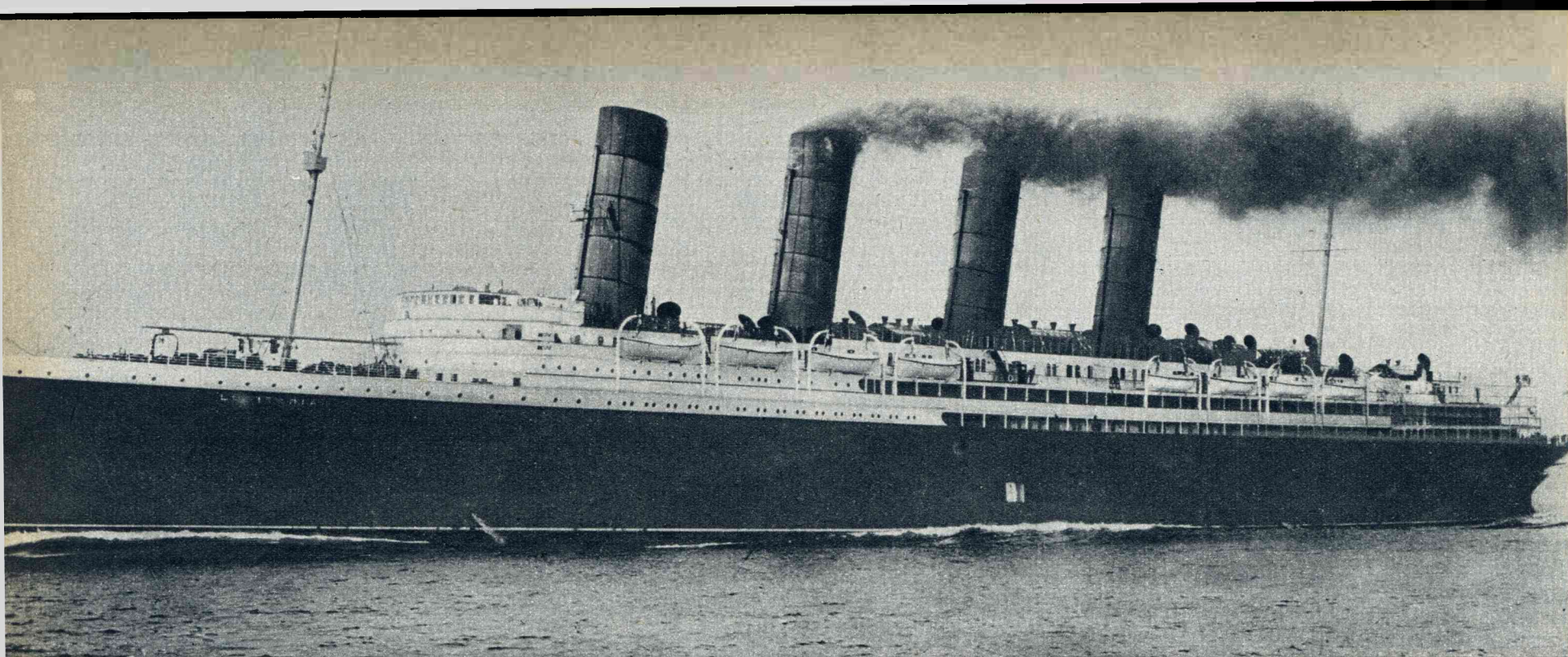
„Een pantserwagen is iemand, die bang is voor niemand” behalve voor 'n pak, dat om den hoek van een weg, ergens in 'n boschje in stelling is gekomen.

Met autotractie is het pak tot onder aan den duinrand gekomen; met touwen en mankracht is het tegen het duin opgeklommen; een man grijpt met de hand in de monding van het stuk; twee aan de wielen, drie, vier aan de affuit. Langs de keurige wandelwegen zijn de duinen met prikkeldraadhagen afgescheiden, maar 'n voor burgers gemaakte prikkeldraadversperring is voor een pantserafweerkanon een even groote hinderpaal als een bordje verboden toegang.

Op het duin komt een stuk in stelling. In enkele seconden zijn de wielen weggenomen, is de spreid-

Een overzichtsfoto van het schip. Vergeleken bij de Nieuw Amsterdam en de Oranje is de „lijn” wel wat oudmodisch geworden.

De ramp van de

LUSITANIA

De eerste-klas-rooksalon. Comfort en luxe! En inderdaad, om daar te zitten met een goede sigaar en een glas whiskey.... men zou het minder hebben kunnen treffen.

Op den zevenden Mei 1940 is het juist vijftientig jaar geleden, dat het s.s. Lusitania van de bekende Cunard Line niet ver van de Iersche kust door een Duitschen onderzeeër tot zinken werd gebracht.

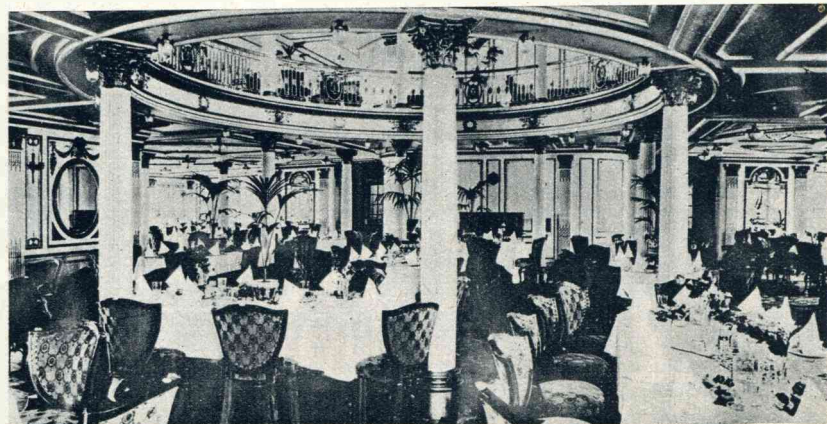
getroffen werd door een torpedo, terwijl om 13 uur 49 een tweede torpedo ter hoogte van de ketelruimen insloeg. En het mag aan de ver-

getelheid worden ontruikt: het was de junior officer William Belling, die, te midden van deze ontzetting, onbewogen en ambtshalve deze feiten boekstaafde.

De gevolgen dezer explosies waren ontzettend! Er ontstond geen paniek, omdat de passagiers — door verkeerde propaganda over de „onzinkbaarheid” van dergelijke groote schepen — geen direct gevaar aanwezig achtten. Het was kort na en gedeeltelijk zelfs nog tijdens de lunch en de passagiers schrokken wel, doch bleven kalm. Bovendien kan men zich niet onttrekken aan den indruk, dat zelfs de scheepsleiding het gevaar niet onmiddellijk in vol- len omvang inszag. Men heeft eerst de gevolgen willen aanzien en dat is noodlottig geworden.

Het schip had namelijk omdat het in 1907 — d.w.z. vóór de Titanicramp — was gebouwd, onvoldoende sloepruimte voor alle opvarenden. Zodoende was er voor het vertrek geen sloepenexercitie gehouden, omdat het dan aan vele passagiers zou zijn opgevallen, dat er voor hen geen plaats in de sloepen was gereserveerd. Om de daaruit onvermijdelijk voortvloeiende onaangenaamheden te voorkomen, werd de exercitie overgesla- gen, doch zodoende wisten de passagiers — toen het op de sloepen aankwam — van geen toeten of blazen.

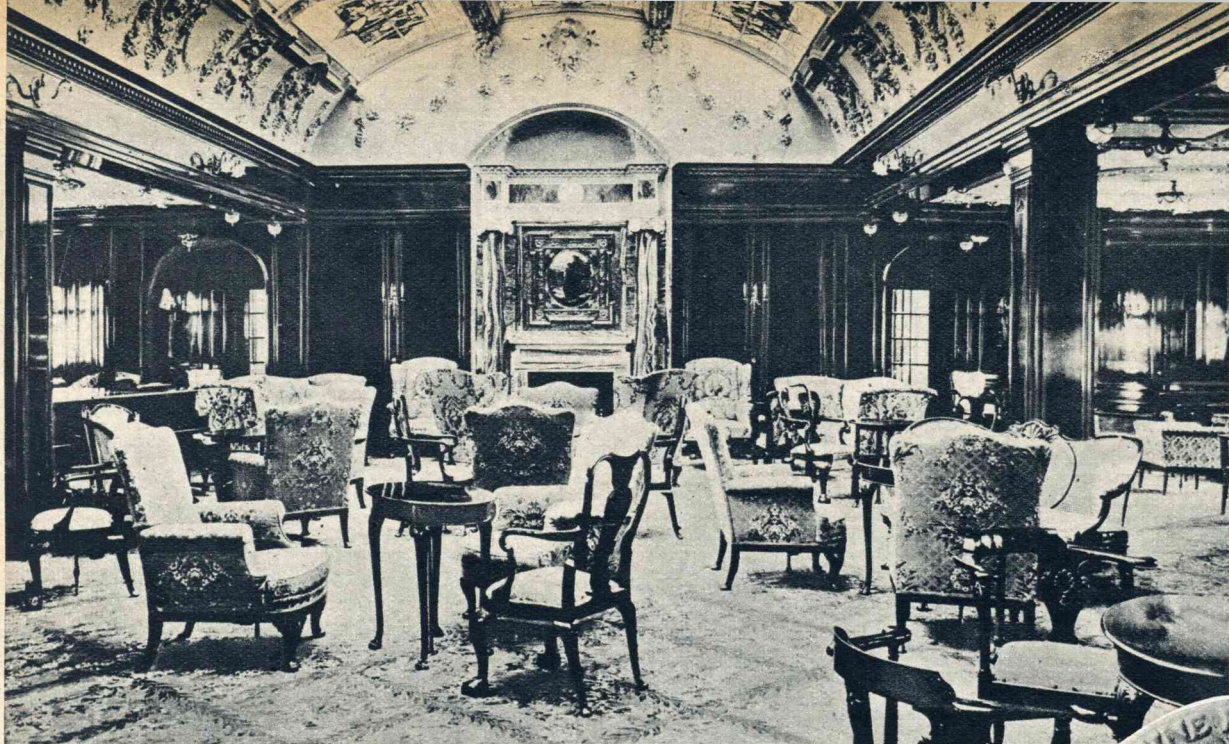
De eerste-klasse-eetzaal, die wel een goed denkbeeld geeft van de luxe, waarmee 't schip was aangekleed. Aardig is het daarbij om te weten, dat de zuilen in werkelijkheid kale, stalen stutten zijn. In het verband van het schip kunnen zij echter niet gemist worden en vandaar deze aankleding.

Onder de overtalrijke schepen, die in den wereldoorlog ten onder gingen, neemt de Lusitania een zeer bijzondere plaats in. Want ofschoon dit feit tamelijk in het begin van den oorlog plaats vond, werd daarmee tevens een aantal droevige records gevestigd, die sindsdien niet meer zijn gebroken. Ten eerste was en is dit het grootste schip, dat ooit door een oorlogshandeling verging; ten tweede was de verlieslijst langer dan ooit; ten derde waren de gevolgen in de verzekeringswereld catastrofaal en ten slotte waren de politieke gevolgen van onoverzienbaren omvang. Zooals generaal Pershing, de commandant van het Amerikaansche expeditieleger in den Europeeschen oorlog, later in een tafelrede zei: „Dit waren de torpedo's, waarmee Amerika in den oorlog werd geschoten.” Daarom is dit feit waard, om nader in de herinnering te worden geroepen.

De omstandigheden, waaronder de ramp plaats vonden, zijn het soberst neergelegd in het z.g. „wachtboekje” of kladjournaal, waarin, bij het mid- dagbestek, het weer werd genoteerd. Daarin lezen we dat het om twaalf uur op dien dag goed en in het algemeen beter wordend weer was. De wind was variabel van zuidoost tot zuid, matige tot lichte koelte, golvende zee en een lichte neveling uit het westen, met heldere tot licht bewolkte lucht. Bijzondere maatregelen, zooals het sluiten van de waterdichte deuren tusschen de verschillende ketelruimen en de machinekamer, of het gereedmaken van sloepen, waren echter niet genomen.

In dit eenige scheepsdocument, dat gered werd, staat vervolgens genoteerd, dat het schip om 13 uur 47 aan bakboordszijde ter hoogte van den voormast

De social hall. Het interieur is opgebouwd uit glanzend gepolitoerd mahonie, het plafond is rijk gestuct, in het gebrandschilderde glas van den lichtkoepel zijn symbolische voorstellingen aangebracht. Het tapijt is speciaal geweven, zooals dat ook het geval is met het gobelin, waarmee de fauteuils zijn bekleed. De schoorsteen is uit de fraaiste marmer-soorten opgebouwd.

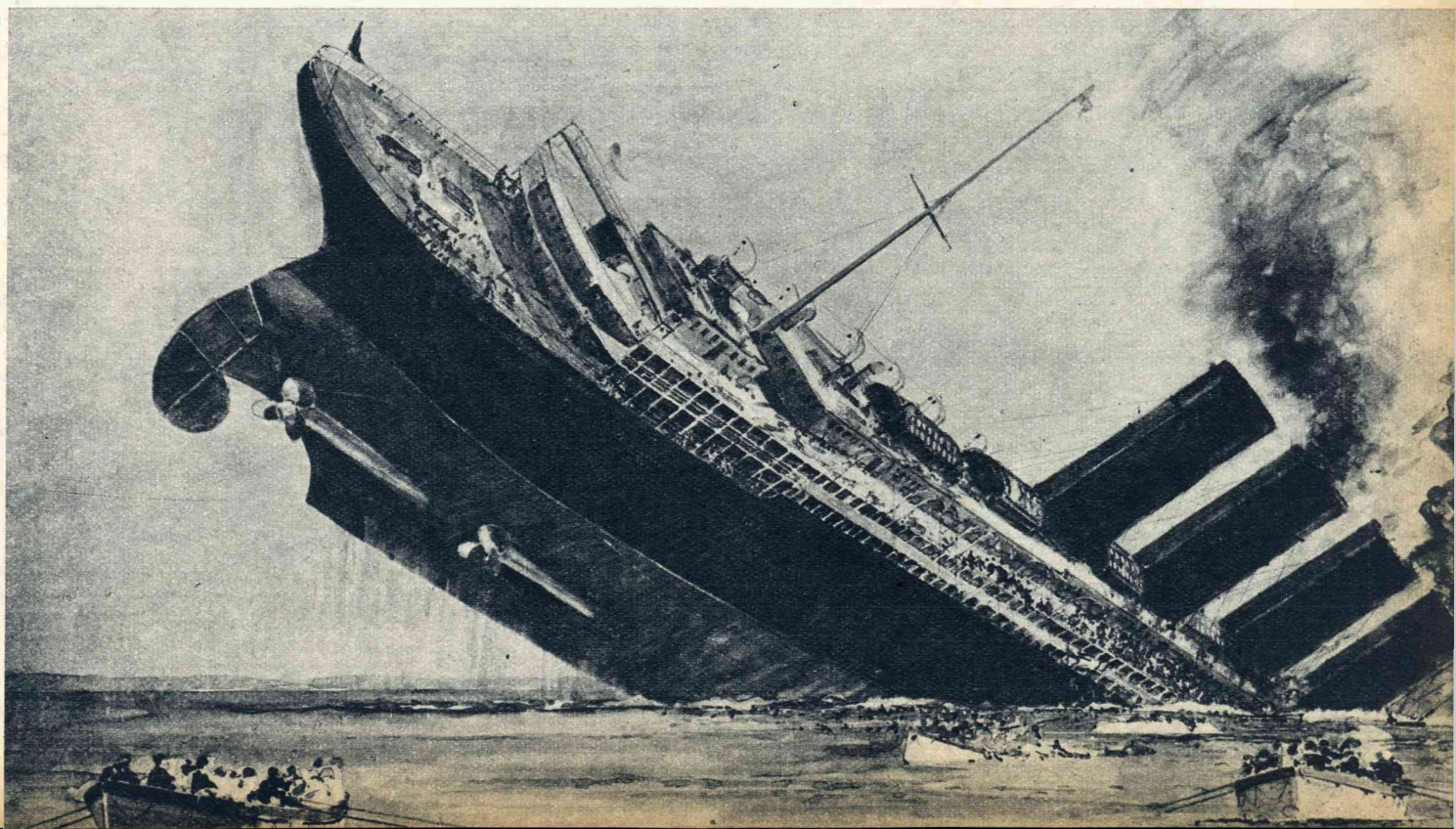
tusschen de eerstgevierde sloep en de verschansing een kloof van ruim één meter. Daaronder klotste 14 à 15 meter lager de vaalgroene zee, zoodat het oversteken van deze kloof voor de passagiers, waaronder vrouwen en kinderen, te griezelig was. Er ontstond een run naar het sloependek, de daar geposteerde manschappen werden van hun posten gedrongen en zoo verspreidde zich een door panischen schrik bevangen horde over het sloependek, waar de zeelieden met de overige sloepen bezig waren. De loopers van de takels, (de touwen van de katrollen), geweldige rollen zwaar en stug manillatouw, werden door elkaar geschopt, rondom de boorden der sloepen werden veldslagen geleverd om een plaats en er zouden nog veel meer slachtoffers zijn gevallen, als de tweede officier, Stephan Bruck, niet tot krasse maatregelen was overgegaan.

Hij verzamelde alle zeelieden van de toch onbruikbare bakboordssloepen, wapende dezen met helmstokken, bootsbaken en wat meer voor de hand kwam en begon zoo een charge, waardoor hij alle overtollig publiek van het sloependek knuppelde. Dank zij dezen maatregel konden de stuurboordssloepen te water worden gelaten. Doch ook dit geschiedde niet zonder afschuwelijke ongelukken. Eén sloep bleef halfweg steken en ging met het schip ten onder, een tweede plofte van tien meter te water en viel te pletter en een derde viel aan één zijde los, waardoor de levende inhoud hals over kop in zee tuimelde. Deze sloep raakte later echter los en bleef drijven, waarna anderen er in klommen en onmiddellijk aan den slag gingen, om de rondspartelende drenkelingen op te pikken. Zodoende kwam zij toch aan talrijke opvarenden ten goede.

Inmiddels echter rende het van het sloependek verdreven publiek radeloos over het nu snel zinkende schip. Men trachtte tevergeefs reddingvlotten overboord te werpen, om dan een sprong voor het leven te kunnen wagen, doch de vlotten bleken te zwaar. In dit geval zou het de wijste maatregel zijn geweest om deze vlotten eenvoudig op dek neer te zetten en er dan in te stappen. Dan zou het schip onder de vlotten zijn weggezonden. En al zouden waarschijnlijk enkele vlotten mee ten onder zijn gegaan, het meerendeel zou ongetwijfeld aan de oppervlakte zijn blijven drijven.

Doch in plaats van dezen maatregel te nemen, sprongen talrijken in blind vertrouwen op hun zwemvest te water, waar zij jammerlijk omkwamen. De zwemvesten hadden zeker genoeg drijfvermogen, om de drenkelingen aan de oppervlakte te houden, eventueel weer naar boven te halen. Doch door de zuiging van het schip gingen talrijke drenkelingen zoo lang onder dat het weer bovenkomen geen nut meer had. Zodoende kwam het, dat ondanks de intact ge-

Het reuzenschip in zinkenden toestand, naar gegevens van ooggetuigen door Norman Wilkinson met veel technische precisie weergegeven. Deze teekening schijnt ons zeer betrouwbaar. De bakboordssloepen staan nog ongebruikt aan dek.

Een episode na het zinken, volgens aanwijzingen van een der geredden door een Engelsch teekenaar met aangrijpend realisme in beeld gebracht.

Een Deutsche gedenkpenning, geslagen ter herinnering aan het tot zinken brengen van de Lusitania. Keine Bannware betekent: geen contrabande.

bleven radio-installatie en ondanks de zestien onmiddellijk toesnellende schepen ruim driekwart der opvarenden het leven verloor. Doch de Duitschers hadden vooruit gewaarschuwd, dat de Lusitania als hulpkruiser en munitieschip tot zinken zou worden gebracht. Zoo vielen deze dooden als slachtoffers van een te groot vertrouwen in de veiligheid van dergelijke zeekasteelen.

Wat nu het schip zelf betreft, het was een zusterschip van de Mauretania, die jarenlang den blauwen wimpel voerde. Het was 31.500 ton groot en werd door 68.000 paardekrachten met een vaart van ruim 24 zeemijl of 45 kilometer per uur door het water voortgestuwd. De boekwaarde beliep 10½ miljoen gulden; de lading was voor f 6.500.000 verzekerd, terwijl zich bovendien voor f 2.400.000 aan goud in baren aan boord bevond.

Na het vergaan van de Titanic van de White Star Line behoorde de Lusitania tot de grootste schepen van het Britsche rijk, zoodat kapitein Turner zijn commando als een schitterend slot van een prachtige carrière kon beschouwen. En al zijn de techniek en luxe, waarmee dit schip werd ingericht, sindsdien verbeterd, voor zijn tijd was het een pronkjuweel, zooals ook de foto's wel bewijzen.

TH. R. BOOSMAN

Schoonheid!
**ONSTERFELIJK
IDEAAL!**

Breng Uw schoonheid tot nieuwe fleur door Uw huid te verzorgen met de milde olijfolie-zeep!

'T IS HOPELOOS, ALS JE ZOO'N DROGE EN RUWE HUID HEBT ALS IK! DAAR IS GEEN KRUID VOOR GEWASSEN!

ONZIN, MIA! WEET JE WEL DAT DE HUID RUW EN DROOG KAN WORDEN DOOR DE VERKEERDE ZEEP TE GEBRUIKEN? WAAROM PROBEER JE HET NIET EENS MET **PALMOLIVE-ZEEP**?

IN PALMOLIVE IS OLIJFOLIE VERWERKT, HET BESTE SCHOONHEIDSMIDDEL DAT DE NATUUR HEEFT VOORTGEBRACHT. HET REINIGT DE PORIËN, MAAKT DE HUID ZACHT EN DE TEINT FRISCH!

NU, ALS DAT HET GEHEIM IS VAN JOUW SCHOONHEID, HETTY, GA IK VAST EN ZEKER OOK PALMOLIVE GEBRUIKEN.

PER STUK
15 CT.

Bereid met Olijfolie OM DE HUID ZACHT EN DE TEINT JONG TE HOUDEN!

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

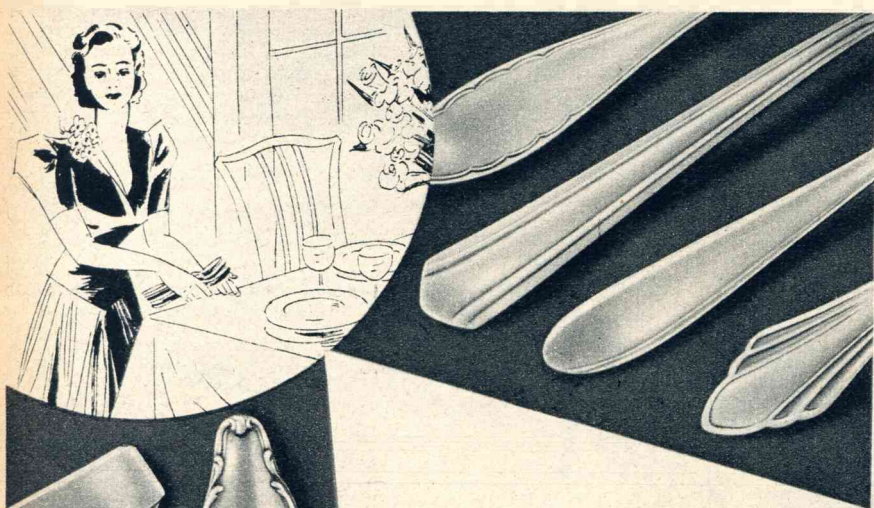
BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 – GIRO 43141

JUNE BRAE,

een der eerste krachten van het Sadler's Wells-ballet, in Les Sylphides. – Het Sadler's Wells-ballet onder leiding van Ninette de Valois, dat in een zestal jaren tot een nationale Engelsche balletgroep van 42 dansers met een internationale reputatie groeide, komt Maandagavond in onzen Koninklijken Schouwburg optreden

Verleen Uw tafel cachet!

VERLEEN Uw tafel de bekoring van het werkelijk aparte: dek met Wellner tafelzilver. Over heel de wereld is Wellner Zilver befaamd om zijn onvergelykelijke schoonheid, om zijn in alle modellen doorgevoerde dubbelzijdige decoratie. En niet in het minst beroemd om zijn duurzaamheid - Wellner Zilver wordt schriftelijk gegarandeerd voor 25 jaar dagelijkschen dienst. Wellner zij Uw keus!

Wellner Zilver

Voor iets apart

WELLNER-ZILVER FABRIEKEN N.V. - AMSTERDAM

Als men spreekt over mooie witte tanden, denkt men aan Chlorodont, de doelmatigste tandpasta.

Schuimend of niet-schuimend.

TUBE 25 ct. - GROOTE TUBE 45 ct.

Chlorodont

Tandpasta

KERSEBLOESEM

door

DOROTHY BLACK

Het werk voor dezen dag was geëindigd. Tim Conway stak zich in een luchtig zomerpak en sloeg ijverig aan het tuinieren. Het was een van de weinige pleziertjes, die hij zich gunnen kon. Overal om hem heen lag China, met zijn vermeende rijkdommen, zijn betoovering en zijn bandieten; maar Tim Conway merkte niets van die dingen. De weg naar Hongkong liep langs den voet van den heuvel waarop hij woonde, doch hij ging er zelden heen. Hij bezat een auto, waarvan hij slechts een zuinig gebruik maakte.

Tim was een tamelijk onbelangrijke figuur, als bedrijfsleider verbonden aan een tinnij, waarvan de aandeelhouders droomden dat ze in de verre toekomst groote winsten zou gaan afwerpen. Op het oogenblik zat er nog niet veel muziek in. Van zijn landhuis op den heuveltop keek hij uit over het golvende groene landschap tot aan de Biasbaai, waar de Chineesche zeeroovers zich schuil hielden. Hij werkte graag in zijn tuin, omdat hij zich hier ongestoord kon overgeven aan zijn dromen. Geld om ze te verwezenlijken had hij niet; evenals zoovele anderen was ook hij een slachtoffer van de ongunst der tijden.

Hij zaaide pronkerwten en reseda's en probeerde ze in dezen vreemden bodem tot wasdom te brengen. En hij kweekte slingerplanten met witte bloemen en kleurige bougainvillea's — en droomde van Rosemary.

Ze waren op het eerste gezicht op elkaar verliefd geworden. Twee jaar geleden bij de races in de Gelukkige Vallei was het gebeurd. Hij herinnerde zich nog steeds de wonderlijke sensatie, welke hij ondergaan had, toen hij ontdekte, dat ook zij hem met meer dan gewone belangstelling had opgenomen. Hoe gelukkig hadden ze kunnen zijn, indien haar ouders hun plannen niet gedwarsboemd hadden! Ruw trok hij het onkruid uit den grond, toen hij aan den heer en mevrouw Stetson dacht.

Rosemary bewoonde met hen een prachtig huis te Hongkong. Haar vader was schout-bij-nacht, een gemelijke, kleine man, wiens uniform voortdurend den schijn wekte, dat het hem te krap zat. Haar moeder was een statige, pronkzuchtige dame, die voornamelijk op haar stand en waardigheid bedacht was. Bovendien had ze een „lijst”. Voordat ze een avondje organiseerde, raadpleegde ze eerst haar lijst, en wanneer iemand het ongeluk had er niet op voor te komen, hoefde hij nimmer te verwachten gevraagd te zullen worden.

Tim had nog nooit een uitnoodiging ontvangen en reeds lang geleden alle hoop laten varen er een te zullen krijgen. Of de tinnij moest voor een verrassing zorgen, maar dat was erg twijfelachtig. Donkere wolken bedekten den hemel van hun geluk, doch één heldere ster konden ze niet dooven, zijn liefde voor Rosemary en haar liefde voor hem.

Het was lente — een koele, Chineesche lente met zachte kleuren en vele bloemens. Tim tuinierde of zijn leven er van afhing. Hij wilde niet denken aan de kostbare jaren welke ongebruikt voorbij vloten en niet luisteren naar het gejubel van de vogels in den amandelboom.

In Hongkong verzette Rosemary zich krachtig tegen haar moeders pogingen

om haar aan eenige belangrijke personen op haar lijst uit te huwelijken en leefde mee in het leed van haar vader, die er ondanks de instructies van het hoofdkwartier maar niet in slaagde een bende zeeroovers onschadelijk te maken. Chineesche zeeroovers zijn niet gemakkelijk te vangen, want zoodra ze een patrouille mariniers zien aankomen, zetten ze een anderen hoed op en verspreiden zich over het landschap, waar ze zich voordoen als eerzame dorpelingen, die argeloos in rioolputten visschen of snuisterijen verkoopen langs den weg.

Op zekeren avond, toen Tim z'n zelf-opgelegde taak om een nieuw bloembed op den heuveltop te graven onderbrak en even op zijn spade leunde om wat uit te blazen, zag hij op den weg van Fan-ling een ouden Chinees aankomen.

Het was een arme, afgeleefde oude man, gekleed in een versleten pak en met een breeden, strooien hoed op het hoofd, die een groote, steenen urn onder zijn arm torste. Tim leunde grimmig op zijn spade, toen hij de urn zag; hij ried onmiddellijk wat de oude man er mee voor had en was niet van zins dien nonsens in zijn tuin te velen.

In sommige streken van China houden ze er een eigenaardige gewoonte op na. Graven worden evenals gemeubelde kamers voor 'n korten termijn verhuurd. Wanneer deze tijdelijke rustplaatsen voor anderen noodig zijn, worden de laatste bewoners er uitgehaald en door familieleden in steenen urnen bijgezet. Deze urnen worden dan op een plek geplaatst, waar de overledene tijdens zijn leven graag vertoefde. In de omgeving van Fan-ling ziet men tal van deze urnen, alleen en in paren, op plekjes die een prachtig uitzicht bieden op het omringende landschap.

De oude man naderde Tim nederig. Hij maakte een echt armoedigen indruk. Zijn gelaat had een kleur van smerig ivoor en als hij lachte, ontblootte hij 'n stel zwarte en ongewoon misvormde tanden.

Hij zette de steenen urn voorzichtig op den grond en streek met zijn hand zachtjes over het deksel alsof hij het hoofd van een dierbaar kind liefkoosde. De woorden, die Tim had willen zeggen, stierven op zijn lippen. Hij was verliefd en zijn hart was open voor iedereen.

„Het is mijn vrouw, meneer. M'n kleine Kersebloesem. Ze woonde hier als kind. Toen ik haar voor het eerst zag, zat ze zelfs op dezen heuvel. Vindt u goed, dat ik haar op deze plaats achterlaat?”

De gedachte, dat deze vreemde vrouw van nu af aan in zijn tuin zou liggen koekeloeren, stond Tim niet erg aan, maar er lag iets roerends in den naam Kersebloesem en bovendien keek de oude man hem zoo smeekend aan.

„Vooruit dan maar, omdat u het bent, opa,” zei hij met tegenzin.

Hij hielp den ouden man zelfs de urn in het midden van het bloembed te plaatsen, dat hij zoo pas gegraven had. Het aspect van zijn tuin zou er door bedorven worden, doch hij hoopte maar dat het voor een goede zaak was. De oude man staarde een oogenblik zwijgend naar de urn. Toen daalde hij den heuvel af en Tim zou er op hebben kunnen zweren, dat er tranen in zijn oogen

stonden, hetgeen nogal vreemd was, omdat gewoonlijk wordt aangenomen dat alleen menschen met blanke gezichten er zulke gevoelens op na houden.

In zijn brief aan Rosemary stak hij er dien avond den draak mee.

„Er is een Chineesche dame bij me komen wonen, lieveling, maar er is geen reden voor je om jaloersch te zijn. 't Is haar gebeente maar — in een steenen urn in den tuin. Misschien brengt ze me wel geluk aan!”

Haar moeder, die den brief over haar schouder meelas, lachte schamper.

„Ik begrijp werkelijk niet wat je in dien sentimenteelen dwaas ziet,” zei ze hatelijk. „Vooruitzichten heeft ie niet en in behoorlijke kringen wordt ie niet ontvangen. Dat moest je toch genoeg zeggen! Je zult nog eens spijt hebben van je bevestiging — neem 'n wijzen raad van mij aan en trouw met sir Tommy Coles, voordat een ander met hem gaat strijken.”

Haar vermaningen schenen voor doovmansooren gesproken te zijn en met eenige stekelige opmerkingen over de ondankbaarheid der moderne jeugd maakte mevrouw Stetson een einde aan het gesprek.

De zomer brak aan met zijn hitte en moeraskoorts. Rosemary trok met haar ouders naar Wei-hai-wei. In zijn verbeelding zag Tim haar omringd door jonge marineofficieren in snetteloos-witte uniformen met gouden epauletten — en door sir Tommy Coles, met zijn jacht, zijn automobielen en zijn bank-saldo. Sir Tommy Coles pronkte boven aan de lijst van mevrouw Stetson.

In zijn eenzaamheid en misère raakte Tim dien langen zomer bijzonder gehecht aan Kersebloesem in haar steenen urn. Zij was alles wat hij had. Hij legde een speciaal tuintje voor haar aan met zeldzame planten en teere varens en plantte een heg van stokrozen in een boog om haar heen. Bovendien verplaatste hij den amandelboom om haar te beschutten tegen het zonlicht. En de tuin bloeide. Een weelde van bloemen blonk in bonte kleurenpracht om het voetstuk van de urn en vervulde de omgeving met de liefelijkste geuren. In zijn dagelijkschen brief aan Rosemary vertelde Tim geregeld hoe het met zijn tuin gesteld was. Hij sprak over Kersebloesem als de „deelgenoot mijnner eenzaamheid”. Hij deed dit opzettelijk en met weemoed in zijn hart, omdat Rosemary eigenlijk de dame was die haar lot met hem had moeten deelen.

Eindelijk kwam er verandering in de lucht. De koude jaargetijden waren weer op komst. Rosemary was naar Hongkong teruggekeerd, dicht bij hem en toch zoo ver af en deze wetenschap maakte hem zoo rusteloos dat hij er niet van slapen kon. Hij stond op en wandelde bij het maanlicht in zijn tuin, fantastische plannen beramend om het verzet van mevrouw Stetson te breken en in het geheim met Rosemary te trouwen.

Toen hij in het tuintje op den heuvel-top kwam, dat hij speciaal voor Kersebloesem had aangelegd, bemerkte hij dat hij niet alleen was. Voor de steenen urn in het midden van het bloembed stond peinzend de oude Chinees. Hij zag er knoestiger uit dan te voren, alsof ook hij langen tijd geleden gestorven was. Alleen zijn oogen waren levend — klein, helder en wijs.

„U hebt een prachtigen tuin voor haar gemaakt, meneer! Ik kom 's nachts wel eens hier om ook van deze schoonheid te genieten. U hebt er toch geen bezwaar tegen, hoop ik?”

„Ga gerust uw gang maar. Doe maar net of ik er niet ben,” zei Tim grootmoedig. Ofschoon het tot hem doordrong, dat niet iedere bewoner van

een verlaten heuveltop het prettig zou vinden als er 's nachts vreemde Chinezen in zijn tuin rondwaalden, vond hij de situatie toch wel interessant.

Ze stonden naast elkaar in het maanlicht met hun schaduwen grillig voor hen uit — de een lang en slank, de ander klein en gebogen als de tak van een boom. Er was iets, dat Tim eensklaps deed vragen:

„Was uw Kersebloesem een lieve vrouw?”

„Er was geen vrouw zooals zij, meneer, hoewel ik vele vrouwen gekend heb,” zei de oude man eenvoudig. „In ieders leven is er maar één, wier plaats nimmer door een ander kan worden ingenomen!”

Tim zuchtte zwaar — de oude man sprak de waarheid. Rosemary was zijn uitverkorene en de tijd schreed voort, minuut na minuut, dag na dag, zonder eenig vooruitzicht dat hij haar ooit zou bezitten. Den volgende dag ging hij naar Hongkong. 's Avonds had hij een ontmoeting met Rosemary — haar ouders dachten dat ze ergens was gaan bridgen. Hand in hand zaten ze daar tot middernacht, het hopelooze van hun toestand bepratend, eensgezind van meening dat er spoedig iets gedaan moest worden.

„Ik vraag morgen je vader te spreken,” zei Tim wanhopig.

Daar kon Rosemary niet mee instemmen. De schout-bij-nacht scheen op dit oogenblik niet in het allerbeste humeur te zijn. De reeders klaagden steen en been over het steeds drierster wordende optreden der zeeroovers en het hoofdkwartier verweet hem gebrek aan ondernemingsgeest. Het bezorgde den schout-bij-nacht slapeloze nachten.

„Neen, lieveling,” zei Rosemary, „dat bezoek moet je nog maar even uitstellen. Ik heb een beter plan bedacht. Met Nieuwjaar geeft Tommy een partij op zijn jacht — vader en moeder hebben hem beloofd deel te zullen nemen. Je kent Tommy wel — hij is een geschikte vent. Ik zal hem morgen vragen je ook een uitnodiging te sturen.”

„Mijn naam staat niet op de lijst,” zei Tim bitter. „Bovendien is hij verliefd op je. Hoe zal ik me op zijn partij kunnen amuseeren, terwijl hij je met een paar kalfsoogen zit aan te staren?”

„Tommy is er de man niet naar om zich met lijsten in te laten. En naar mij kijkt ie niet om — hij is al sinds jaren verliefd op een meisje in Engeland. Hij heeft me er zoo 't een en ander van verteld, je hoeft je dus nergens druk over te maken. En al had hij een oogje op mij — wat dan nog? Hij staat bij mij onder aan de lijst! Mijn plan is zoo slecht nog niet. De partij duurt ongeveer vier dagen en in dien tijd vind je gelegenheid te over om met vader aan te pappen, wanneer zijn stemming door lekker eten en wijn wat is opgeklaard.”

En waarachtig, drie dagen later kwam er een vriendelijk briefje van Tommy.

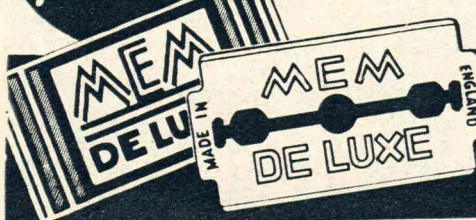
„Als je voor Nieuwjaar soms niets beters op het program hebt staan, kun je misschien aan mijn partij deelnemen. Je bent hartelijk welkom. Eenige vrienden, die je ook kent, hebben reeds toezeggingen gedaan.”

Tim verknoeide bijna 'n heel schrijfblok om de gevoelens van dankbaarheid, die hem jegens Tommy bezielden, in zijn antwoord te verbergen.

Wanneer hij niet in de tinnijn werkte, wijdde hij zijn aandacht aan zijn garderobe, die voor de zeereis in gereedheid moest worden gebracht. of kortte den tijd met het aanleggen van een grintpad om den tuin van Kersebloesem, want hij ontdekte, gelijk reeds zoovele jongelui vóór hem gedaan hadden, dat er geen

MEM MESJES

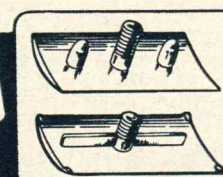
35 ct.
per tien

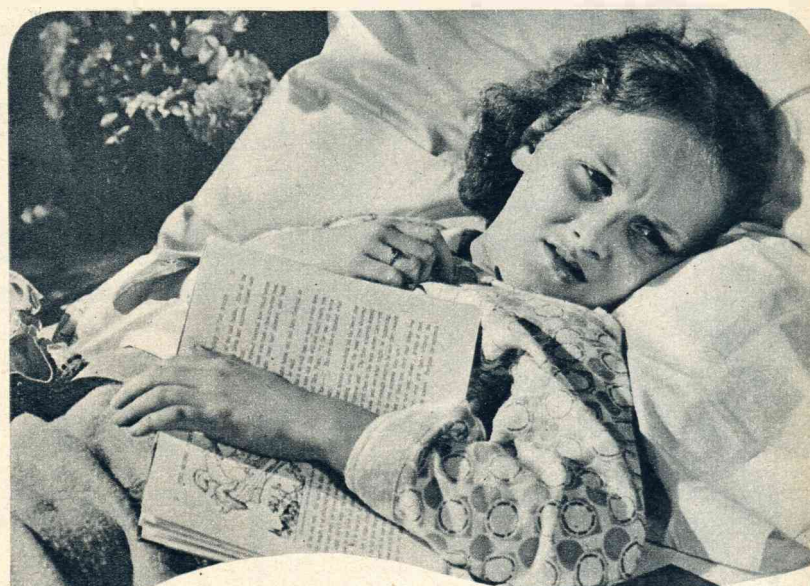
vormen onder de scheermesjes een klasse op zichzelf. De prijs is verrassend laag, terwijl de kwaliteit en vooral de duurzaamheid, onder de verbruikers alom wordt geroemd.

Koop ook eens zoo'n pakje en probeer ze zelf! Overal verkrijgbaar

GEFABRICEERD IN ENGELAND

Zij passen op de hierbij afgebeelde modellen

Wanneer houdt dat gesukkel eens op?

Bleeknesjes met weinig eetlust en daardoor weinig weerstandsvermogen moeten noodig eens een tijdje aan de Ovo! Al eet 't kind in den beginne weinig, dat hindert niet zoo erg! Een glas melk met Ovomaltine, dat heerlijk smaakt, bezit voldoende voedingswaarde. Ovo wekt den eetlust op en zorgt er bovendien voor, dat 't kind meer profijt trekt van de gewone maaltijden. Zoo komt er al spoedig verbetering in den toestand! Het kind wordt levendiger, gaat meer voedsel tot zich nemen, speelt en ravot weer door het huis. Geef Uw kinderen geregeld Ovomaltine en beschermt ze daardoor tegen de talloze kinderkwaaltjes!

Laat Ovo hun geven,
Gezondheid, nieuw leven!

OVOMALTINE

meer

levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 65 cent af

GOEDE FUNDAMENTEN

Om in een technisch beroep vooruit te komen, moet U op een degelijke theoretische basis staan.

Studeer techniek thuis!

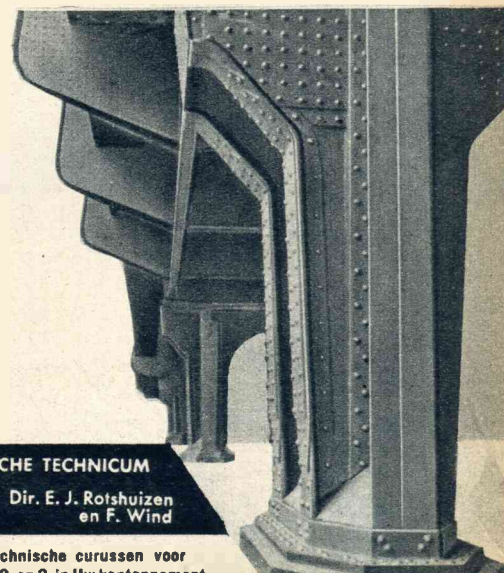
Burgerlijke bouwkunde, Architectuur, Meubel- en Schildertechniek, Water- en Wegenbouw, Betonbouw, Werktuigbouwkunde, Auto- en Vliegtuigtechniek, Electrotechniek, Radiotechniek, Chemische Techniek, Zuiveltechniek, Speciale cursussen.

Vraag prospectus P 4

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNICUM
ARNHEM

Dir. E. J. Rotshuizen
en F. Wind

GEMOBILISEERDEN . . . PBNA verzorgt de technische cursussen voor militairen. Wendt U om int. tot de Commissie voor O. en O. in Uw kantonnement.

Vervolg op bladz. 18

De Van Voorschotenlaan is de uiterste voorpost van het Waalsdorpkerkwartier in de Oostduinen.

De stad aan den Duinvoet

Van de Oostduinlaan en den Waalsdorpweg ontsluiten gemakkelijke voetpaden u den toegang tot het duin van Petit St. Hubert.

Klein Zwitserland is nog voor een deel behouden gebleven aan 't einde van den Klatteweg.

Tusschen Pompstationsweg en stadskwekerij ligt nog een idyllisch duinwijkje verscholen.

Er was een tijd, toen stedenbouw alleen maar toeval was en geen berekening. Toen straten en huizen naast en achter elkander werden gerijd overal, waar maar iemand bereid was, den grond ervoor te versjacheren. Toen niemand er zich om bekommerde, wat er zoo aan natuurschoon verloren ging, als het profijt maar groot genoeg was. Dat was trouwens in den tijd, toen er altijd nog wel wat natuurschoon op een ander plekje overbleef. Maar hoe grooter de stadscomplexen werden, des te geringer bleef de kans op behoud van 'n plekje natuur. Toen pas hebben we geleerd te rekenen en te meten, grenzen te trekken en de natuur een laatste kans te gunnen, wilden we niet zelf gevangen raken in één barre steen- en asfaltwoestenij.

En zoo hebben vroeger Scheveningen en Zorgvliet de duinen kunnen overwoekeren, zonder dat er een spoor van overbleef. En zoo hebben we nu onze nieuwe duinwijken aangelegd op een wijze, die al het mooiste ervan spaarde als natuurmonumenten, die een blijvend genot beloven.

Het breedste front van het nieuwe Den Haag ligt naar de duinen gekeerd, bijna acht kilometer lang. De helft ervan is vroeger verloren gegaan. Maar de overblijvende helft hebben we bij de voortvretende stadsuitbreiding weten te bewaren en tot ontpanningsoorden ingericht. Tusschen Belgisch Park en Waalsdorperkwartier, op Petit St. Hubert, in de Oostduinen, en aan de overzijde van het Kanaal, bij het nieuwe Scheveningen, bij Vogelwijk, Plan van Bohemen en Kijkduin, overal waar de stad zich in het zand vastgroef, hebben we van de duinen parken gemaakt. En overal waar dat noodig was, hebben de werklozen de natuur bij dien parkaanleg een handje geholpen en de terreinen voor de wandelaars

En landelijk Kijkduin is het zuiverste duindorp in 't uiterste zuiden van Den Haag.

Van de Vogelwijk zijn de Westduinen — en niet te vergeten het Stille Strand — al heel gemakkelijk toegankelijk door de talrijke landelijke paadjes.

ontsloten. En als er gediscuteerd wordt over het gebrek aan bouwterrein, nu de Residentie in haar grenzen vast gaat groeien, dan wordt elke oplossing voorgesteld, liever dan een verder bebouwen van wat er ons aan duin en natuurschoon overbleef.

En is het wonder, dat de wijken langs den duinvoet zoo de meest gezochte van de stad geworden zijn?

De ruim gebouwde Vogelwijk ligt voor ons open aan den voet van de Westduinen bij de Kwartelluun.

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Maandag 22 April

Ondanks de onvermoeide aanvallen der Duitsche vliegtuigen gaan de geallieerden voort troepen aan land te zetten, niet alleen om Drontheim te omsingelen, maar ook om versterkingen te zenden naar het gebied ten noorden van Oslo, waar de Duitschers nog steeds in den aanval zijn.

Het Britsche ministerie van oorlog deelt hierover officieel het volgende mede: „Tot steun van de Noren zijn onze troepen op vele plaatsen aan land gezet. Zij hebben, ondanks de groote moeilijkheden, groote successen behaald. Zij hebben het contact met de Noorsche troepen tot stand gebracht en geven hun allen steun, die in hun macht ligt.”

Uit een mededeeling van het Duitsche opperbevel blijkt, dat de Duitschers gebruik maken van pantserwagens. Zij zouden van Oslo uit gestadig oprukken naar Drontheim en elken dag vorderingen maken. Ook de Engelschen melden vorderingen.

Zeshonderdtien zeelieden waarvan honderdvijftig Zweden en Nederlanders en vierhonderdzes-tig Duitschers, zijn de Zweedsche grens overgetrokken. Een onderzoek is op het oogenblik aan den gang en aan de hand van het resultaat daarvan zal beslist worden wat er met hen gebeurt.

De zeelieden, allen in burgerkleeren gestoken, kwamen van Narvik en passeerden de grens bij Riksgransen, vanwaar zij verder reisden in een speciaal evacuatie-trein. Honderdvijftig hunner konden met hun papieren bewijzen, dat zij van Nederlandsche of Zweedsche nationaliteit zijn en van neutrale

Generaal Carton de Wiart, bevelhebber der Britsche troepen in Noorwegen.

Een Duitsch verken-ningsvliegtuig voor lange-afstandsvluchten maakt een landing op het water.

koopvaarders afkomstig, die in de haven van Narvik gezonken zijn.

NEDERLANDSCH SCHIP IN NARVIK-FJORD GEZONKEN

Het blijkt, dat de Bernisse (951 ton), die in de haven van Narvik lag, tijdens de zee-gevechten aldaar, gezonken is. De bemanning is gered. Voorts kwam vandaag bericht binnen, dat de Libelle, een vrachtscheepje uit Delfzijl van 338 ton, op de Noordzee door een Duitsch vliegtuig is aangevallen en beschoten. Een der opvarenden werd licht aan zijn arm gewond.

Dinsdag 23 April

De Noorsche schrijfster, Sigrid Undset, heeft een oproep tot haar landgenooten gericht, waarin zij zegt: „Wij hebben in onze historie bewezen, dat wij weten te vechten, als het moet. Enkel individuen moeten wij leeren, met schaarste en verontwaardiging in te zien, dat diegenen zich vergissen, die denken van den ouden Noorschen leeuw een waakhond voor de dictatuur te kunnen maken.”

DRIE STRIJDTOONEELEN IN NOORWEGEN

Afgezien van bij enkele andere, door de Duitschers bezette plaatsen concentreert zich de strijd in Noorwegen voornamelijk op

- het gebied van Drontheim.
- het front ten noorden van Oslo.
- het gebied van Narvik.

Ten noorden van Drontheim worden blijkbaar hevige gevechten geleverd. Canadeezen en Fransche Alpentroepen trachten naar het zuiden op te rukken. Ten noorden van Oslo zetten de Duitschers hun opmars voort, kennelijk om Drontheim te bereiken. In het gebied om Narvik is het betrekkelijk stil, wel hebben Britsche zeestrijdkrachten de haven in de stad beschoten.

Volgens berichten uit Kowno worden op het oogenblik aan de Duitsche Oostzeekust tal van militaire voorbereidingen getroffen. Groote troepenmassa's, wapens en munitie komen in de havens van Memel en Oost-Pruisen uit andere deelen van Duitschland aan. Burgers hebben in deze havens, die streng worden bewaakt, geen toegang meer.

Vier Duitschers, gevangen van de Britsche duikboot Snapper, worden aan land gebracht.

Het doel van deze voorbereidingen, zoo voegt de correspondent aan zijn bericht toe, is onbekend. Duitschlands naburen in de Baltische staten blijven kalm, overtuigd als zij zijn, dat tegen hen geen actie beoogd wordt.

De opperste oorlogsraad is gisteren en vandaag aan den Quai d'Orsay voor de achtste maal in vergadering bijeen geweest. Hij heeft besluiten genomen, welke beoogen de doeltreffende samenwerking tussen de geallieerden te waarborgen.

Uit de bewoordingen van het na afloop uitgegeven communiqué blijkt, dat tijdens de zitting van den oppersten oorlogsraad de Poolse minister-president, generaal Sikorski, en zijn minister van buitenland-sche zaken, Zaleski, aan de besprekingen hebben deelgenomen. Ook Noorwegen was vertegenwoordigd, in den persoon van den gezant te Parijs, Baehke. De Fransche, de Engelsche en de Poolse premier hebben hun bewondering uitgesproken voor den heldhaftigen weerstand van het Noorsche volk onder leiding van koning Haakon VII; van zijn kant sprak de Noorsche gedelegeerde zijn dank uit voor de snelle, doeltreffende hulp der geallieerden.

In zijn in het Lagerhuis ingediende begroting heeft minister Sir John Simon medegedeeld, dat ten einde aan de groote uitgaven, die door den oorlog ontstaan zijn, tegemoet te komen, verschillende belasting-verhoogingen noodzakelijk zijn.

Inkomstenbelasting, bierbelasting en tabaksbelasting zullen worden verhoogd, evenals de tarieven voor het postverkeer. Minister Simon raamde de oorlogsuitgaven van het belastingjaar, dat in Maart 1941 eindigt, op twee milliard pond sterling. In plaats van Churchill sprak Duff Cooper vanmiddag op een lunch ter eere van St. Joris. Hij zei o.a.:

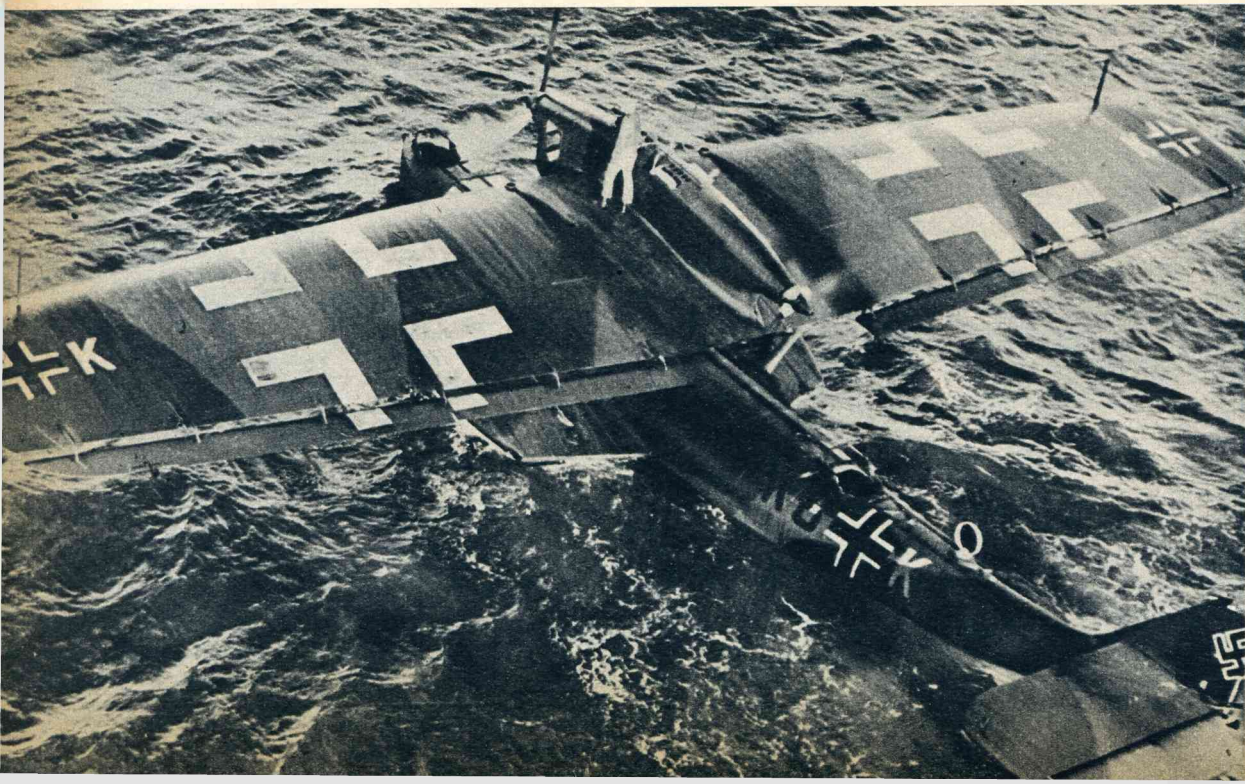
De geheele schuld van dezen oorlog rust op Duitschland. De aanblik van Europa op het oogenblik is droevig.

In ieder land waar de Gestapo heerscht — eerst Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije, daarna Polen en thans Denemarken en Noorwegen — heerschen wanhoop en ellende.

Finland heeft het voorbeeld gegeven aan alle neutralen hoe zich te gedragen. Denemarken heeft be-wezen, dat tractaten en beloften, maar bovenal het onverdedigd laten van zijn grondgebied, geen waarborgen bieden tegen de Duitsche veroveringszucht.

Het zijn niet de misdaden van één man, maar van een geheel volk, welke ik zoo juist heb aangehaald.

Vijftientwintig jaar geleden kwamen de Duitschers na hun nederlaag huilend en weenend tot

ons en beschuldigden den keizer en zijn omgeving; ik hoop niet, dat wij ditmaal de fout zullen herhalen om het volk van zijn leiders te scheiden.

REDE VAN DEN GOUVERNEUR- GENERAAL VAN NED.-INDIË

De gouverneur-generaal van Nederlandsch-Indië, jhr. Tjarda van Starkenborgh Stachouwer, hield vandaag een radio-rede, waarin hij o.a. zei:

Bij regeering en geregeerden is het onmiskenbaar noodig in deze tijden stemmingen te bedwingen en bij elke overweging in bezonnenheid en ernst van een grondslag van feiten uit te gaan. Op feiten van het heden, en de mogelijkheden die zij bij zakelijke beschouwing voor de toekomst schijnen in te houden, is het oog van de regeering waakzaam gericht.

Ik verzeker u dit vanaf de plaats, waar vele draden samenkomen.

De plaat van paraatheid is in dezen aan de regeering opgelegd.

Anderen kunnen dien plicht niet van haar overnemen. Het zou zelfs schadelijk zijn indien daarnaar werd gestreefd.

Een machtige steun kan daarentegen aan de regeering worden geschonken door vertrouwen, beheerschte aandacht en medewerking van allen, wien de openbare zaak ter harte gaat.

De onrust, die dreigt te komen, psychologisch wel te verklaren, vindt nochtans in het bestel van de feiten niet haar rechtvaardiging.

Generaal Sikorski, die voor het eerst een zitting van den op-
persten oorlogsraad der geal-
lieerden bijwoonde.

Woensdag 24 April

In het gebied van Narvik zijn de geallieerde strijdkrachten zoowel te land als ter zee versterkt, doch ten noorden van Drontheim hebben de Duitsche troepen de stad Steinkjer bezet, zoodat de opmarsch der Engelschen en Noren van Namsos uit in elk geval gestuit is.

Meer en meer blijkt intusschen, dat de oorlog in Noorwegen zich ontwikkelt als een strijd om het bezit van de dalen. Het Österdal en het Gudbrandsdal liggen daarbij in het centrum van de belangstelling. Hier zijn de Noren en geallieerden druk in de weer om den opmarsch van de Duitschers uit het zuiden naar Drontheim tegen te houden. Dit streven schijnt op het oogenblik in laatstgenoemd dal meer succes te hebben dan in de Östervallei, waar de Duitschers oprukken naar Koppang, ten noorden van Rena gelegen.

Rijkskanselier Hitler heeft een rijkscommissaris voor de in Noorwegen bezette gebieden benoemd. Deze functie is toegewezen aan Joseph Terboven, thans gouvleider van Essen-Ruhr. Hij staat in zijn nieuwe functie rechtstreeks onder den Führer.

De Deensche landbouwraad heeft medegedeeld, dat de toevoer naar Denemarken van o.a. graan en veevoer in de komende tijden hoogst onzeker is en dat daarom een belangrijke beperking op verscheiden gebieden van den landbouw en veeteelt een gebiedende noodzaak wordt.

Verder wordt medegedeeld, dat de voorraden boter, bacon en eieren, die voor verkoop naar elders bestemd waren, thans naar Duitschland gestuurd zullen worden. Het gaat hier om producten, die te zamen een zeer belangrijke waarde vertegenwoordigen.

De Duitsch-Roemeensche handelsbesprekingen zijn geëindigd met de ondertekening van een protocol ter aanvulling van de bestaande handelsverdragen. De voornaamste bepalingen zijn, dat de oude koers van 41 lei voor een rijksmark gehandhaafd blijft en dat het contingent petroleum voor den uitvoer naar Duitschland niet wordt gewijzigd.

WEER PERIODIEKE VERLOVEN

De regeeringspersdienst deelt mede, dat van Zaterdag 27 April af (vertrek Vrijdagavond daaraan voorafgaande) weer zal worden overgegaan tot het verleen van periodieke verloven, zij het op iets beperkter voet dan tot dusver het geval is geweest.

De opperbevelhebber van Land- en Zeemacht, generaal Winkelman, vaardigde vandaag een verordening uit voor de pers, welke Zaterdag a.s. in werking treedt, en waarbij het toezicht op publicaties geregeld wordt zonder instelling van een censuur.

De Engelschen, en meteen daarop ook de Duitschers, hebben een opgave verstrekt van de „wederzijdsche” verliezen ter zee, die echter, zooals te verwachten was, geenszins met elkaar overeenstemmen.

Officieel wordt medegedeeld, dat de Britsche luchtvaart vanavond het vliegveld Westerland op het Duitsche eiland Sylt (aan de noordkust van Duitschland) wederom gebombardeerd heeft en twee patrouillevaartuigen tot zinken heeft gebracht.

Donderdag 25 April

Het is duidelijk, dat de Duitschers alles op alles zetten, om een verbinding tot stand te brengen tusschen Oslo en Drontheim en zich daarbij niet bepalen tot het Österdal, maar ook via het Gudbrandsdal hun troepen in den Drontheimsector te hulp willen snellen. De Duitschers hebben daar, naar thans vaststaat, na de verovering van Lillehammer, het 50 km verder gelegen Ringebu, even bezuiden Sel, bereikt. De geallieerden, die van Dombaas oprukken, staan te Otta, halverwegen tusschen laatstgenoemde plaats en Ringebu.

In het Österdal hebben de Duitschers Röro, 100 km ten zuidoosten van Drontheim bereikt, doch kort daarop moesten zij zich weer ten zuiden van deze stad terugtrekken.

DUITSCHES BESCHULDIGINGEN

In het Duitsche stafbericht van hedenmorgen wordt gezegd, dat bij den raid van Britsche vliegtuigen op het eiland Sylt ook de badplaats Wenningstedt met bommen bestookt is, waardoor verschillende huizen schade hebben opgelopen. Ook aan den rand van het stadje Heide in Sleeswijk-Holstein hebben volgens het Duitsche communiqué „in den nacht van 24 April vijandelijke vliegtuigen bommen geworpen, ofschoon zich noch te Heide noch in de omgeving van deze plaats militaire doelen van welken aard dan ook bevinden”.

Het Duitsche stafbericht knoopt hieraan de volgende conclusie vast:

De vijand heeft op deze wijze den lucht oorlog tegen onbeschermden plaatsen zonder militaire betekenis geopend.

Naar aanleiding van deze Duitsche berichten heeft het Engelsche luchtvaartministerie het volgende communiqué uitgegeven:

Het Duitsche opperbevel beweert, dat Dinsdagavond Engeland den onbeperkten lucht oorlog heeft geopend door onbeschermden plaatsen zonder militaire betekenis aan te vallen. Deze bewering is ongegrond.

De aanval op het eiland Sylt was tegen het vliegveld Westerland gericht, dat een belangrijk militair doel is en een van de sterkst verdedigde plaatsen in Duitschland.

Geen aanval is op de stad Heide gedaan. Er mag aan herinnerd worden, dat op 17 Maart de vijandelijke luchtvaart bommen op de Orkaden heeft laten vallen, waardoor burgers gewond werden.

In de Kamer van fascies en corporaties heeft het lid van den nationalen raad, Giunta, die korten tijd secretaris van de fascistische partij is geweest, een rede gehouden, die nogal eenig opzien gebaard schijnt te hebben. Hij heeft o.m. gezegd:

De oorlog zal zich uitbreiden, tot het een strijd is geworden van de volken tegen de bezitters en hen, die de grondgebieden in handen hebben. De Britsche vloot in de Middellandsche Zee brengt een oplossing van het Middellandsche-Zee-vraagstuk in gevaar. Wat Frankrijk betreft, mogen we niet vergeten, dat dit land altijd vijandig tegenover Italië is geweest.

Wat Engeland betreft, omtrent welks macht twijfel begint te ontstaan, zijn traditioneele vriendschap voor ons is niets anders dan een gemeenplaats, die door de geschiedenis en de feiten geloofwaardig wordt. Waarom zou Italië niet in staat zijn het probleem van zijn veiligheid in de Middellandsche Zee op te lossen, welke veiligheid door de aanwezigheid van de Britsche vloot bedreigd wordt?

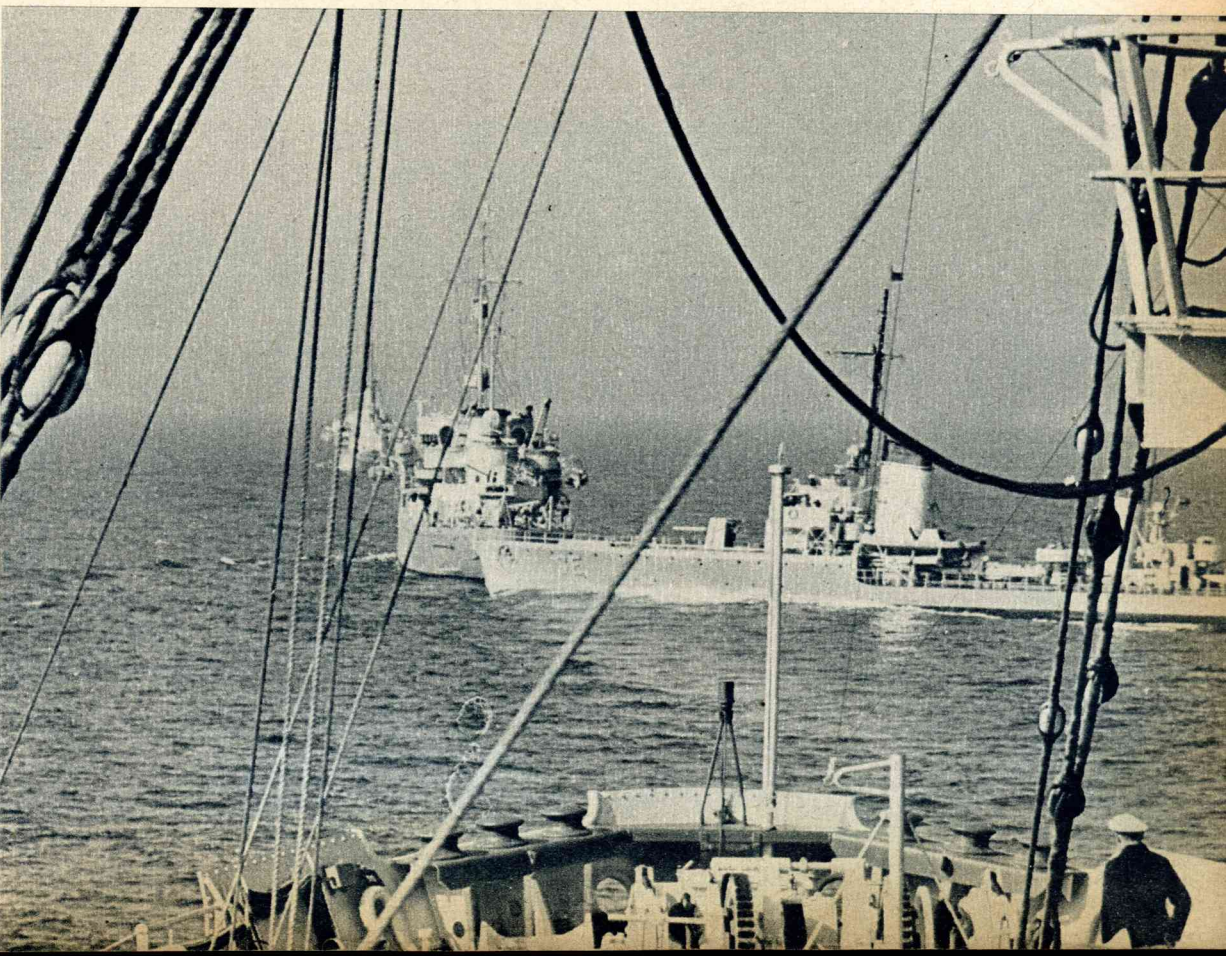
De Duitsche weermacht deelt mee, dat het in het Skagerrak tot een botsing tusschen een Duitsche flotielje en 'n groep Fransche torpedobooten is gekomen.

De Franschen zouden gedwongen zijn zich terug te trekken. Van Fransche zijde wordt gezegd, dat twee Duitsche patrouilleschepen tijdens dit gevecht tot zinken zijn gebracht.

Caricatuur van Pierlot, den
minister-president van Bel-
gië, die het ontslag van
zijn ministerie aanbod,
nadat de liberale kamer-
groep op 25 April tegen
de begroting van onder-
wijs had gestemd.

Eenheden van de Duitsche vloot, de begeleidingsvaartuigen Erwin Wassner en Saar op den achtergrond en
heelemaal achteraan de Grille.

Duitse soldaten tijdens hun opmarsch in Noorwegen in gevecht met Noorsche schutters.

Vrijdag 26 April

Koning Leopold van België heeft een brief gericht aan Pierlot, den Belgischen minister-president, die gisteren zijn ontslag heeft aangeboden. Deze brief luidde als volgt:

„Op het oogenblik, dat het leger de wacht houdt aan de grenzen, en dat de toestand aan alle Belgen den plicht oplegt, zich nog hechter aaneen te sluiten, is de tijd niet geschikt een ministeriecrisis te openen over kwesties van binnenlandsche politiek. Ik zou tegen de hoogste belangen des lands handelen, indien ik het ontslag van de regeering zou aanvaarden, juist nadat de senaat onlangs nog bevestigd heeft, dat onze buitenlandsche politiek practisch de volkomen instemming van de natie heeft. Ik verzoek u dus onverwijld de taak voort te zetten, welke de regeering op zich genomen heeft en welke het belang van het vaderland vereischt. Opnieuw spreek ik in u mijn vertrouwen uit.”

In verband hiermee hebben de afgetreden kabinetsleden besloten, op hun ontslagaanvraag terug te komen.

In Noorwegen hebben zich bij de verdere ontwikkeling van de krijgsoperaties nieuwe fronten gevormd. Het belangrijkste is wel, naar uit het Noorsche oorlogscommuniqué blijkt, dat de Duitse troepen, die Bergen bezet hebben, een offensief begonnen zijn in de richting van Voss, aan den spoorweg naar Oslo.

De Noren schijnen echter den opmarsch der Duitschers langs genoemden spoorweg gestuit te hebben. In de dalen, die van Oslo naar Drøntheim leiden, schijnen de Duitschers echter flink op te schieten en de Engelschen geven toe, dat zij hun posities niet hebben kunnen handhaven. Dit blijkt uit het volgende communiqué:

De geallieerde troepen in het zuiden van Noorwegen waren ten zuiden van Dombås (in het Gudbrandsdal) in hevige gevechten gewikkeld met sterke vijandelijke strijdkrachten, die gesteund werden door artillerie, gepantserde vechtwagens en laag-vliegende vliegtuigen. Het is noodzakelijk geweest, in beperkte mate terug te trekken.

De radio-oproep van het Britsche ministerie van scheepvaart aan de Deensche en Noorsche schepen om zich naar de dichtstbijzijnde geallieerde havens te begeven, heeft tamelijk veel succes gehad. De laatste cijfers toonen aan, dat zich honderdvijftig Noorsche schepen in de havens van 't Ver. Koninkrijk en de contrôle-bases bevinden en een gelijk aantal in de Britsche koloniale havens; vijftientwintig Noorsche schepen bevinden zich in Fransche havens en twintig in Fransche koloniale havens. Voor de Deensche schepen zijn de cijfers: vijftien in havens en bases van het Ver. Koninkrijk, vijftientwintig in Britsche koloniale havens, negen in Fransche havens, zes in Fransche koloniale havens. Schepen onder de honderd ton zijn hierin niet begrepen.

Ofschoon er geen gegevens beschikbaar zijn over het aantal Noorsche en Deensche schepen, dat de Duitse instructies heeft opgevolgd om zich naar Spaansche of Italiaansche havens te begeven, gelooft men in Londen, dat dit klein is, in vergelijking met het aantal, dat zich in geallieerde havens bevindt.

Na de inzameling van brons, koper en tin ten behoeve van de bewapeningsindustrie, welke het drie-voudige van het geraamde resultaat heeft opgeleverd, zal in de maand Juni een actie worden ondernomen tot het inzamelen van ijzer. De overal in Duitschland aanwezige ijzeren hekken en omheiningen van voortuinen en landgoederen moeten verwijderd en uitgeleverd worden aan de inzamelaars van oud ijzer.

Een groot aantal vrijwilligers heeft zich voor dit werk aangemeld. Het vervoer naar den schroothandel wordt afgetrokken van het bedrag, dat de landeigenaar voor het afgeleverde ijzer ontvangt. Ziet hij van een vergoeding af, dan geschiedt het vervoer gratis.

Zaterdag 27 April

De Duitschers hebben het Noorsche stadje Røros voor de tweede maal bezet en rukken steeds verder op. Zij naderen van verschillende kanten het plaatsje Dombås, dat van belang is als knooppunt van spoorwegen.

Vandaag is te Londen de negende vergadering van den oppersten oorlogsraad der geallieerden gehouden. In het communiqué, dat daarna uitgegeven werd, heet het o.a.: De raad bestudeerde de verschillende situaties, die in de naaste toekomst kunnen ontstaan, en nam nota van de maatregelen, ontworpen om aan die situaties het hoofd te bieden.

REDE VAN VON RIBBENTROP

Heden hield de Duitse minister van buitenlandse zaken, Joachim von Ribbentrop, een rede voor het corps diplomatique en de leden van de buitenlandse pers. De minister deelde mede, dat men in Noorwegen een aantal documenten gevonden had, waaruit bleek, dat het in de bedoeling der geallieerden lag, het oorlogsterrein uit te breiden. Hij zei o.a.:

De in Narvik gevonden documenten bewijzen de activiteit van de British Secret Service in Noorwegen om langs de geheele Noorsche kust, Oslo en andere steden van het binnenland de inlichtingen voor te bereiden voor een landing van geallieerde troepen. Het bewijs is geleverd, dat Engeland door een stelselmatige spionage alle details voor een landing en opmarsch voorbereidde.

De Noorsche regeering sympathiseerde toen reeds in het geheim met de geallieerden. Ook daarvoor zijn de bewijzen voorhanden.

Op grond van het materiaal, dat de Duitse rijksregeering in handen is gekomen, is komen vast te staan:

1o. Dat de Zweedsche regeering in geen enkel opzicht, zoowel in diplomatiek als in ander opzicht, van haar neutraliteit is afgeweken.

2e. Dat de vroegere Noorsche regeering bereid was, niet alleen een actie der geallieerden te dulden, maar eventueel ook te steunen.

Het werd nu het plan om Duitschland van neutraliteitsschending te betichten. De actie van de geallieerden moest er op uit zijn om het evenwicht in de Noorsche wateren te bewaren. Reynaud verzekerde begin Maart in een gesprek met een neutraal diplomaat te Parijs op onvoorzichtige wijze, dat in de volgende dagen groote gebeurtenissen te wachten stonden in het noorden.

Dit beteekende blijkbaar, dat de plannen op 't punt van uitvoering stonden, waarop de Führer, toen al deze plannen de Duitse regeering bekend waren geworden, het bevel gaf om de Engelschen voor te zijn, want op 8 April was de Engelsche transportvloot, die Stavanger en Bergen bezetten zou, reeds op weg, maar op het bericht van de Duitse landing op 9 April kreeg zij het bevel, onmiddellijk terug te keeren.

De Duitse actie is dus juist op tijd gekomen. De heeren Chamberlain, Halifax en Reynaud ver-

Een loopgraafmortier in de Fransche linies aan het westelijk front.

klaarden nu met pathos, dat Engeland en Frankrijk niets anders gewild hadden dan een mijnenveld in de Noorsche wateren te leggen, maar nooit de neutraliteit zouden hebben geschonden. Dit is een nieuwe leugen.

Duitse troepen hebben begin dezer week te Lillehammer een Engelschen brigade-staf gevangen genomen, in welks bezit de volledige Engelsche plannen voor de bezetting van Noorwegen gevonden zijn.

De Duitse regeering zal in een reeks publicaties aan de hand van documenten bewijzen, dat:

1ste. Engeland en Frankrijk sedert langen tijd de bezetting van Noorwegen voorbereid hadden;

2de. De Noorsche regeering van deze feiten op de hoogte was;

3de. De Noorsche regeering, anders dan de Zweedsche, in deze feiten berust had, resp. bereid was, aan de zijde van Engeland en Frankrijk in dezen oorlog te gaan en dat ook gedaan heeft.

4de. Het tusschen beide komen van Duitschland in een tijdspanne van enkele uren de Britsche poging heeft doen mislukken en dat ten slotte de later afgelegde verklaringen van de Engelsche en Fransche machthebbers louter leugens zijn.

In overeenstemming met Von Ribbentrop's aankondiging heeft de Duitse regeering vandaag haar vierde witboek uitgegeven, waarin de in de rede genoemde documenten gepubliceerd zijn.

De verklaring van den Duitschen minister, dat een Engelsche brigadestaf door de Duitschers gevangen werd genomen, wordt door het Britsche ministerie van oorlog tegengesproken.

REDE VAN SAMUEL HOARE

Sir Samuel Hoare, de Britsche minister van luchtvaart, hield vanavond een radiorede, waarin hij minister von Ribbentrop's rede en de taak der Britsche luchtmacht besprak. Hij zei o.a.:

Ribbentrop heeft vanmiddag zijn met veel reclame aangekondigde rede gehouden. Wij kennen dezen man. Hij is een gevaarlijk avonturier, die een sinistere rol in staatszaken speelde. Geen eerlijk mensch vertrouwt zijn woord. Geen onpartijdige neutrale gelooft wat hij zegt. Het is een verachtelijke leugen te zeggen, dat wij tegen neutrale landen hebben gecomplooteerd en het is een onpasselijk makende huichelachtigheid, wanneer deze beschuldiging geuit wordt door den moordenaar van Tsjecho-Slowakije en

Caricatuur van den Duitschen minister van buitenlandse zaken, Joachim von Ribbentrop, die op Zaterdag 27 April een rede hield, waarin hij de publicatie van in Noorwegen gevonden documenten aankondigde.

Polen. Laat ik nu dezen man met zijn leugens laten rusten en tot de misdaad komen, die Hitler en hij in Noorwegen begaan.

Het voordeel, dat de Duitschers door hun lafhartig gedrag behaalden, moet nu door hard vechten te niet worden gedaan, aldus Hoare. We verheugen ons in de heldhaftige leiding, die koning Haakon geeft. Hij is een ware koning, een waar hoofd van een vechtend ras.

De Britsche marine heeft den vijand al vele slagen toegebracht. Het verlies van vele zijner schepen heeft ons vrijer dan ooit gemaakt om onze vloot over de zeeën te manoeuvreren, daar waar we haar voor onze strategie en verdediging noodig hebben.

De Duitschers hebben nog een wapen, dat zij doeltreffend kunnen gebruiken. Hun luchtmacht richt zich nu tegen onze posities aan de Noorsche kust en de verbindingen, die naar Noorwegen leiden. We zijn in dezen luchtstrijd in groot nadeel. De Duitschers hebben bases, wij niet. De Duitschers stijgen op van den Noorschen bodem, wij moeten 300 mijl over open zee vliegen om het tooneel van den strijd te bereiken.

Ondanks al deze handicaps heeft de Britsche luchtmacht twee weken van prachtige verrichtingen achter den rug. Stavanger, Kristiansand, Aalborg, Oslo, Drontheim, Westerland, al deze luchtbases zijn gebombardeerd en leden groote schade.

De regeering moet geen oogenblik verslappen in haar vastbeslotenheid om den oorlog te winnen en zoowel de heerschappij ter zee als in de lucht te behouden.

De premier is hierin onwrikbaar. Hij is de man voor dit beslissende uur. Hij heeft het temperament om in kritieke oogenblikken koel, weloverdacht en toch snel te handelen.

REDE VAN DINO GRANDI

Oudminister Dino Grandi, voorzitter van de Kamer van Fascies en Corporaties, heeft in tegenwoordigheid van Mussolini een rede uitgesproken, waarin hij, sprekende over het huidige conflict, verklaarde:

Het fascistische rijk is niet en kan niet afzijdig zijn bij dit volkerenconflict. Het Italiaansche volk, met zijn diep politiek gevoel uit een duizendjarige ervaring en roemvolle decennia, heeft zijn verantwoordelijkheid en taak nauwkeurig bepaald. Wanneer zijn vrijheid, zijn macht, zijn bestaan en dat van de toekomstige generaties op het spel staan, zal zijn houding nooit anders kunnen zijn.

De gebeurtenissen hebben het Italiaansche volk niet verrast. Uw dagelijks aan den dag tredende onvermoeibare wil, duce, heeft het Italiaansche volk gedurende twintig jaren gereed gemaakt in de wapenen en in den geest en zijn karakter gestaald in den zwaren strijd van iederen dag.

Gij, duce, hebt het steeds geleid door succesvolle oorlogen en reusachtige werken des vredes, altijd onwankelbaar, heldhaftig en gelijk in stoutmoedigheid, in moeilijkheden en in overwinning. Zoowel in arbeid als in strijd gaapt gij het een onwrikbaar vertrouwen en zekerheid in de overwinning, welke het begin vormt van den durf om alleen tegen allen op te treden. En als prijs voor zijn vasthoudende heldhaftigheid gaapt gij aan het Italiaansche volk een imperium. Het volk is met u en bij u en volgt met dankbaarheid uw volhardenden arbeid. Van de Alpen tot den Indischen oceaan vormt het één compact leger van 45 miljoen soldaten, geschaard rondom Zijne Majesteit Koning Victor Emmanuel, die de grootheid en de onsterfelijkheid van het vaderland verpersoonlijkt.

PERSVERORDENING IN WERKING

De procureur-generaal bij het gerechtshof te 's-Gravenhage heeft, op grond van de persverordening van den opperbevelhebber, opdracht gegeven, de oplage van het weekblad „Volk en Vaderland,” dat gisteren is verschenen, in het geheele

arrondissement 's-Gravenhage in beslag te doen nemen.

Zondag 28 April

Van Britsche zijde wordt bericht, dat de geallieerde troepen in Noorwegen steeds krachtiger tegenstand bieden aan de Duitschers, dat aanvallen van deze laatste in het Gudbrandsdal zijn afgeslagen en dat nog steeds nieuwe afdeelingen ontscheept worden.

De Duitschers melden, dat tijdens lucht-aanvallen twee Britsche kruisers en zeven geallieerde transportschepen getroffen zijn.

Knut Hamsun, de Noorsche schrijver, heeft den tegenstand der Noren tegen de bezetting door de Duitschers onzin genoemd.

Halifax, de Britsche minister van buitenlandsche zaken, en Bastianini, de Italiaansche gezant, hebben tijdens het weekeinde besprekingen gevoerd over de handelsbetrekkingen tusschen Italië en Engeland.

VERKLARING VAN HAMBRO

De voorzitter van het Noorsche Storting, Hambro, heeft in een persgesprek geantwoord op de rede van den Duitschen minister van buitenlandsche zaken, Von Ribbentrop. Hij zei o.a.:

„Wij hebben een massa verklaringen van loodsen, havenmeesters en andere bij de scheepvaart betrokken personen, waaruit blijkt, dat de Deutsche schepen, welke soldaten aan boord hadden, die in onze voornaamste havens aan land gegaan zijn, ruim een week voor 9 April uit Duitschland vertrokken waren. Het is voorgekomen, dat volledig bewapende en uitgeruste Deutsche soldaten uit schepen gekomen zijn, die al vier of vijf dagen voor den inval in de Noorsche havens lagen.

Het geval van den 11.000 ton grooten walvischvaarder, die te Narvik de meeste troepen en wapens aangevoerd heeft, is de duidelijkste aanwijzing van de zorgvuldige voorbereiding van den met voorbedachten rade uitgevoerden inval,” aldus Hambro. „Dat schip, „Jan Wellem” geheeten, is op 8 April des morgens bij den vuurtoren van Andenes, ten noorden

Admiraal Carl, één der voornaamste Deutsche bevelhebbers in Noorwegen.

van Harstad, de Noorsche territoriale wateren binnengekomen. De Noorsche loods heeft gemeld, dat het schip minstens een week noodig gehad moet hebben, om daar aan te komen. Deze loods, die uit Narvik gevlucht is, was verbaasd, dat het schip, dat van een walvischexpeditie in de Poolzee scheen te komen, soldaten en munitie loste. Dagen te voren zijn ook Deutsche schepen aangekomen te Drontheim, Bergen, Stavanger en Oslo.

De Noorsche marineautoriteiten verklaren, dat een torpedobootjager, die full speed vaart, minstens vier dagen noodig heeft, om uit Duitschland te Narvik aan te komen.

De documenten, waarover Von Ribbentrop gesproken heeft, dateeren van begin Januari. Wij en iedereen weten uit de openlijke verklaringen, dat de geallieerden van plan waren en aangeboden hadden troepen en materieel naar Finland te zenden. Het is ook algemeen bekend, dat de Britten dat slechts konden doen via de Noorsche havens en dat wij geweigerd hebben dat toe te staan. Wij weten ook, dat de geallieerden zich verbonden hadden niet de neutraliteit van Noorwegen en Zweden te schenden, indien deze beide landen geen verlof wilden geven voor het vervoer door hun landen van die troepen. Als strikt-neutrale hebben wij die vergunning nooit gegeven.

Rapporten, zooals de Duitschers publiceeren, bewijzen niets, wat niet reeds lang bekend is. Jammer genoeg voor onze integriteit levert de afwezigheid van Britsche oorlogsschepen, toen de Duitschers de Noorsche havens bezetten, ons het noodlottigste bewijs, dat Engeland volkomen onvoorbereid was op het aan land zetten van troepen in Noorwegen, toen de Duitschers ons aanvielen en dat het er zelfs niet op voorbereid was, ons even vlug hulp te verleenen, als wij aangevallen waren. Dat wordt ook daardoor bewezen, dat de eerste Britsche landingstroepen pas negen dagen, nadat de Deutsche troepen zich stevig op Noorsch gebied verschanst hadden, aankwamen.

Ik heb een onder eede afgelegde verklaring van den Noorschen loods van de „Jan Wellem”, die het schip den avond voor den aanval Narvik binnenbracht, waaruit blijkt, dat het de Amerikaansche vlag voerde en dat op de zijde de Amerikaansche onderscheidingsteekenen aangebracht waren, om de ware nationaliteit te verbergen. De „Jan Wellem” was oorspronkelijk de Noorsche walvischvaarder „Finnwahl” en werd in 1921 gebouwd en verleden jaar aan de Henkel-scheepvaartmaatschappij te Wesermünde verkocht.”

De Deutsche troepen hebben aan het front van Bergen vorderingen gemaakt, en Voss, aan den spoorweg door het Hollingdal naar Oslo, veroverd.

Engelsche troepen op weg naar Noorwegen.

Nieuwe Schoonheid

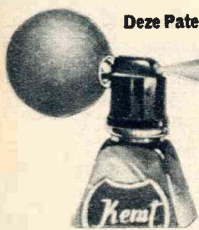
diepe, zijdeachtige glans voor Uw Haar door

... *Kemt*

De Nieuwe Kemt Haarglans bestaat uit dezelfde substanties, die de natuur door de haarklieren voortbrengt, om aan het haar glans en schoonheid te geven.

Het is geen wonder, dat vele dames het dof en levenloos worden van het haar niet kunnen voorkomen. De oorzaak is uitputting van de haarklieren, die het haar natuurlijk glans en luister moeten geven. De eischen, die het moderne kapsel aan het haar stelt (permanent, heete luchtdroging) en de verzuurde stadslucht waarin wij leven, ontnemen aan de haarklieren de substanties, die aan het haar luister geven. Wanneer zij niet worden aangevuld, wordt

het haar levenloos en verliest zijn glans. Een Engelsche scheikundige heeft een preparaat uitgevonden, gelijk aan de substanties der haarklieren. Slechts een geringe hoeveelheid ervan is noodig, om den natuurlijke glans van het haar te herstellen. Kemt wordt bereid volgens een speciaal procédé. Het is een dun-vloeibaar, niet-plakkend, niet-vettend preparaat, dat aan 't haar diepen, zijdeachtigen glans geeft en zijn schoonheid iederen dag verhoogt.

Deze Patent Atomiseur bij elken flacon.

Deze speciale atomiseur verstuijt Kemt Haarglans zoo fijn, dat elk haar met een uiterst dunne, gelijkmatige laag wordt bedekt, zonder dat Kemt met de handen in aanraking komt.

Kemt is in 4 tinten verkrijgbaar:

Blond: Voor blond haar Bruin: Voor bruin haar
Donker: Voor donker haar Zilver: Voor grijs en wit haar

Flacon voor 2 maanden m. Atomiseur 75 c.

Vulflacon (zonder Atomiseur) . . . 50 c.

Kemt
Haarglans

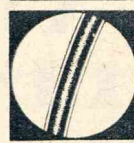
komt de Natuur te hulp, geeft dof haar zijdeachtigen glans.

Microphotos leveren het bewijs:

Dof, levenloos

Een haar, vóór het met Kemt werd behandeld (sterk vergroot). Het is dof, ruw en droog, en mist elken glans. Zulk haar kan nimmer aantrekkelijk zijn.

Levendige, zijdeachtige glans

Een haar nadat het met Kemt Haarglans is behandeld (sterk vergroot). Het is fris en heeft diepen glans gekregen. Kemt zal ook aan 't haar natuurlijke, zijdeachtigen glans geven.

R-1691/1-L.

KERSEBLOESEM

Vervolg van bladzijde 11

beter middel tegen liefdesleed bestaat dan arbeid — liefst handenarbeid.

Toen de schout-bij-nacht achteraf bemerkte, dat Tim Conway — die hem als schoonzoon gestolen kon worden — aan boord van Tommy's jacht vertoefde, was hij er allesbehalve over te spreken. In de afzondering van hun hut overwogen de ouders van Rosemary geërgd wat hun te doen stond. Ze konden hem als gast van sir Tommy Coles moeilijk negeeren en besloten zich maar bij de situatie neer te leggen en hem in het bijzijn van anderen vriendelijk te behandelen.

Aan boord van een schip raken de menschen echter spoedig vertrouwd met elkaar en het duurde niet lang of de schout-bij-nacht toonde zich na eenige glazen wijn zelfs zoo toegankelijk, dat hij Tim bij zijn voornaam noemde en mevrouw Stetson vergat meer en meer haar dochter iedere seconde in het oog te houden.

„Wat kan er in vier dagen tijds feitelijk gebeuren?” dacht mevrouw Stetson en zij hoopte maar dat alles naar wensch zou gaan.

De zon scheen, Chineesche kellners in vlekkeloos wit zorgden voor een vlotte bediening en het eten was voortreffelijk: het beloofde een geslaagde partij te worden. Op Oudejaarsavond werd het jacht versierd met gekleurde lantaarns en serpentines. Tommy had bepaald, dat de gasten bij het diner verkleed moesten gaan aanzitten en zelfs voor costuums gezorgd. Tim was uitgedost als Pierrot en droeg een valschen neus. De schout-bij-nacht had een vuurroode Turksche fez schuin op het hoofd gedrukt. Mevrouw Stetson, in een Engelsche vlag gewikkeld, ging door voor Britannia. Ze scheen mans genoeg om de geheele wereld te regeren. Rosemary was verkleed als Julia met twee strengels in haar haar. Een kapje van parelmoer stond haar koket op het hoofd. Ze zat vlak tegenover hem en Tina raakte bijna niet op haar uitgekeken. Hij schonk nauwelijks eenige aandacht aan de gerechten — een mensch leeft nu eenmaal niet van kalkoen, pudding en champagne alleen.

Luid lachend en pratend begaven de gasten zich na afloop naar het bovendeck. En terwijl de voetzoekers om hen heen knetterden, fluisterde Rosemary hem toe, dat nu het geschikte moment was aangebroken om haar vader te spreken.

Een betere kans zou zich niet spoedig meer voordoen. De schout-bij-nacht stond in 'n kring feestelijk uitgedoste gasten en had 't gevaarlijke stadium bereikt, waarop zelfs de meest zwijgzame menschen mededeelzaam gaan worden. Juist probeerde Tim hem door een handige manoeuvre van de omstanders af te zonderen, toen er plotseling iets gebeurde. Op het achterschip scheen een vechtpartij gaande te zijn, krijschende stemmen verscheurden den nacht en eenige verschrikte menschen kwamen hals over kop naar het voordek gesneld. Tim keek over de reeling en zag dat het schip opgehouden had te varen. Tommy greep hem krampachtig bij zijn arm, zijn gelaat spierwit onder de papieren jockey-pet.

„We zitten in de val! Een troep zeeroovers, die het op mijn schip gemunt hebben! De bemanning is te klein om zich tegen deze overmacht te verzetten — m'n Chineesche bedienden schijnen ook in het komplot betrokken te zijn. Waarschuw den schout-bij-nacht. Hij kan ons zeggen wat we doen moeten!”

Doch er was geen tijd meer om den

schout-bij-nacht te waarschuwen. Het droevige feit was reeds tot hem doorgedrongen, toen een tweetal gediensstige obers om z'n hals sprong en zijn handen op den rug bond. Zijn Turksche fez rolde over het dek.

Tim voelde zich den gelukkigste van allemaal — de zeeroovers waren zoo attent geweest Rosemary aan hem vast te ketenen. Er bestaan erger dingen voor een man dan in het maanlicht door een land van riet en rotsen te loopen, geklonken aan de vrouw, die hij lieft. Hij hield haar handen in de zijne en fluisterde haar toe:

„Laat ons net doen of we naar huis gaan!”

„Wat zouden ze met ons van plan zijn?” vroeg ze bevend, want ze had verschrikkelijke verhalen gehoord over blanken, die eveneens in handen waren gevallen van zeeroovers.

„Ze zullen een losgeld voor ons eischen,” zei Tim, vastbesloten optimistisch te blijven. 't Ging hem niet erg gemakkelijk af, want hij kon niemand bedenken, die voor hem flink in zijn beurs zou willen tasten. Nieuwe bedrijfsleiders voor tiunijnen zijn tegenwoordig bij de vleet te vinden.

„Ik hoor dat we door de bende van Fui Chi gevangen zijn gemaakt,” zei de schout-bij-nacht wanhopig. „Hij is de grootste schurk van allemaal. We komen niet meer levend uit zijn handen vandaan.”

Zijn schrale stem piepte van opwindend. Hij had order gekregen Fui Chi te arresteren en nu had Fui Chi hem gearresteerd. Als ze er op het hoofdkwartier lucht van kregen — en dat zouden ze stellig — was zijn carrière voor altijd gebroken. Het was een bittere pil, die hij te slikken had.

„Zoolang er nog leven is, is er nog hoop,” trachtte Tim hem op te beuren. Ze werden in een lage hut gevoerd, vuil en slecht verlicht van binnen. Tegen den muur stond een lange, lage tafel, die bijna de geheele breedte besloeg. Fui Chi, de gevreesde zeeroover, zat er in een schommelstoel bovenop. Hij had een breedgeranden hoed op het hoofd en droeg een blauwe, gewatteerde jas over zijn linnen pak. De kleur van zijn gelaat leek op smerig ivoor.

Toen hij de gevangenen in hun bal-masqué-kleeren voor zich zag, lachte hij schril en toonde daarmee een stel zwarte en ongewoon misvormde tanden. Zijn kleme kraalogen dwaalden hebzuchtig van den een naar den ander en bleven ten slotte verrast op Tim rusten.

De lach verdween eensklaps van zijn gelaat en op scherp toon gaf hij den bewakers een bevel. Ze gooiden Tim's boeien los en deden een stap achteruit.

„Meneer,” zei de oude piraat verontschuldigend, „het spijt me dat dit gebeurd is. Ik wist niet dat u ook op het schip was. Mijn mannen zullen u veilig naar huis geleiden.”

„U bent dus Fui Chi,” zei Tim, den rooverhoofdman onthutst aanstaarend. Het kwam hem bijna ongelooflijk voor dat dit zwakke, onbeteekenende mannetje de heele kuststreek in rep en roer kon brengen.

„De tijden zijn moeilijk, meneer. De armen moeten ook leven. Voor sommige lieden wordt tegenwoordig een hoog losgeld betaald!”

Hij liet zich van de tafel glijden en kniep den schout-bij-nacht binnemelk in den arm. Het gebaar herinnerde Tim aan een veehouder, die een vetgemest varken naar de markt brengt en

BEWAAR EEN

levende
HERINNERING!

Gebeurtenissen als deze, zooveel vreugdevolle en mooie momenten - kan de herinnering ze altijd levend houden? De herinnering niet. De Ciné-Kodak wel! Daarom: film ze. Met de Ciné-Kodak gaat dat héél eenvoudig! Zelfs kleurenfilms maken is met deze handige camera heel gemakkelijk. En allerminst duur! Vraagt den Kodak-handelaar inlichtingen en een proefprojectie!

Ciné-Kodak 8

Ciné-Kodak 8 reeds vanaf f 75.-. 16 m.m. Ciné-Kodak vanaf f 167.50.

van te voren den prijs berekent, dien het beest hem zal opbrengen.

„U kunt natuurlijk vrij gaan,” zei Fui Chi tot Tim en boog.

Tim legde zijn arm om het middel van Rosemary.

„U hebt eens gezegd, dat er in ieders leven maar één is, wier plaats nooit door een ander kan worden ingenomen. Ik vraag u om de vrijheid van die eene, Fui Chi!”

Het gelaat van den ouden zeeroover vertrok tot een netwerk van kleine rimpels: de kraallogies begonnen guttig te glinsteren.

„In ruil voor de bloemen, die u aan Kersebloesem gegeven hebt, neem uw bloem, meneer!”

Een wilde hoop herleefde in mevrouw Stetson's hart. Ze tikte Tim op den schouder en vroeg met trillende lippen:

„Je kent hem!! Kun je hem er niet toe overhalen ons ook vrij te laten?”

Tim voelde de neiging in zich opkomen haar bits af te wijzen onder het voorwendsel, dat haar naam niet op zijn lijst voorkwam. Met moeite wist hij deze opwelling te onderdrukken. Hij nam Fui Chi ter zijde en hield een vurig pleidooi voor Rosemary's ouders.

„Schenk mij ook dezen man en vrouw, Fui Chi. Hij is van geen betekenis. Niemand zal voor hem een losgeld willen betalen. De anderen zijn rijk — hun vrienden zullen je geven wat je vraagt.”

Fui Chi protesteerde en spartelde nog eenigen tijd tegen, maar liet ze ten slotte gaan. Onderweg naar huis schudde de schout-bij-nacht hem dankbaar de hand:

„We zullen dit nooit vergeten, Tim,” zei hij welgemeend. „De hemel weet voor welke martelingen we gespaard zijn gebleven — deze zeeroovers zijn erger dan duivels. Maar hoe ben je toch in aanraking gekomen met...”

„Ik heb hem eens een goeden dienst bewezen,” antwoordde Tim vaag. Hij hield Rosemary vast tegen zich aangedrukt. Mevrouw Stetson strompelde grimmig voort. Hij wist, dat haar verzet gebroken was en dat ze het nooit meer zou durven wagen „neen” tegen hem te zeggen.

Toen de huwelijksreis voorbij was, kocht Tim twee treurwilgen. Bovendien plantte hij een clematis aan den voet van Kersebloesem's urn, zoodat de takken zich er later omheen zouden slingeren. Zijn banksaldo was er intusschen niet beter op geworden, maar hij bezat Rosemary. Ze konden de eindjes maar net aan elkaar knopen en leerden zich

vele dingen te ontfangen en toch waanzinnig gelukkig te zijn.

Ook Rosemary stelde levendig belang in Kersebloesem's tuin, die er hoe langer hoe mooier begon uit te zien. Vooral 's avonds zochten ze er vaak verpoosing; erg veel lust om de partijtjes van mevrouw Stetson bij te wonen hadden ze niet en buitendien verdraaide Tim's auto het nu en dan te starten.

Van tijd tot tijd onderbraken ze het werk even en kusten elkaar dan bij de rozenheg. Op zekeren avond waren ze aldus bezig, toen ze zich ontdekt zagen door een jongen Chinees met een uitgestreken gezicht, die een boodschap kwam overhandigen.

Ergens in de biezen van Biasbaai lag Fui Chi op sterven; hij zond hun zijn groeten en had nog een laatsten wensch. Wanneer ook zijn stoffelijke resten eenmaal hun weg in een steenen urn gevonden hadden, mocht hij dan z'n lieve Kersebloesem gezelschap komen houden in haar prachtige tuin op den heuvel-top?

„Och,” zei Tim zwakjes, „wat maakt een urn meer of minder per saldo uit?”

Twee maanden later kwam hij van zijn werk terug en zag een troep vreemde inboorlingen neergehurkt in zijn tuin op hem wachten. Met de handen in zijn zakken keek hij hen aan en zei lachend tot Rosemary, die hem tegemoet liep:

„Vind je niet dat het gehalte onzer vrienden er erg op achteruit gaat? Je moeder krijgt zoowaar nog gelijk! Ik breng je hoe langer hoe meer in contact met menschen beneden je stand!”

„Ze wilden niet heengaan voor ze je gezien hadden. Het schijnt dat ze nog een boodschap voor je hebben!”

„Als ze van mijn tuin soms een kerkhof willen maken, vergissen ze zich deerlijk,” begon Tim.

Gelukkig was het ditmaal iets anders. Een verformfaaid papier in een vuile envelop. Toen ze het op de tafel hadden uitgespreid, ontdekten ze dat het een soort kaart was. Tim werd plotseling erg zenuwachtig en liet ijlings zijn technische adviseurs roepen, die na een kort onderzoek verklaarden, dat de kaart betrekking had op een sectie der mijn, welke in het verleden als waardeloos was beschouwd. Tim had tot dusver in de verkeerde richting gezocht! De oude man kende de juiste plek reeds lang voordat de maatschappij de mijn gekocht had.

Fui Chi had hen niet alleen bij elkaar gebracht, maar ook nog hun fortuin gemaakt.

Dit is het juiste moment voor 'n MARTINI!

Opwekkend Smakelijk
MARTINI
Gezond Pittig

Stel niet langer uit!

Bestel onmiddellijk een exemplaar van

MARION EN HAAR CHAUFFEUR

het nieuwste boek van de Kennemer Serie, geschreven door Max du Veuzit. In Frankrijk, waar deze boeiende liefdesromen voor het eerst verscheen, werd het boek door honderdduizenden menschen gekocht, zoodat meer dan tweehonderd herdrukken noodig waren om allen aanvragers het door hen bestelde exemplaar te leveren. In de Kennemer Serie zal geen tweede druk verschijnen, talmt dus niet te lang met uw bestelling.

Een ingenaaid exemplaar kost slechts 30 cent — de prijs voor een gebonden exemplaar in linnen prachtband bedraagt f 1.-.

Bestellingen kunt u opgeven aan onze bezorgers, den boekhandel en aan ons hoofdkantoor te Haarlem, Nassaulaan 51. Franco toezending geschiedt na ontvangst van 40 ct. voor het ingenaaide en f 1.15 voor het gebonden boek. Dit bedrag kunt u toezenden p. postw. of storten op postrek. 142700 van Panorama te Haarlem

Extra energie

WRIGLEY'S
P.K.
KAUWGOM
PEPERMUNT-SMAAK
P.K.

NA ELKEN MAALTIJD

Om uw taak behoorlijk te vervullen is het in de eerste plaats noodig er uw volle aandacht aan te geven. Dit geldt zoowel voor geestelijke inspanning als voor lichamelijken arbeid. WRIGLEY'S P.K. helpt u uw aandacht te concentreren en sterkt uw zenuwen. Het knapt u weer op, wanneer de belangstelling in uw werk dreigt te verflauwen.

Regelmatig P.K. kauwen na elken maaltijd bevordert de spijsvertering en voorkomt dat drukkende gevoel na het eten. P.K. kauwen is de natuurlijke weg om de tanden wit, sterk en gezond te houden. De fijne pepermuntmaak geeft u een zuiveren adem, het kenmerk van persoonlijke beschaving.

Koopt vandaag nog enkele pakjes en houdt er steeds een paar bij de hand, zoowel thuis als wanneer u uitgaat. Vergeet vooral de kinderen niet... ze zijn er dol op.

WRIGLEY

De beste grondstoffen - de fijnste smaak.

H. U. 5 B.

Op het Houtplein, een knooppunt van interlocaal verkeer, is het altijd tamelijk druk.

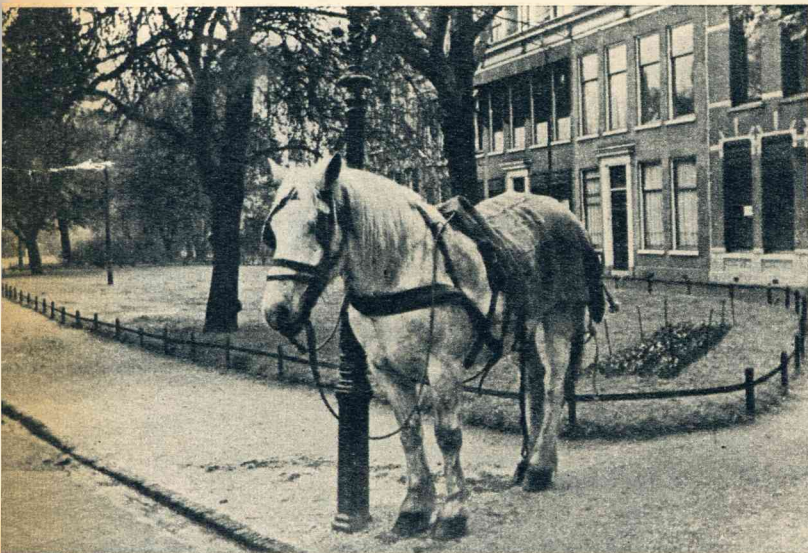

Maar niet na het alarmsein. Een paard aan een boom gebonden, dat is alles.

Een half uur lang een doode stad

Onverwacht luchtalarm te Haarlem

Het is een vreemde gewaarwording. Zoo loop je rustig, zij het ook mopperend over den gestadigen regen, door een drukke winkelstraat en nauwelijks besef je, dat ergens in de buurt een raar geloei is losgebroken of je ziet de menschen weghollen, fietsen worden aan den kant gezet, paarden van den wagen gespannen, de trams blijven staan, de bakkerskar wordt dichtgeklapt, en de bezorger laat zijn kostbare brooden in den steek, en terwijl je dat snel waarneemt, hol je zelf al mee naar de dichtstbijzijnde schuilplaats, in winkel of huis. Gelukkig net op tijd binnen. . . . Waarvoor eigenlijk? Want het luchtalarm, dat je overviel, was niet „echt”, maar tot dat besef kom je pas als je met je medeburgers veilig en wel geborgen bent. Even was er spanning, juist omdat men niet van te voren bekend gemaakt had, wanneer de sirenes het sein zouden geven, dat men dekking moest zoeken. En iedereen voelde die spanning, de één minder, de ander meer, doch deze oefening leek bijna ernst en niemand bleef kalm op straat

Waar is mijn baas? Peinzende houding van 'n in den steek gelaten paard.

De passagiers van de treinen uit Amsterdam en Den Haag mochten het station niet verlaten.

De Kruisweg, berucht om zijn vele fietsers tijdens en buiten de spitsuren.

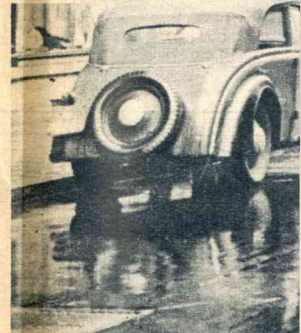
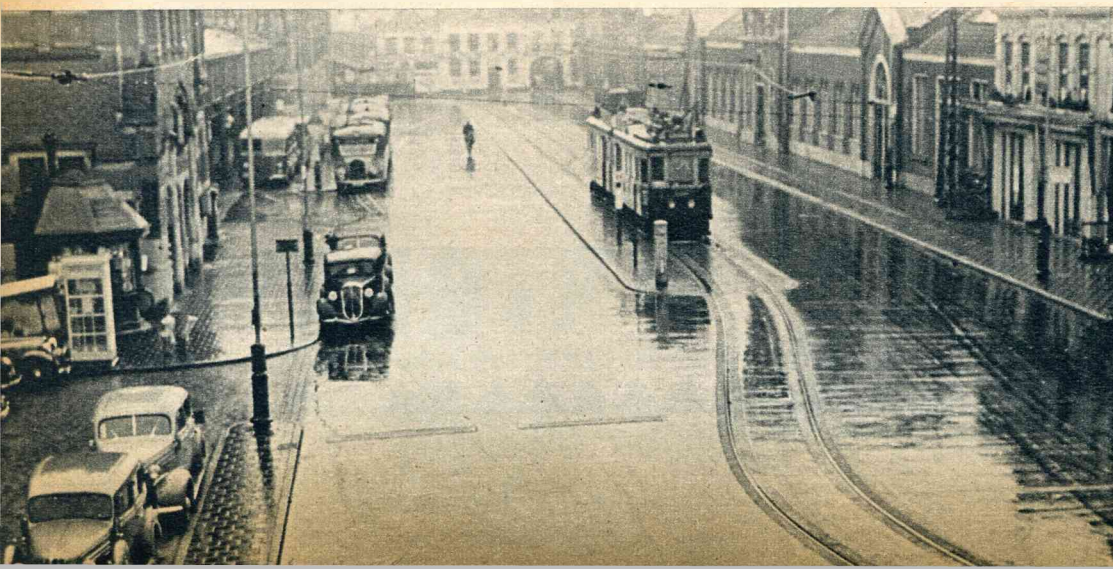
Floep. . . weg fietsers!

wachten tot een agent hem aanmaande zich een plichtsgetrouw burger te betoonen en zich uit de voeten te maken.

Natte, leeg straten, Coster op een verlaten plein, een paard, dat droefgeestig naast een lantaarnpaal over het glimmende plaveisel tuurt, waarlijk, een vreemdeling, die hier plotseling aanlandde, zou zich in een betooverde stad wanen. Doch de vreemdelingen mochten het station niet uit en de eenige zichtbare inwoners (van de 140.000), de politie-agenten, waren veel te druk bezig overtreeders op te sporen, dan dat zij onder den indruk van de onwezenlijke sfeer konden komen.

Toch hadden zij hiervoor ruimschoots den tijd, want overtreeders waren er niet. Haarlem heeft een compliment verdiend voor de snelheid en grondigheid, waarmee zijn bevolking zich onzichtbaar weet te maken. Een militaire oefening had nauwelijks vlotter kunnen verlopen: bruidspaartjes zoowel als

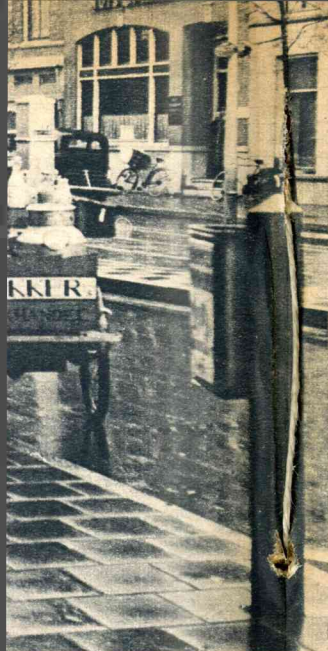
Doch na het signaal: „Alles veilig” snelden de reizigers de straat op om den verloren tijd in te halen.

De drukke Zijlstraat is u rond naar al t

andere paartjes, vuilniswagens verdwenen alsof een de autoriteiten waren dan loop van deze eerste „echte” geacht werd, dat verkeeringsdiensten uit Den Haag komen om de resultaten te Een half uur lang was l zo goed „dood” te zijn, leven in tijden van gevaar pineerd mogelijk te besche

bonden, dat is alles.

stad

rs!
te
bef-
ijk,
stad
ige
ruk
en-
er
lig-
aire
als
ers

De drukke Zijlstraat is uitgestorven. Alleen een agent speurt rond naar al te „roekelooze” burgers.

andere paartjes, vuilnismannen zoowel als tramconducteurs, waren verdwenen alsof een tooverstaf hen had aangeraakt en de autoriteiten waren dan ook hoogst tevreden over 't verloop van deze eerste „echte” alarmoefening, die zoo belangrijk geacht werd, dat vertegenwoordigers van de luchtbeschermingsdiensten uit Den Haag en Amsterdam waren overgekomen om de resultaten te bestudeeren.

Een half uur lang was Haarlem een doode stad, doch door zoo goed „dood” te zijn, bewees zij, dat zij van plan is haar leven in tijden van gevaar zoo goed, zoo kalm en zoo gedisciplineerd mogelijk te beschermen.

De fietsen werden netjes aan den kant gezet voor men ging schuilen.

Iedereen zocht een goed heenkomen toen de sirenes begonnen te loeien.

De Grote Markt vóór...

...en na het alarm.

DE NACHT WAKE

Een barre winterdag in Londen. Een grauwe hemel over de woelige stad, bruisend en dreunend verkeer, overvolle bussen, jachtende taxi's, gerep van miljoenen mensen. Voor Anne, die het Trafalgar-ziekenhuis verliet, om Lucy ergens te gaan treffen, had de kolossale wereldstad nog niets van haar verwonderlijkheid verloren, van haar ontzagwekkende macht, van haar overweldigend karakter als slagveld, waarop zij, eenvoudige verpleegster, de haar toegewezen taak moest vervullen.

Haar overgang naar de Trafalgar was nu een voldongen feit. Directrice Melville, een groote, voorname vrouw, was een intieme vriendin van dr. Prescott's moeder geweest. Dat Anne zou worden aangenomen, was al aanstonds zeker op het moment, dat Alice Melville de glazen van haar hoornen bril naar den brief van dr. Prescott richtte.

ZESDE VERVOLG

De Trafalgar was een modern ziekenhuis, een omvangrijke, wetenschappelijke machine ter behandeling van de kwetsuren, de ziekten en verminkingen, die zwakke mensen in 't stadsgeweld hadden opgelopen. Anne had nog geen tijd gehad, om zich geheel aan te passen aan het rythme van die machine, noch had zij al geheel aan haar nieuwe omgeving kunnen wennen. Wijn zij zoo'n sterke voorkeur voelde voor heelkundig werk was het eenigszins een teleurstelling voor haar, dat zij op een zaal voor patiënten met inwendige ziekten werd geplaatst. Maar haar-chef, dr. Verney, toonde waardeering voor haar werk, het verdere personeel was heel geschikt, waardoor de wond van haar afscheid uit Manchester reeds begon te heelen.

Toch sprak Anne's gelaatsuitdrukking, toen zij door Regent Street snel in de richting van de Zwarte Kat liep, een stille, kleine lunchroom, waar zij met Lucy had afgesproken, een zekere ongerustheid uit. Toen zij haar zuster zag, vleugde er een snel licht over haar gezicht. Met gretige warmte snelde zij vooruit, om Lucy te omhelzen.

„Zoo!” riep Anne uit, met ietwat hijgenden adem. „Wat ben ik blij, dat je er bent! Ik had een afschuwelijke angst, dat je me weer teleur zou stellen.”

„'t Was den vorigen keer mijn schuld niet,” zei Lucy, met iets pruilerigs in haar stem. „Ik had extra-dienst, waar ik onmogelijk af kon.”

„Natuurlijk, schat, ik begrijp 't,” zei Anne kalmeerend.

De twee meisjes gingen het zaaltje binnen, bestelden thee en toast, en zaten elkaar over het tafeltje heen op te nemen.

Lucy was eenigszins veranderd, sinds die dagen, nog maar zoo kort voorbij, toen zij als een koningin had geheerscht in haar eigen, halve landhuisje in Muswell Hill. Zij zag er misschien iets ouder, iets wereldwijzer uit, of liever, iets nuchterder; alsof ze ontgoocheld en trotseerend tegenover het heelal stond. Zij had zich meer opgemaakt, en was beslist eleganter gekleed.

„Heb je nog iets van Joe gehoord?” stelde Anne voorzichtig haar eerste vraag.

Lucy schudde haar hoofd en zei toen:

„Of ten minste... op één manier wel. Hij zeurt maar steeds, of ik weer bij hem wil komen. Heusch, Anne, ik word al woest als ik er maar aan denk. Hij chauffeur van een bus, na al wat we gehad hebben of hadden kunnen hebben! Mijn mooie huis en mijn mooie meubels — allemaal weg, alleen door zijn domheid. Dat vergeef ik hem niet. Ik kan niet teruggaan. Ik schijn niet te deugen voor 't huwelijk; niet voor zóó'n huwelijk ten minste. Ik stuur mijn eigen bootje liever zelf. Waar ik op 't oogenblik ben, heb ik 't heel goed.”

Hierop volgde een stilte. Al had Anne veel kunnen zeggen om Joe te verontschuldigen, zij zweeg. Want door haar laatsten zin had Lucy de kwestie ter sprake gebracht, waar zij zich het ernstigste ongerust over maakte, voor het oogenblik.

„Daar noem je iets, waar ik je toch eens over moet spreken, Lucy,” zei Anne langzaam, beschroomd.

door dr. A. J. Cronin

KORTE INHOUD. Ann Lee, een knap jong meisje, is met haar zuster Lucy verpleegster in een ziekenhuis te Shereford. Door onoplettendheid van Lucy sterft een tweejarig patiëntje; Ann neemt de schuld hiervan op zich, daar haar zuster het verpleegstersdiploma nog niet heeft en door deze gebeurtenis haar carrière gebroken zou zijn. Ze wordt onmiddellijk ontslagen. Op den ochtend van haar vertrek ontmoet zij Joe Shand, een jeugdvriend, die haar reeds meermalen ten huwelijk heeft gevraagd. Met zijn taxi brengt hij haar naar Manchester, waar ze in het ziekenhuis Hepperton wordt aangesteld. Tijdens een blindedarm-operatie ondekt Ann, dat 'n watje in de wonde achterblijft. Van den patiënt, Matthew Bowley, krijgt ze als dank hiervoor een taschje met een bankbiljet van tien pond. Ann brengt een bezoek aan haar zuster Lucy in Londen, die tot haar groote verwondering met Joe Shand getrouwd is. Op den terugweg verongelukt de bus nabij Manchester, waarbij sommige passagiers ernstig gewond worden. Ann verleent de eerste hulp en neemt direct maatregelen. Ze laat dr. Prescott uit Manchester roepen. Nadat de gewonden verbonden zijn neemt hij haar mee naar z'n woning. Hij vertelt haar, dat hij een kliniek voor hersenoperaties wil stichten en hoopt op den moreelen en financieelen steun van den rijken Matt Bowley. Ann heeft de huisverpleging bij de zieke vrouw van Bowley op zich moeten nemen. Matt Bowley bezoekt Ann op haar kamer. In een gesprek tracht Ann hem te interesseeren voor de plannen van dr. Prescott. Bowley beklaagt zich bij haar, dat hij door de ziekte van z'n vrouw zoo weinig gezelligheid heeft. Eensklaps slaat hij z'n arm om haar schouder. Op 't zelfde moment komt mevrouw Bowley het vertrek binnen. Ze wijst Ann de deur en dwingt de directie van het ziekenhuis haar te ontslaan. Dr. Prescott is ontstemd over haar bemoeiingen inzake de kliniek; Bowley heeft z'n steun geweigerd, waarom dr. Prescott eveneens z'n ontslag neemt. Hij geeft Ann een aanbeveling voor het Trafalgar-ziekenhuis.

„'t Spijt me wel, zus, maar ik... ik geloof heelemaal niet, dat je goed geplaatst bent, waar je op 't oogenblik zit.”

„Begin daar nu niet wéér over,” zei Lucy.

„Dat moet ik wel, Lucy. Ik ben er heelemaal niet gerust op, dat je in dat huis werkt. 't Heeft lang geen goeden naam.”

„O, kind, wees nu in 's hemelsnaam stil. Alleen omdat de Rolgrave een particuliere onderneming is, en niet zoo'n afschuwelijk, openbaar ziekenhuis, zit je er op te hakken — en op mij ook. Ik zal je eens ronduit wat zeggen. Toen Joe me zoo verschrikkelijk tegen was gevallen, heb ik besloten, 't beste voor mezelf te nemen, wat ik krijgen kon. De oude mevrouw Sullivan in de Rolgrave betaalt haar verpleegsters driemaal zooveel als jij verdient, we dragen zijden uniformen, 't eten is uitstekend en we hebben absoluut eerste-klas patiënten. Ik heb deze heele

week speciale verpleging gehad bij Irene Dallas, de filmster. Ken je natuurlijk, bij naam dan. Ze heeft me beloofd, dat ze me mee zal nemen naar Californië. Geloof me maar gerust, een verpleegster in de Rolgrave kan iets bereiken — op verschillende manieren. Maar wat praten we er eigenlijk nog over. Jij bent nu eenmaal gebeten op particuliere verplegingen en rusthuizen.”

„Dat is absoluut niet waar, Lucy,” zei Anne beslist. „Maar ik heb redenen, om bezwaar te maken tegen Rolgrave.”

Ze weidde niet over haar thema uit, uit angst, nog heftiger protest en vijandig verzet op te roepen. Maar juist haar stilzwijgen legde nadruk op haar bezorgdheid. De Rolgrave was een weelderig etablissement in het hartje van Mayfair — de wijk, waaruit het huis het grootste deel van zijn cliënten betrok — en een der meest beruchte „rusthuizen” in Londen. Mevrouw Sullivan, de eigenares, betoonde inderdaad tegenover haar verpleegsters een bijna wonderbare edelmoedigheid — trouwens de eenige manier voor haar, om bruikbaar personeel te krijgen — maar het waren alleen de zonderlinge figuren, de dubieuze karakters uit de verpleegsterswereld, die er dienst namen. Het tehuis stond op de zwarte lijst — het was een dier inrichtingen, waar men tegen fabelachtigen prijs een behandeling kon vinden, die de wet trotseerde; waar rijkdom geneeskunde en chirurgie naar zijn hand kon zetten; waar zenuwlijders en overspannen vrouwen de kalmeerende middelen kregen, die ze meenden niet te kunnen missen, maar die een behoorlijk ziekenhuis hun nooit zou willen verstrekken. Reeds zoolang Anne had geweten, van welken aard Lucy's nieuwe positie was, had zij in een voortdurenden angst geleefd voor de invloeden, die op haar zuster konden inwerken, en voor de gebeurlikheden, die haar noodlottig zouden worden.

„Lucy,” zei ze ernstig, „laat die Rolgrave schieten en kom in de Trafalgar. Er is een plaats open, en ik heb er jou al voor aanbevolen. Je weet toch nog wel, wat we voor groote plannen gemaakt hebben om samen te werken? Nu krijgen we onze kans, Lucy. We hebben allebei wederwaardigheden beleefd, 't ging dan weer eens beter en dan weer eens slechter, maar nu zitten we in Londen, in 't hartje van de wereld. Ik ben verleden week op het kantoor van den verpleegstersbond geweest, ik heb een heelen tijd met de secretaresse, miss Gladstone, zitten praten, en ik ben een massa te weten gekomen. Als we samenwerken, kunnen we iets tot stand brengen, Lucy.”

Lucy zat met haar lepel te spelen. Een wrevelige, koppige trek was om haar mond gekomen en niet meer geweken.

„Ik dank je voor je vriendelijke bedoeling, Anne,” zei ze eindelijk. „Maar ik zie sommige dingen nu eenmaal anders dan jij. Je wilt er voor werken, om de arbeidscondities van de verpleegsters te verbeteren, is 't niet? Maar als 't ooit zoo ver komt, is 't tweeduzend jaar nadat wij allebei overleden zijn. Wat schieten we er dan mee op? Ik wil iets aan mijn leven hebben. Als je op de gewone manier doorgaat als verpleegster, loop je tot je dood toe in een tredmolen. Ik heb er ondervinding van. Maar als je 't een beetje handig aan weet te pakken, kun je zelfs als verpleegster een ontzettend leuk leven hebben. En aangezien de wereld nu eenmaal zoo is als ze is, lijkt dat me het eenige, waar het op aankomt.”

Er kwam een stilte. Anne deed nog een laatste poging.

„Je moet niet denken, dat ik me aanstel, maar ik smeeik je, om weg te gaan uit de Rolgrave.”

Lucy maakte een nadrukkelijk ontkennend gebaar.

„'t Spijt me verschrikkelijk,” zei ze stug, „maar dat gaat niet.”

Dat ze onverzettelijk was, bleek duidelijk uit haar toon. Anne wist uit ervaring, dat verder aandringen geen ander gevolg zou hebben dan een dwaze scène.

Het was vierentwintig uur later, en directrice Melville had juist haar wekelijksche inspectie

De Horoscope is een der meest succesvolle nummers op het répertoire van het Sadler's Wells-ballet dat Maandagavond in den Koninklijken Schouwburg een galavoorstelling komt geven.

HAAGSCH NIEUWS

De brand in de passage van het gebouw van Vroom en Dreesmann, die zich catastrophaal liet aanzien, is toch nog tot kleinen omvang beperkt kunnen worden, waarmee een ramp van de binnenstad is afgewend.

Bij gelegenheid van het 125-jarig bestaan der militaire Willemsorde is Maandagavond den ridders uit het geheele land in Hotel de Wittebrug een diner aangeboden, waarbij ook Z.K.H. prins Bernhard aanzat. Links naast Z.K.H. zien wij dr. H. Colijn en generaal jhr. Wittert, rechts generaal van Oudendijk.

Een mouent tijdens de tafelrede van jhr. Wittert.

Haagsch Nieuwtje

Opera's op het Binnenhof. . .

't Wordt zoo eenvoudig met enkele woorden neergeschreven; het beteekent zoo héél veel voor onze stad. Wij brengen ons gelijktijdig te binnen, dat de Muziek in het Bosch (met twee hoofdletters en maar niet zoo muziek in een bosch) is afgeschaft. Dat docht ons onoverkomelijk jammer. Maar met opera's op het Binnenhof maakt men het dan weer goed en zaait men nieuwe hoop in ons hart. De hoop n.l. dat Den Haag nog eens een *artistieke* stad zal worden.

Want Den Haag is véél: een mooie stad, een deftige stad en voor mijn part óók nog een belangrijke stad, maar een artistieke stad is het nog niet. Het aantal kunstenaars is hier voor een gemeente van een half miljoen inwoners te gering. Het aantal schouwburgen is hier zelfs véél te gering. En ik ken hier maar één enkele echte, onvervalschte artiestenkroeg. Neen, Den Haag is géén artistieke stad. Anders hadden ze die Muziek in het Bosch óók niet afgeschaft. Trouwens: het is merkwaardig, wát ze hier al niet allemaal hebben opgedoekt. Het benauwt me wel eens, wanneer ik naga, wát ze hier in den loop der jaren zooal hebben afgeschaft. Den Haag is een stad van afschaffers, maar een artistieke stad is het niet.

Alevel: wat niet is, kan komen! En die opera's op het Binnenhof steken mij een hart onder den riem. Die geven den burger moed. En wij moeten bekennen: het Binnenhof is er bij uitstek geschikt voor. Groot genoeg en klein genoeg, open genoeg en dicht genoeg, gewend reeds vanouds aan de schitterende gewaden, die daar plegen te verschijnen op Prinsjesdag. . . de costuums hébben ze dus al. . .

En nú de artiesten. . . ikzelf heb nooit een opera geëxploiteerd en kan dus helaas niet uit ervaring spreken. Maar ik schat zoo, dat je met 'n honderdvijftig man al een heel eind komt. Je moet natuurlijk menschen uitzoeken, die gewend zijn, flink hun mond open te doen en royaal hun stem te gebruiken. Nu, ik kén er wel zoo'n anderhonderd, die op het Binnenhof goed geschoold en ingezongen zijn, die er a.h.w. kind aan huis zijn. . . dat is dus óók voor elkaar.

Een moeilijker punt is: het repertoire. Ik bedoel: de Staat van Beleg maakt, dat we juist in het Haagje geweldig model moeten dienen en dat de opperbevelhebber om zoo te zeggen dagelijks zelf op het Binnenhof komt aanloopen, om een woordje mee te spreken. We kunnen dus niet heel veel kapsies maken, anders wordt zoo'n aria hals over kop verboden! Daarom ben ik een beetje bezorgd over dien nieuwen opera-prijs, die wordt uitgelooft; je mag wel érg goed overwegen, wát je daarvoor componeeren zult.

Wij hebben hier dus een belangrijk novum. N.l. een kunstgebeurtenis, die de Hagenaars zélf óók nog niet hebben gezien. In de meeste gevallen zijn zulke festiviteiten alleen maar voor de vreemdelingen en hebben de inwoners van een kunststad het allemaal allang gezien. Dan staan ze er zoo bij met van die half verveelde routine-gezichten en dat werkt zoo ontmoedigend voor de toeristen, die vol goeden moed kwamen aanzetten. Maar als de Hagenaars zélf het óók nog niet gezien hebben, dan komt de geestdrift van twee kanten en dat is altijd een gunstige omstandigheid.

Maar het voornaamste van alles is: het initiatief. Er gebeurt nu ten minste iets, ze hebben nu werkelijk eens iets bedacht en ze gaan het dóén ook, dat is geweldig. Want — eerlijk is eerlijk! — in de laatste jaren werd het Haagje heusch een beetje saai. Het initiatief raakte er min of meer uit. En al wil ik nu niet zóó ver gaan, onze Residentie „une ville morte” te noemen, we waren toch inderdaad op weg naar de vervelendheid. Onze stad *schreeuwde* om een schandaal, sinds dien gedenkwaardigen dag, lang geleden, dat freule Hollenaer de Vlucht Hoeuvell wegliep met den neger uit de Princess Room. . .

Men versta mij wel: het is verre van mij, deze Binnenhofsche opera's een „schandaal” te noemen. Integendeel! Maar wél zal heel Den Haag er over spreken (zooals over die freule) en het zal slijk worden en plezierig. En we zullen overal rondvertellen, dat nú het Haagje heusch een groote stad is, een kunststad, zooals Salzburg, Milaan, Stratford-on-Avon. . . En we zullen het gelooven.

En aangezien ze de markt hebben verbannen naar de Herman Costerstraat, krijgen we er nu opera's voor in de plaats terug. En dat is haast nog mooier!

Het Residentietoneel brengt onder Johan de Meester's regie een geheel eigen opvoering van Shakespeare's Koopman van Venetië. Philippe la Chapelle's creatie van Shylock is monumentaal. Wij zien hem hier met Caro van Eyck als Jessica.

Vera Bondam en Enny Meunier geven stijlvol en toch luchtig spel als Portia en haar kamerjuffer.

Foto's Mira

Philippe la Chapelle als Shylock, met Jacques de Haas als Antonio, den koopman van Venetië.

Gewichtig in het voorjaar:

de inwendige organen, bloed en darmen zuiveren, verstopping, overtollig vet, aambeien, rheumatische pijnen doen verdwijnen, slakken en giftstoffen uit het lichaam verwijderen, door een grondige kuur met

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout.

De weldadige werking is verrassend.

Flacon fl. 1.05 Dubbele flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

Koningin Marie Antoinette

de vrouw van Lodewijk XVI, was een knappe, opvallende verschijning. Haar portretten wijzen duidelijk uit, dat zij veel aandacht schonk aan de verzorging van haar uiterlijk: de zwierige hoofdtooi, het ingewikkelde kapsel, alles was tot in de puntjes verzorgd. Haar teint bleef blank en aantrekkelijk door een luxeuze, maar bijzonder omslachtige schoonheidsverzorging.

De moderne vrouw verzorgt haar teint met het eenvoudige schoonheidsmiddel *Vinolia Vanishing Cream*, dat de eerste huid zacht en blank maakt. Door haar extra fijne emulgering is deze cream tevens een uitstekende onderlaag voor poeder.

Vinolia Cold Cream, de ideale nacht-cream, voedt en verjongt Uw huid gedurende de nacht!

Vinolia

VANISHING CREAM — COLD CREAM

Tuben vanaf 35 ct Luxe potten vanaf 45 ct

VC 104-049

DE NACHT WAKE

Vervolg van bladz. 23

Door de verplegerij is 't grootste gedeelte van de menschenliefde, die ik tegen ben gekomen, er glad uitgeslagen." Miss Gladstone snoot luidruchtig haar neus. „Konden we maar eens een groote campagne beginnen, om den menschen de oogen te openen. Welbeschouwd is 't de patiënt, 't publiek dus, dat profiteert van ons werk. In diezelfde krant notabene, waarin dat bericht over die staker van 'n Robertson staat, worden verpleegsters opgeroepen voor Zuid-Wales; daar komen ze handen te kort, omdat er een nekkrampepidemie is uitgebroken. Zou je ze niet... Kom, laat ik niet zoo aan mijn gevoel toegeven. Je zoudt zoo zeggen: hoe heeft ze 't nog op haar leeftijd, niet?" Opeens glimlachte zij. „Enfin, ik ben blij, dat je me ook eens op mijn slechtst hebt meegemaakt. Ik zou 't heerlijk vinden, als je me een handje kwam helpen. Lee. Je zit hier zoo dicht in de buurt in de Trafalgar, je zou aardig wat voor me kunnen doen in je vrije tijd. Puur belangeloos natuurlijk. We bezitten geen sou. Maar misschien krijg je de kans, een paar bergen te verzetten.”

„Daar ben ik juist voor gekomen,” zei Anne bedwaard. „Al krijg ik maar een paar molshoopen van hun plaats.”

Geruimen tijd bleven de twee vrouwen zitten praten in het kleine, wanorde-lijke vertrekje. Anne koesterde een krachtige sympathie en een diep ontzag voor het strijdvaardige secretaresje. En zij voelde, dat haar in ruil een even groote vriendschap werd aangeboden. Toen eindelijk het moment kwam, dat zij elkaar wel te rusten wenschten, had zij zonder voorbehoud haar lot saam-gesmeed met dat van Susan Gladstone.

Zij had geen behoefte aan eten, toen zij terugkwam in 't ziekenhuis en daarom ging zij regelrecht naar haar kamer. Haar diepste gedachten, bemerkte zij, waren bezig verband te leggen tusschen het nieuws, dat zij dien ochtend van de directrice had gehoord, en het besluit, dat zij dien avond had genomen. Over Prescott dacht zij: „Hij werkt op zijn manier, en ik op de mijne.” Zij sliep dien nacht uitstekend.

Den volgende morgen, toen zij op haar zaal kwam, kreeg zij van de leerlingverpleegster te hooren, dat de nieuwe zuster er al was.

Anne ontbood haar nieuwe assistente niet aanstonds bij zich. Zij wou eerst nog het een en ander regelen op de zaal. Het duurde misschien een half uur, voor zij het zijvertrek binnenging, waar de nieuwe verpleegster op haar zat te wachten. Zij ging aan de tafel zitten en nam haar pen op... en het verwelkomend lachje bestierf op haar lippen. Er kwam een trek van herkenning en van teleurstelling voor in de plaats. De vrouw, die tegenover haar zat, zag zij, was zuster Gregg uit het ziekenhuis van Shereford.

Zuster Gregg herkende Anne onmiddellijk. Zij schoot recht van verbazing, maar beheerschte zich snel, en er kwam een eigenaardige glans in haar lichte oogen.

„Goeden morgen, zuster,” groette zij het eerste, met een opgewekte stem. „Goeden morgen.”

Anne's antwoord klonk verre van vroolijk. Zij had in Shereford nooit veel

omgang gehad met zuster Gregg, en sympathie voelde zij nog minder voor het bleke, nogal twistzieke meisje met haar strookleurige haar. Het was, op zijn zachtst uitgedrukt, een pijnlijke herinnering aan het verleden, dat gezicht tegenover haar te zien.

„U kent me toch zeker nog wel, zuster?” hernam Eliza Gregg. „Ik wist niet, dat u hier hoofd-zuster was. Ik sta er echt van te kijken. U moet rekenen, ik kom regelrecht uit Shereford — ik ben daar al dien tijd gebleven sinds...” Een sluwe blik verscherpte het bloed-arme gelaat van zuster Gregg.

„Sinds u er vandaan bent gegaan, zuster.”

Anne liet haar pen over het papier gaan. Toen zij haar aantekening gemaakt had, kwam zij recht op zitten en keek zij haar nieuwe helpster aan.

„U treedt vanochtend in dienst, zuster. Ik hoop, dat u 't hier naar uw zin zult hebben. En ik ben ervan overtuigd, dat u uw best zult doen, om in alle opzichten te voldoen.”

„Jawel, zuster.”

School er een tikje spot in 't gewillige antwoord? Anne zou het niet durven zeggen. Ze keek zuster Gregg in haar lichte oogen.

„En ik reken er op, dat 't feit, dat we in Shereford samen verpleegster zijn geweest... of om duidelijker te spreken: ik hoop, dat niets, wat daar gebeurd is, u zal doen vergeten, dat ik hier de leiding heb over de zaal, en dat iedere order, die ik geef, nauwgezet moet worden uitgevoerd.”

„O nee, zuster.” Zuster Gregg was één en al hartelijke goedwilligheid. „U kunt er op rekenen, dat er niets aan mankeren zal.”

„Prachtig, zuster. Dan zijn we er voor 't oogenblik.”

Zonder gerucht ging de deur dicht. Anne's gestalte, nog steeds aan de tafel gezeten, had iets star onbeweeglijks. Maar achter haar effen voorhoofd joegen wanhopig haar gedachten. Met een schrikwekkende duidelijkheid stond het gevaar van den toestand haar voor oogen. Het deed er niets toe, dat zij in Shereford onschuldig was geweest — zij had de schuld op zich genomen. En nu had zij hier, op haar eigen zaal, een verpleegster, over wie zij gezag moest laten gelden, een verpleegster, die de uiterlijke omstandigheden van haar vertrek uit Shereford kende, en er misschien te zijner tijd niet tegen op zou zien, van die kennis gebruik te maken. Met al haar moed kon zij niet beletten, dat er een huivering, van vrees voor onheil, door haar heenging, toen zij opstond en langzaam terugliep naar de zaal.

Het weer werd zeer ongunstig; klamme vorst en vale mist verziekten de stadslucht. En door de barheid van het seizoen werden de ziekenhuizen steeds dichter bevolkt.

Anne had haar handen vol aan een menigte bronchitis- en longontstekingspatiënten. Er waren vele kritieke gevallen bij, die zeer speciale aandacht eischten; patiënten, die slechts herstellen konden op een zaal, waarin alles tot in de puntjes verzorgd werd. In normale omstandigheden zou Anne 't heerlijk hebben gevonden, dat er zoo groote en volhardende krachtsinspanning

Op het tennisveld

was Nel steeds een van de actiefste leden en gaf al haar aandacht aan het spel. Toch had zij, bij al die beweging, nooit last van slordig zittend haar. „Hoe komt het toch”, zeiden haar vriendinnen, „dat jouw haar altijd zo keurig blijft zitten en zo'n mooie glans heeft?” „Ik zal jullie mijn geheim maar verklappen: ik verzorg mijn haar altijd met Blondona.”

Ook Uw haar kan door geregelde behandeling met Blondona of Brunetta, de alkalivrije haarwasmiddelen, prachtige glans en schoonheid krijgen. Blondona, dat Kamillolfor bevat, het extract der bergkamillen, geeft zelfs donkerder geworden blond haar een mooie, lichte tint en Brunetta verleent, door het preparaat Hequil, aan donker haar een fraaie, diepe glans. Na het wassen droogt het haar bijzonder snel en laat zich zeer gemakkelijk kappen.

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

DE MODERNE ALKALIVRIJE HAARWASMIDDELEN

LAAT UW HAAR DOOR UW KAPPER BEHANDELEN MET ONZE PRIMA VLOEIBARE SHAMPOOS BLONDONA V. OF BRUNETTA V.

*punten in
Uw voordeel!*

- 1 Goud van allerhoogste zuiverheid!
- 2 Gesmeed zonder voegnaad.
- 3 Gedistingeerde modellen!
- 4 Zeer zorgvuldig afgewerkt!
- 5 Gegarandeerd door het HDZ-meesterteeken naast de rijkskeur.

Om deze 5 voordeelen is slechts een HDZ-verlovings- en trouwring goed genoeg als bezegeling van Uw geluk.

HDZ
RINGEN

In goudsmids-zaken met dit raamschild een ruime HDZ-collectie!

van haar werd gevraagd. Nu echter toedde zij en vermagerde zij onder een groote en steeds toenemende bezorgdheid.

Het liep op haar zaal lang niet zoo goed, als het moest. Er gingen allerlei kleinigheden verkeerd, kaarten werden niet nauwkeurig ingevuld, sputumflesschen werden niet gesteriliseerd. En meer dan eens stiet zij op een nog ernstiger tekortkoming. Dr. Verney, haar chef, hechtte het grootste gewicht aan de behandeling van longontsteking met serum. Hij gebruikte het Rockefeller-serum, en het succes daarvan hing grootendeels hiervan af, of het stipt op tijd werd toegediend. En nu had Anne drie malen achtereenvolgende ontdekt, dat het serum niet op den voorgeschreven tijd gegeven was.

Het viel niet te ontkennen of te betwijfelen: de wortel en de oorzaak van heel die onaangenaamheid was zuster Gregg. Dit wou niet zeggen, dat Eliza Gregg alle fouten alleen op haar geweten had. Zij maakte er vele, want zij was geen goede verpleegster, en was den laatsten tijd ergerlijk onverschillig en onachtzaam geworden. Maar op de een of andere arglistige manier begon zij de nauwgezette plichtsvervulling van de twee andere verpleegsters te ondermijnen. Op zuster Scott, een bezadigde en bescheiden figuur, kreeg zij misschien niet zooveel invloed; maar de leerling-verpleegster Leslie, een vroolijk jong meisje, en tot dan toe Anne's slavin, nam die besmettelijke lauwheid in een zorgwekkende mate over. Anne hoorde haar in de keuken hard lachen, terwijl de bedden van twee patiënten, wegens levensgevaar, waren afgeschermd. Haar aardige neusje begon zich vrijpostig opwaarts te richten. En op een middag kwam ze naar Anne toe, met veel vertoon van verbazing haar voorhoofd rimpelend.

„Zuster,” riep ze, op een vrijpostig toontje, „zuster Gregg heeft zooveen iets heel raars gezegd. Ik moest er u maar eens naar vragen, zei ze.”

Anne voelde een kouden schok van angst. Maar zij keek Leslie rustig aan.

„Wat zei zuster Gregg dan?”

„Dat u niet van diphtheritis-patiënten hield.”

„Ik houd van alle patiënten,” antwoordde Anne zonder aarzeling. „En dat moet jij ook doen, als je 't mij naar den zin wilt maken. Neem nu maar gauw bij nummer 15 temperatuur op. En doe niet meer zoo kinderachtig.”

„Ja, zuster,” zei de leerlinge beschaamd. En zij ging weer aan haar werk.

Anne's bezorgdheid nam echter door dit voorval nog toe. Zij nam zuster Gregg ernstig onder handen. Gelijk tevoren gaf zuster Gregg antwoord met een onderworpen maar tegelijk veelzeggenden blik. Anne voelde, dat er een crisis naderde. En inderdaad, in het begin van Maart was het zoover. En Anne, hoe vervuld van ontgoocheling en afkeer ook, was er bijna blij om; zoozeer had de geestelijke chantage van zuster Gregg haar uitgeput.

Op een ochtend kwam zij het proefkamertje binnen, dat was een klein laboratorium, waar bepaalde onderzoeken werden verricht. Tot haar ergernis zag zij, dat het vertrek niet schoon was gemaakt — een taak, waar-

voor zuster Gregg was aangewezen. Er stonden vuile reageerbuisjes in het rek, de flesschen met reagentia waren niet bijgevuld, op de smerige werkbank lag een pipet, met Fehling's solutie besmeurd. Het was niet om aan te zien.

Hiermee was voor Anne de maat vol. Rood van kwaadheid haalde zij vastberaden diep adem en liet zij zuster Gregg roepen.

Zuster Gregg haastte zich niet bijzonder, aan Anne's oproep gevolg te geven. En toen zij te voorschijn kwam, hield zij zich meer dan ooit, alsof er niets aan de hand was.

„Ja, zuster?” zei ze met een onnoozel gezicht. „Mankeert er iets aan?”

„Aan deze kamer mankeert alles.”

Anne kon bijna niet spreken van verontwaardiging.

Zuster Gregg keek Anne met een vluggen blik aan. Zij voelde zich zeker van haar zaak. Ze had 't al een heelen tijd op zoo'n beslissing aangestuurd. Ze zei onverstoorde:

„Waarom maakt u den boel dan niet in orde?”

Anne werd bleek bij dat onbeschaamde antwoord. Toen schoot er opnieuw een gloeiend rood in haar wangen.

„Hoe durft u zoo'n toon tegen me aan te slaan! Ik heb hier de verantwoordelijkheid over de zaal. 't Is uw plicht, mijn opdrachten uit te voeren.”

„O ja?”

„Dat weet u heel goed. U bent hier verpleegster en ik ben uw hoofdverpleegster.”

„Mooi soort hoofdverpleegster.”

Anne kneep haar handen stijf dicht, vechtend om zelfbeheersching, om het kalme licht der rede. Zij deed een laatste poging, om den toestand te redden.

„Wat hebt u eigenlijk tegen me, zuster Gregg? Ik ben, zoolang u hier bent, buitengewoon geduldig tegenover u geweest. U hebt uw werk lang niet gedaan, zooals 't hoorde. Dat weet u zelf ook wel. En 't is van 't hoogste belang dat u 't wel doet zooals 't hoort. We hebben heel ernstige patiënten hier, gevallen, waarin 't er om gaat, dood of leven.”

„Toen u in Shereford was maakte u zich ook niet zoo druk over die kwestie van dood of leven. Ten minste, dat lijkt me niet, als ik afga op de manier, waarop u er uit bent gegooit.”

Eindelijk lagen de kaarten van zuster Gregg open op tafel, en wees zij er op met een hatelijken spotlach. Maar als zij verwachtte, dat zij 't daardoor winnen zou, vergiste zij zich deerlijk.

Er glansde een hard en koud licht in Anne's oogen.

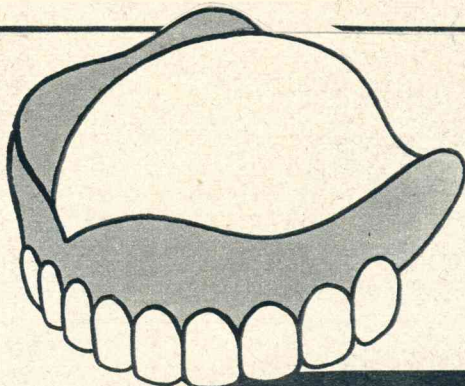
„We zullen dit gesprek niet langer voortzetten. Ik verzoek u nog eens, dien rommel hier op te ruimen. Als 't morgen ochtend, als ik kom, niet gebeurd is, zal ik bij de directrice rapport over u moeten maken wegens dienstweigering.”

Het gezicht van zuster Gregg nam een geelachtige tint aan. Teleurgesteld, omdat Anne het waagde haar zoo te trotseeren, goot zij in haar antwoord al haar opgekropte kwaadaardigheid uit.

„Als u naar de directrice gaat, ga ik mee. Ik heb haar net zoo goed iets te vertellen als u. Als u zoo graag aan de kaak wordt gesteld, kunt u uw zin krijgen. Dan zullen we wel eens zien, wie er 't beste afkomt.”

Wordt vervolgd

Houdt het rein met Steradent!

Uw kunstgebit is een teere zaak, een deel van Uw persoonlijkheid en het dient dus goed te worden onderhouden. Geef het daarom dagelijks een bad in Steradent. Dat kost geen moeite en U zult er altijd even welverzorgd door uitzien!

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten.

Steradent

6 Bruisende Voetbaden voor Uw Brandende, Vermoeide Voeten.

In elk doosje Trannosan Bruisend Voetbad bevinden zich zes groote tabletten uit 15 minerale zouten voor zes heerlijk verkwikkende, bruisende voetbaden.

Wanneer U den geheelen dag op de been bent geweest, welk een weldaad is dan een Trannosan Bruisend Voetbad van Prof. Polland. Trakteer er Uw transpireerende, vermoeide voeten een of tweemaal per week op.

Schuimend en parelend als champagne, worden de minerale zouten actief, koolzuur en zuurstof komen vrij, kalmeeren de vermoeide voetzenuwen en de verslapte spieren en geven nieuwe kracht en energie aan Uw voeten.

De lucht van overdadige transpiratie verdwijnt, de uitwaseming en de bloedsomloop worden normaal en de veerkracht van Uw voeten keert terug.

Goed warm water nemen, dan de voeten er in en dan pas een tablet Trannosan Bruisend Voetbad er in werpen.

De schuimende, bruisende werking begint direct. Welk een genot. Jong, frisch en gezond worden de voeten.

Trannosan Bruisend Voetbad een weldaad voor allen die veel moeten lopen en staan.

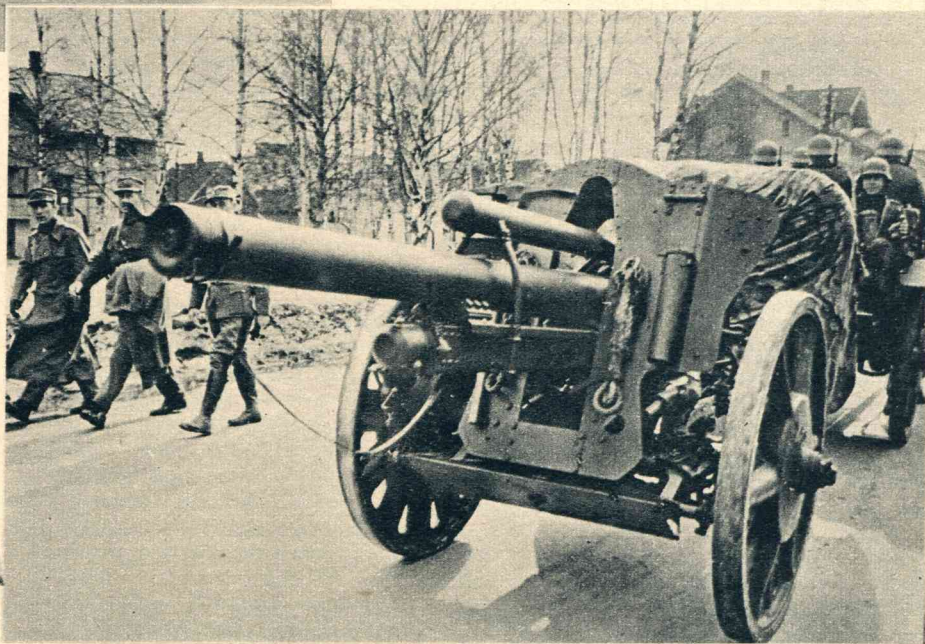
6 Bruisende Baden 48 c.

Trannosan Bruisend Voetbad

HET DUITSCHE LEGER IN HET NOORDEN

Na de verrassend snelle bezetting van Denemarken en de verovering der voornaamste havenplaatsen in Noorwegen door de Duitsers hebben dezen onmiddellijk maatregelen genomen om zich ondanks de aanvallen der Engelschen te verzekeren van 't bezit der strategische punten. Noorsche fort en vliegvelden kregen Duitsch personeel en Deutsche bedieningsmanschappen en aangezien de opmarsch in vlug tempo geschiedde, was het den Noren dikwijls niet mogelijk de versterkingen, die nu tegen hen gebruikt worden, te beschadigen of te vernietigen. Wij geven hierbij enkele exclusieve opnamen van hetgeen den Duitschers in handen viel.

Vlak voor de bezetting van Denemarken trad de bemanning van een Duitsch oorlogsschip aan om de bevelen van den commandant in ontvangst te nemen.

De zware Noorsche kustbatterijen in de Drontheimer fjord werden meteen door Deutsche kanonniers in gereedheid gebracht.

Duitsche artillerie op marsch door Noorwegen.

Duitsche en Noorsche soldaten op een Noorsch vliegveld, nadat dit zonder strijd door de Duitschers veroverd werd.

H.V.V. slaagde er in een 3-2-overwinning te boeken op de Hollandiaan. De rechtsbuiten der geelzwarten brengt den stand op 1-1.

SPORT VAN DE WEEK

Zondag werd te 's-Gravenhage door de P.T.G. (Post, Telegraaf en Giro) een wandelmarsch gehouden. De groep van de P.T.G. bij het vertrek van het Rijswijkscheplein.

De Haagsche korfbalderby H.K.V.-H.S.V. (1-5). Spelmoment uit deze ontmoeting.

A.D.O. klopte Zondag 't Gooi met 4-0. De Haagsche keeper, Koek, in actie bij een aanval op zijn doel.

Het tweede elftal van de voetbalvereniging. „Kranenburg” dat Zondag j.l. kampioen werd van de 1e klasse C. Haagschen Voetbalbond.

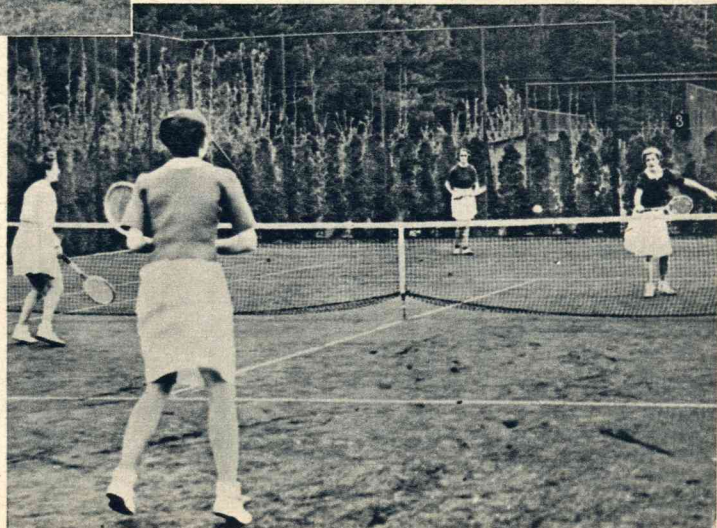

In den golfwedstrijd Burgers-Militairen streed Z.K.H. prins Bernhard aan de zijde van laatstgenoemden, die met 17-13 wonnen. V.l.n.r. jhr. mr. A. Calkoen v. Limmen (leider); G. L. DelCourt van Krimpen (leider); mr. A. baron Schimmelpenninck v. d. Oye; prins Bernhard en R. Schill.

Zaterdag hield de Zuid-Hollandsche Jachtvereniging een behendigheidsspringconcours in den springtuin van Meyendell. Freule Just de la Paisieres op Dagra bij het nemen van een hindernis.

De tenniscompetitie is Zondag j.l. weer begonnen. Moment uit den wedstrijd Leimonais-Anglo-Dutch. Mevr. Kolff-Goossens en mej. Diemer Kool van Anglo-Dutch (achter) in de dames-double tegen de dames Hartogh en Klein (voor).

In de stelling. Beschut door zware grondmassa's doorwaken wij den nacht bij 't licht van een stormlantaarn.

OVERSTAPPIE

krijgt 'n karweitje

Wel verdraaid, nou staan die dingen hier nóg!" zegt de kapitein. Hij heeft juist de wacht geïnspecteerd en gaat nu het kwartier betreden. En „die dingen” zijn drie snelblusschers, die, knalrood en glimmend, in het gangetje naar ons compagniesbureau een bekoorlijk stilleven vormen met een pot groene zeep en den bezem van den kamerwacht.

Er ligt een berg paperassen op de tafel van den compagniescommandant, doch alvorens zich op zijn papieren te storten, besluit de kapitein de aangelegenheid van die drie snelblusschers nu eens definitief te regelen. Onze motorordonnans neemt op zijn zwierige wijze het bochtje bij ons schildershuis en al spoedig komt de officier van materieel zijn opwachting maken op het bureau. Officier van materieel is eigenlijk 'n beetje overdreven, de functionaris is voorloopig slechts dienstdoend officier, want hij heeft den rang van vaandrig.

Nu weet u natuurlijk allen, wat een vaandrig is. Een vaandrig is een blozend jongmensch, dat na verloop van tijd officier wordt en, bij wijze van voorschot, reeds een gouden band om zijn veldmuts en een draagriemenstel in zijn taillehaken draagt. Dient hij bij de bereden wapens, dan heet hij kornet, maar één ding hebben kornetten en vaandrigen gemeen, ze staan niet erg hoog genoteerd op de betalingslijst der jaarweddegenietenden....

Als distinctief draagt de vaandrig op z'n kraag, zooals het voorschrift „Rangen en graden” zulks noemt, „een rond gebombeerd knoopje”, dat straks door een echte ster zal worden vervangen. Dat zelfde knoopje draagt ook de adjudant-onderofficier, die het echter nooit tot een ster zal brengen, hebbende hij als onderofficier reeds den hoogsten trap van de hiërarchie bereikt.

Een vaandrig is jong en de adjudant draagt meestentijds al jaren met trots de zilveren medaille voor vierentwintigjarige trouwen dienst, zoodat het niet erg moeilijk is die twee categorieën uit elkaar te houden. En dat is maar goed ook, want geen enkele vaandrig raakt opgetogen, als hij met adjudant wordt aangesproken. En het gekke is: de adjudant begint te brieschen, als je per ongeluk vaandrig tegen hem zegt!

En dan is er nog een tusschenvorm. Er zijn bij de weermacht ook vaandrigen, die den „naast-hoogeren” rang om de een of andere reden nooit bereikten. Ze loopen intusschen al knap tegen de veertig en nu is

BIJ ONZE „JONGENS TE VELDE”

drig niet. Wel is hij niet zoo heel jong meer, maar als de mobilisatie lang genoeg duurt, zullen we, aan het einde van dit jaar, parade voor hem maken. Wanneer hij, als pasbenoemd tweede luitenant, trouw aan de wetten en onderwerping aan de krijgstucht heeft gezworen.

„Kijk's,” zegt de kapitein. „Daar val ik vanmorgen weer over die brandblusschers. Hoe zit dat eigenlijk? Komen die nou waar ze hooren of komen ze er niet?”

De dienstdoend officier van materieel kan gelukkig verzekeren, dat er niet de minste twijfel aan bestaat, dat de snelblusschers inderdaad hun bestemming zullen bereiken. De kwestie is alleen deze: waar moeten ze staan? Want die aangelegenheid wordt geregeld in het „Brandvoorschrift”, waar de sergeant toegevoegd nu al dagen over zit te broeien.

„Hm ja, dat brandvoorschrift....” De kapitein kijkt eens opzij.

„Present, kapitein,” zegt prompt de sergeant toegevoegd, die de laatste minuten een zeer belangstellend toehoorder is geworden en hij zwaait met 'n lijvig dossier.

„Jij maakt d'r, geloof ik, 'n vervolgroman van,” veronderstelt de kapitein. „Zoo'n voorschrift moet kort en duidelijk zijn.”

„Korter kan het niet,” verzekert de sergeant. En dat het zoo lang duurde, komt omdat de sergeant zich uit den tijd, toen hij nog voor z'n korporaals-examen voste, meent te herinneren, dat het brandvoorschrift in de kazerne begon met den forsken inzet: „Wie brand ontdekt, roept met luider stem: „Brand, brand” en begeeft zich naar de wacht.” Maar hoe de sergeant ook in de reglementen heeft zitten zoeken, juist deze bepaling kon hij niet terugvinden. En de sergeant, die, wat je noemt, 'n littéraires knobbel heeft, zou het toch werkelijk zonde vinden als zijn voorschrift 'n minder indrukwekkend begin kreeg.

„Misschien zijn de reglementen onderwijl gewij-

het maar de vraag, wanneer hun vaandrighschap eindigt en zij tot den adjudantenstand overgaan. Tot deze groep behoort intusschen onze vaandrig.

teur, kom jij d'r 's hier, je zit tóch maar te niksen. 'k Heb 'n reuzenklussie voor je.”

Overstappie verschijnt

U zult gedacht hebben: we hooren hier van vaandrigen, pompnippels, adjudanten en brandvoorschriften, doch waar blijft ons aller vriend Overstappie toch? Welnu, hier is hij, ondernemend als steeds en vol ijver om het zaakje van die drie snelblusschers eens en voorgoed te regelen!

„Hoe bestaat 't?” zegt hij. „'n Facteur as brandweerman! Dan motte se me feitelijk ook 'n kopere hellem gefe en soo'n klein móórbijltje. Waor motte die gieters naor toe?” En hij wil er al vandoor gaan met een der vuurroode gevaarten.

„Hier dat ding!” gelast de sergeant. „D'r zit nog niks in.” Hij houdt 'n paar kokers omhoog.

„Benne se nog niet belaoje?” verwondert de facteur zich. „Laot Overstappie dat nou 's jofel foor mekaor bokse. Geef die spulle maor an mijn, sersjant. Me swaoger se suster heb jaorelang ferkeering gehad met de orrisjineele hoofdbrandmeester fan Buiksloterham.... Seve gouwe bieze had die gooser op se mouw....”

„Als je nou 's even je gezicht houdt,” zegt de sergeant, die onderwijl de handleiding raadpleegt. „Zet je ooren wijd open, dit witte spul komt in die flesch en dat bruine goedje doe je in den cylinder.” „Kenne we 't heele saakie niet meteen door mekaor roere?” informeert de facteur.

„Néé!” schrikt de sergeant. „Dan stikken we in 't schuim, 't zijn schuimblusschers. Ga jij nou naar 't waschlokaal en giet die flesschen vol water. En dan roer je dat goedje d'r door. Kan je roeren?”

„'k Heb 'n reuse roer ofer me!” verzekert de facteur geestdriftig. „Mot u me thuis advekaot sien maake! 'n Reuse receppie heb ik, sersjant. Ken fan pas komme as d'r in 't begin fan de maond nog 's 'n gesellig avondje is in de onderofficierskaomer.... U neemt ses dosijn eiere fan swarte kippe, sevenendertig maotjes brandewijn, 'n eetkeltje fol slagroom, 'n fersch rolmopsie....”

„Hm,” zegt de sergeant. „Was jij niet die vernufteling, die ons laatst thee met zout d'r door wou laten slikken?”

Doch nu krijgt de facteur opeens haast, 'n minuut later staat hij in het waschlokaal groote roode

zigt,” oppert de vaandrig. Doch hoe dit zij, de bluschapparaten komen vandaag, waar ze hooren. En nu wordt de sergeant van materieel er bij gehaald. Die moet dat zaakje maar's keurig opknappen.

Nu heeft de sergeant van materieel eigenlijk wel wat anders aan z'n hoofd. Hij heeft juist van den sergeant-majoor 'n lijvig stuk van tien vellen folio ontvangen, de „Naam- en nummerlijst van rijwielen kabelrijwielonderdelen, uitrustingsstukken en gereedschappen”.

„Goed doorlezen!” heeft de majoor gezegd. „'t Kan altijd te pas komen.” En nu zit de sergeant zich af te vragen, wat er toch bedoeld kan worden met „Pompnippels compleet tot werkplaatspomp” en „Potten onderste tot balhoofdstel”. Gezwegen nog van „Trapaspotspieën met moer tot trapasverbindingsstuk tot trapinrichting!” Nóóit heeft de sergeant geweten, dat al dit spul aan 'n doodgewone fiets kan zitten!

„Kijk nou 's hier,” zegt de sergeant toegevoegd. „Zandbakken komen op alle zolders en die blusschers moet je zóó verdelen, één in de wacht, één.... afijn, hier heb je 't lijstje.”

„Juist,” zegt de sergeant van materieel. „Fac-

cylinders te vullen. Op bescheiden schaal neemt hij zelfs scheikundige proeven en het resultaat is overweldigend: als je in 'n kopje water wat bruin en wit poeder door elkaar roert, krijg je 'n fantastische hoeveelheid schuim. En grinnikend overweegt Overstappie of met dit mengsel eventueel iets te bereiken zou zijn in de veldflesch van korporaal Papkind...

De schildwacht koestert zich in het voorjaarszonnetje, op het bureau ondertekent de kapitein hoofdschuddend 'n berg verzoeken om zakenverlof, de s.m.a. noteert met rooden inkt allerlei cijfertjes, die hij eerst al eens met zwarten inkt heeft geschreven. Overstappie laat het water stroomen en onderwijl doet de kompie dienst. De corveeërs verzamelen strootjes met den ijver van nestelende spreuwen, er wordt gegraven, er is theorie, de aardappelschillers zitten vervaarlijk te hompen, er ratelt 'n schrijfmachine en op de rustkamer heerscht groote bedrijvigheid, daar neemt de fourier de derde deken in ontvangst, want ook voor de militaire intendantie is de lente nu begonnen. Compleet is de compagnie intusschen niet, want nog steeds is onze derde sectie met luitenant en al op detachement. In 't holst van den nacht zijn ze vertrokken en de animo was niet bijster groot, doch thans is de stemming omgeslagen: de sectie wil niet meer terug! Ze schijnen 't daar geweldig voor elkaar te hebben, als je al die sterke verhalen gelooven mag. Op wacht komen ze niet, ze zijn ingekwartierd in een café met 'n reuzenbiljart, doorlopend hebben ze avondpermissie, de burgers zijn er geweldig gul met thee en sigaren, kortom, het is er een waar luilekkerland voor gemobiliseerden!

En bovendien heeft de derde sectie niet meegedaan aan de groote oefening, waaraan onze heele divisie te pas kwam. Twee dagen en nachten hielden we de stelling bezet, heele regimenten met overste en al zaten onder den grond en we hebben een voorproefje gehad, wat ons te wachten staat als het meenens wordt. Weggedoken in onze schuilplaatsen, beschut door zware grondmassa's doorwaakten we den nacht bij 't licht van een stormlantaarn.

Inmiddels begint Overstappie's activiteit in het waschlokaal de algemeene aandacht te trekken. Een ploegje corveeërs staakt tijdelijk de werkzaamheden en ook de korporaal-kok komt een kijkje nemen. Juist laat de facteur opnieuw z'n kopje schuimen. „Verroest!” zegt de kok en hij krabt eens onder z'n witte muts.

„Hao die kok!” groet de facteur. „Benne de raope al gaor? En wanneer krijge we nou 's fersche kuch? As dat soo doorgaot, mot ik follegende maond me heele gebit laote vernieuwe. Al me mellectande benne al in de ripperaosie...”

„Kuch mó't niet versch weze,” onderricht hem de kok. „Da's niet goed vanwege de vitaminen.”

„Hou jij nou je fietelamienne maar en geef mijn 't bikkesement, dat die jonges fan onze derde sectie krijge!” beweert Overstappie, die het detachement eens met 'n lading postpakketten heeft opgezocht. „Daoro is 't voor mekaar! Elleke dag fersche weitebrood fan 'n burregerbakker en 's avonds karbonaode met pudding nao...”

„Als je 't gelóóft,” zegt de kok, die 't blijkbaar zelf niet gelooft.

„Gao dan kijke!” noodigt de facteur hem uit. „Je mot die jonges sien, se fleure heelemaal op. Sulleke koppe hebbe se gekrege in die paar weke. As Papkind daor diende, woog ie nou fast al over de driehonderd pond!”

„Jou moete goed begriepe, pudding,” zegt Friesche Jilles, die tot dusver zijgend het discours heeft gevolgd. „Met heele bonke annanas d'r in,” dikt Overstappie aan.

De weg naar het hart van een man gaat door de maag, heeft eens een groot denker gezegd. In elk geval, het is waar, dat bij ons te velde culinaire aangelegenheden steeds een levendige belangstelling genieten. Uitvoerig wordt de kwestie van den ananaspudding besproken. Onze derde sectie is, zooals dat heet, in onderhoud bij het zoo-veelste E. W. Die letters beteekenen eskadron wielrijders. Er zijn ook compagnieën wielrijders, bestaande uit wielrijders, die

altijd op de fiets gezeten hebben. Hun collega's, die in eskadrons worden ingedeeld, zijn eigenlijk van huis uit huzaren, hun commandant heet dan ook ritmeester, net als bij 't paardenvolk. Maar hoe komen die fietsende huzaren nu aan ananaspudding? Weliswaar beweert onze menagemeester, die de laatste dagen veelvuldig over dit punt ondervraagd wordt, dat onze kompie op het rantsoen van den etappendienst is aangewezen, terwijl die wielrijders zoo ver weg zitten, dat ze hun menage zélf mogen inkoopen, doch met deze verklaring nemen de thuisgebleven secties geen genoegen. Neen, over dien ananaspudding is het laatste woord nog niet gesproken.

„Hoe zit 't, facteur? Blijf je den heelen dag onder water met je schuimspuiters?” komt de sergeant van materieel informeerden. „Vooruit, op je nek dat ding, één naar de wacht, één... afijn, hier heb je 't papiertje...”

Er gebeurt een ramp

Bij ons op de kamer belandt ook een der glimmende bluschapparaten, die door den sergeant van de week officieel onder de hoede van de kamerwachten worden gesteld. Maar dat is niet de eenige nieuwigheid. Overstappie heeft op het veldpostkantoor een groote doos in ontvangst genomen, heel deftig geadresseerd aan den Weledelgeboren Heer dpl. Van Vooren. Als 's avonds het menu van den menagemeester verwerkt is, gaat onze Hagenaar die doos met eenige plechtigheid openen. Er wordt een laag vloeipapier zichtbaar en dan...

„'n Buutenmodelleke!” kraait Jilles.

Hij heeft gelijk. Onder het vloei glanst een keurige uniform met opgestikte zakken en 'n vervaarlijk hoogen boord. Enthousiast valt de sectie op al dit moois aan.

„'n Echt weledelgebore broekie!” prijst Overstappie. Hij houdt de pantalon omhoog, die een waarlijk buitensporige pof vertoont en Jilles wil met alle geweld de tuniek passen.

„Nee, lui,” protesteert de Hagenaar angstig. „Blijf er nu met je vingers af.”

„Jou moete goed begriepe, op zoo'n jasje hoor'n strepe,” meent Jilles.

„Minstens sterre en balleke,” corrigeert de facteur. „Hoe bestaat 't, Nellie in buitemodel!”

„Hij zoekt zeker verkeerig,” meent Opa. Doch onze Hagenaar heeft geen oor voor allen commentaar, opgetogen bekijkt hij z'n pas verworven bezit. 't Mag waar zijn, dat de pakjes, die het rijk ons verstrekt, tegenwoordig 'n betere snit vertoonen, er gaat toch maar niets boven 'n buitemodelletje.

„Keurige coupe, hè?” praat hij. „En die kraeg is ook enorm, zag. Daerin heurt nog 'n beurd.”

„En om je nek 'n keurd!” rijmt Overstappie boosaardig.

Nu is het groote moment gekomen, dat onze Hagenaar zich voor het eerst in het nieuwe pak zal

vertoonen. Passen doet het natuurlijk, want Nellie is tijdens z'n laatste verloven minstens zes keer naar den tailleur geweest. Onder ademlooze spanning kijkt de sectie toe. 't Jasje zit als gegoten en de ballonbroek verleent den Hagenaar een ongemeen krijgshaftig uiterlijk. Nu komt er nóg 'n doos voor den dag en in die doos blinken 'n paar keurige cavalielaarzen.

„Nee, Nellie, dat klopt niet,” zegt korporaal Papkind. „Daar zit 'n tikkie pijn an.”

„Pijn? Ze passen perfect, heur.”

Hier is kennelijk sprake van een misverstand. Papkind twijfelt geenszins aan de juiste maat der fraaie laarzen, doch geeft slechts op echt militaire wijze uitdrukking aan zijn overtuiging, dat het dragen van ruitelaarzen den onbereden Hagenaar niet is toegestaan. „Als de militaire politie je d'r mee ziet lopen, ga je op den bon,” voorspelt hij.

Doch de Hagenaar kijkt slechts verliefd naar de blinkend-zwarte schachten en nu gaat hij z'n tenue voltooien door z'n beroemden buitemodel-kepi voor den dag te halen. Werkelijk, hij mag gezien worden!

„Als ie zóó de poort binnenhuppelt, komt subiet de wacht in 't geweer,” meent Opa.

De Hagenaar bewondert intusschen z'n taille en laat z'n laarzen kraken.

„Gao nog 'n pietsie achteruit, dat we 'n beetje overzicht krijge,” verzoekt de facteur.

Gehoorzaam posteert de Hagenaar zich bij de deur, waar net de nieuwe schuimblusser is opgesteld. Coquet laat hij z'n hand rusten op het roode gevaarte. We moeten zeggen, 't kleurt geweldig bij het sjeke pak.

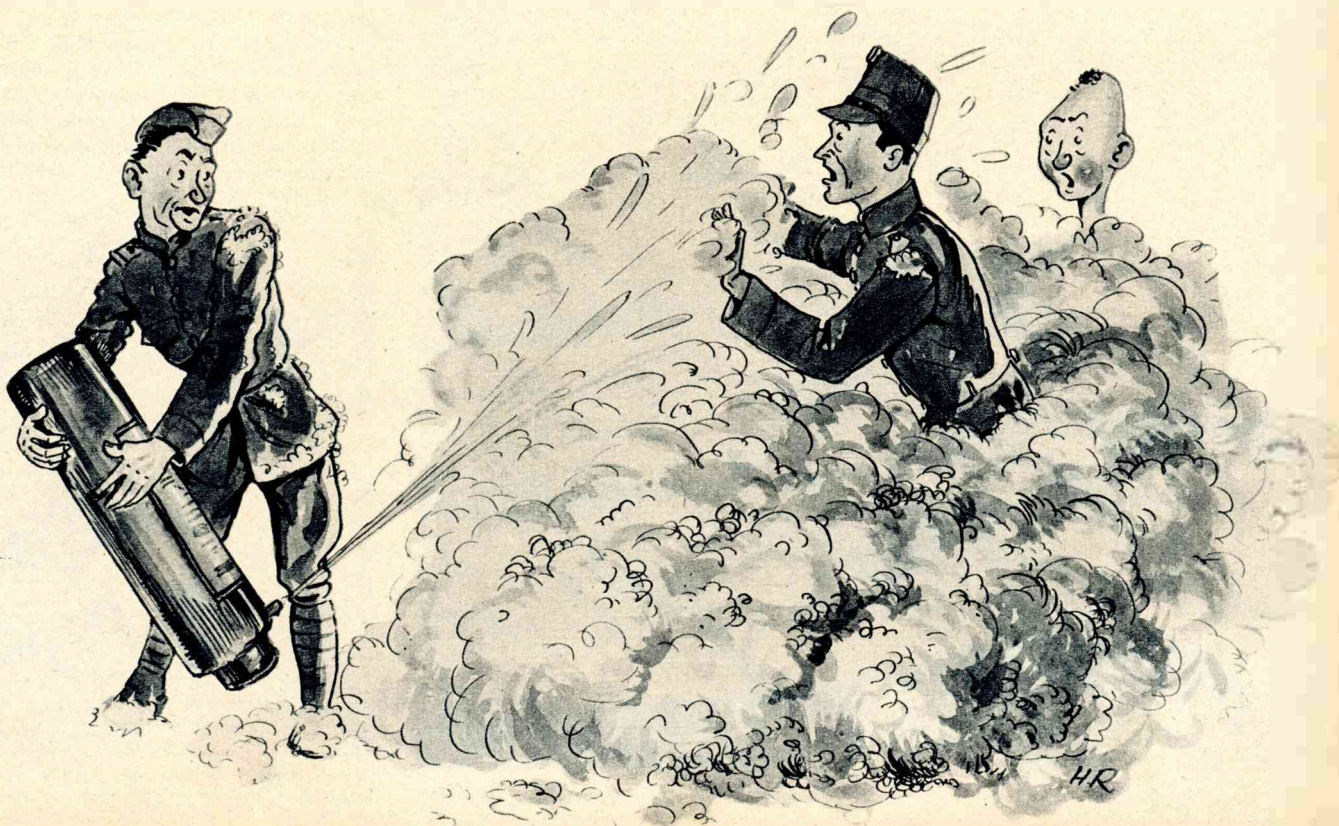
„Kompleet 'n plaatje,” bewondert de facteur. „Sóó mot je je laote fotografeere. Nellie, de held fan 't slagfeld! Lord Wanhoop met se handkanon!”

En dan gebeurt er een ramp. De Hagenaar doet een stap naar voren en opeens sist er iets. Op hetzelfde oogenblik hooren we 'n luiden slag: de schuimblusser is omgevallen. En nu beleven we in het groot, wat Overstappie vanmorgen in 't waschlokaal heeft gedemonstreerd, de chemicaliën in het apparaat vermengen zich en 'n geweldige schuimstraal spuit omhoog. En in de algemeene verwarring houdt iemand het gevaarte nog ondersteboven ook! We hooren den Hagenaar kuchen en proesten, maar waar is hij? Van het mooie pak en de laarzen is niets meer te zien, slechts de buitemodel-kepi steekt boven de schuinvlokken uit...

Drie uur duurt het eer we den armen Hagenaar weer schoon hebben en wat het fonkelnieuwe pak betreft, daar zijn ze thans in een stoomerij mee bezig. Doch het blijft zéér de vraag of het buitemodelletje ooit weer den oorspronkelijken glans zal vertoonen.

En als den volgende morgen de kapitein het kwartier betreedt, staat er in de gang opnieuw 'n brandblusser en ook die glanst niet meer als voorheen.

„Wel verdraaid!” zegt de kapitein... L.

Een der patiënten, verpleegd in het ziekenhuis te Vierumäki, waar vroeger de zetel was van het college voor sport- en athletiekbeoefening.

Het personeel der Nederlandsche ambulance voor het collegegebouw.

ONZE NEDERLANDSCHE AMBULANCE IN FINLAND

Hoog in het noorden van Europa woont, verzwakt en uitgeput na een heldhaftigen strijd met een machtigen nabuur, een klein maar moedig en beschaafd volk. Het kanon zwijgt er thans, maar de dappere soldaten en de zwaar getroffen bevolking bloeden er nog uit vele wonden. Berichten uit het Finsche land gewagen van 400.000 Finnen, die van al hun have en goed werden beroofd. Groote aantallen gewonden uit den Finsch-Russischen krijg worden thans nog verpleegd in het ziekenhuis te Vierumäki, de standplaats van de Nederlandsche Roode Kruis-ambulance in het geteisterde Finschegebied. Veel hulp is reeds geboden door het Nederlandsche volk in geld en in natura. Maar het comité Hulp aan Finland, „Voor 41 jaren”, dat onder eerevoorzitterschap staat van den gezant van de Unie van Zuid-Afrika, dr. H.D. van Broekhuizen, en oorspron-

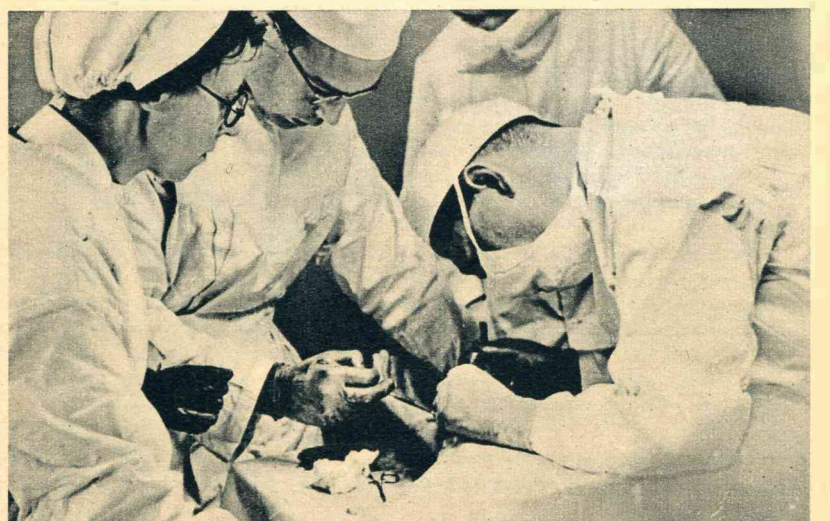
De Finsche taal is niet gemakkelijk: men gebruikt in Suomi gaarne lange woorden en rijt de lettergrepen aan elkaar. Uit het a-b-c-boek leeren de zusters, geholpen door dankbare patiënten, de eerste beginselen.

kelijk gevormd werd op initiatief van oud-strijders en oud-helpers, die het stamverwante Boerenvolk bij het begin dezer eeuw steunden in zijn lijdensuur, wekt de Nederlanders op om een ruim inzicht te blijven toonen in de behoeften en nooden van het Finsche volk en te blijven bijdragen voor het werk van opbouw, dat het Finsche volk weer sterk zal helpen maken, en het zoo spoedig mogelijk van zijn wonden zal helpen genezen.

Voor bijdragen per postrekening adresseere men, onder no. 375000, ten name van: Voorzitter comité Hulp aan Finland „Voor 41 jaren”, aan welk adres men ook gaarne bijdragen per postwissel tegemoet ziet. Wie snel helpt, helpt dubbel.

Een overzicht van een der zalen met gewonden uit den Finsch-Russischen oorlog.

De Finsche chirurg dr. Linnoinen en dr. Meihuizen, leider der Nederlandsche ambulance, tijdens een operatie aan de hand van een Finsch soldaat.

3 letters JAL

Drie letters J A L voor....

Voor leuke lenteschoentjes, sierlijk van vorm en fijn van leest. Maar ook voor sportschoenen is JAL het merk. Weet U, dat platte hak en breede zool weer heel erg in de mode zijn? En wat de mode brengt, brengt JAL. De vakman, die dit merk reeds vele jaren kent, heeft tal van beeldige modelletjes in voorraad. Hij zal ze U graag eens toonen.

In prijzen van

F 5.⁹⁵ — F 6.⁹⁵ — F 7.⁹⁵ enz.

Een exclusief model door de decoratieve koordnaad versiering. Verkrijgbaar in: bruin, blauw, oxblood, London tan boxcalfs, alsook in blauw, bruin en rood sportleder.

Een schoentje dat het oog bekoort. Verkrijgbaar in: naturel varkensleder, London tan calfs, Norwegia bruin sportleder, bruin calfs, London tan calfs met donker boxcalfs, zilvergrijs sportleder met blauw boxcalfs.

Het doorgevlochten, gekleurde leder geeft een apart cachet aan dezen schoen en maakt den voet opmerkelijk kort. Verkrijgbaar in: blauw boxcalfs met wit, naturelkleur varkensleder met London tan.

De vakman kent dit merk reeds jaren als het beste

Dit verhaal werd speciaal voor de film geschreven en op uitstekende wijze door Léo Joannon in een film omgezet. Zij wordt door de N.V. Columbia Film Booking in Holland uitgebracht.

DE EMIGRANTE

Naar den titel te oordeelen, is er alle aanleiding te veronderstellen, dat deze film gemaakt werd naar een der vele moderne problemen van den laatsten tijd. Toch heeft dit verhaal er niets, maar dan ook heelemaal niets mee uit te staan. Hoogstens geeft de overigens voortreffelijk geënceneerde massaregie een buitengewoon goed beeld van de moeilijkheden, waarmede emigranten vaak te kampen hebben en hoe ze dikwijls, met het beloofde land voor oogen, plotseling alle verwachtingen den bodem zien ingeslagen. Maar dat alles is slechts een middel om in de oprechte bekeering van de onderwereldfiguur Christiana te laten gelooven. Op dat moment krijgt zij immers de gelegenheid om den man, die haar liefde bezit, te toonen, dat zij werkelijk met het verleden gebroken heeft. Al haar juweelen,

en dat zijn er heel wat, offert zij op om het cautiebedrag te storten, dat voor de emigranten in de nieuwe wereld vereischt wordt. En nadat zij die daad gesteld heeft, kijkt 't publiek haar met geheel andere oogen aan, dan toen de film begon en zij aan den zelfkant van de samenleving zich van haar meest kwaadaardige zijde deed kennen. Als compagnon van een schurkachtig individu leidde zij een weeldeleven, met geen andere hobby dan het verzamelen van juweelen. Daarvoor offerde zij alles op, zelfs den man, met wien zij nauw verbonden was en die haar hartstocht voor juweelen royaal bevredigde. Om aan de wraak van dien man te ontkomen, raakt zij op een emigrantenschip verzeild en zelfs daar zou zij nog niet veilig zijn geweest, indien een

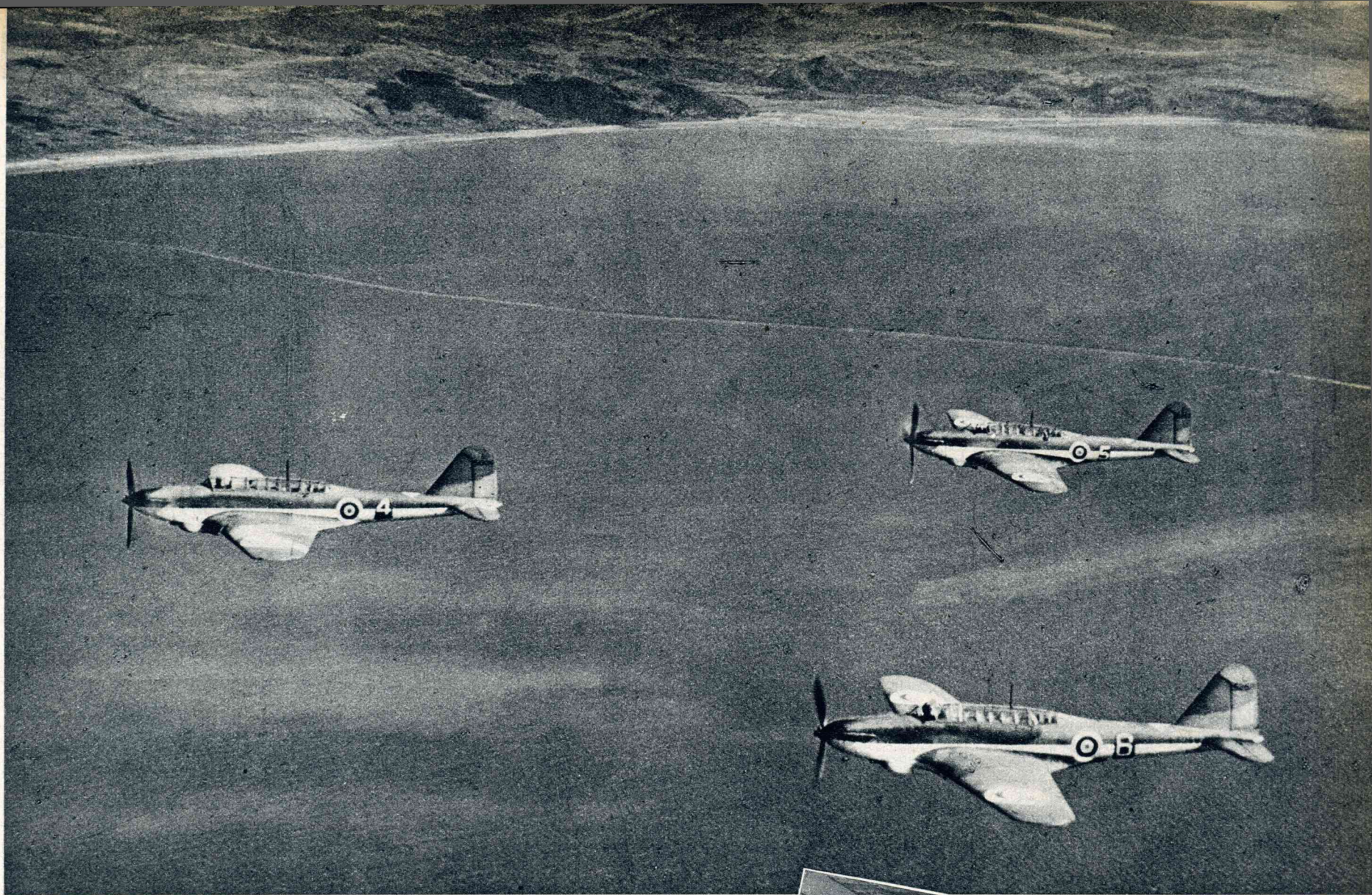
Edwige Feuillère als Christiana, de emigrante. Zij houdt zich schuil in de officiershut en wacht op het moment dat het schip zee zal kiezen.

Een nieuwe wereld en een nieuw vaderland tegemoet.

Dank zij de hulp van Christiana zijn de emigranten aan land kunnen gaan. Op dat moment achterhaalt haar echter de wraak van den afgewezen minnaar en het eenige, dat de landverhuizers nog kunnen doen om haar hun dankbaarheid te betuigen, is 't oprichten van 'n standbeeld (Edwige Feuillère en Jean Chevrier).

Een eskader bombardementsvliegtuigen op weg naar de plaats der gevechtshandeling.

BRITSCH VLIEGTUIGEN OP PATROUILLE

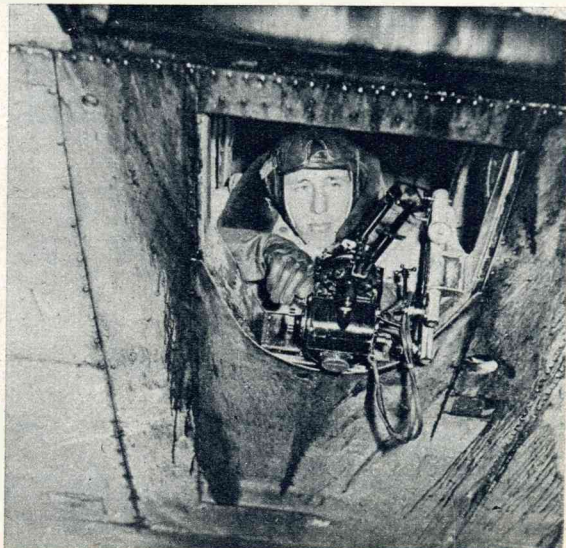
Wie zal het winnen: het vliegtuig of het oorlogsschip? Een vraag, die op het oogenblik in het noorden van Europa misschien voor den duur van dezen oorlog beslist wordt. De Duitsche luchtvloot is zeer sterk, dat is genoegzaam bekend en daarom doen de Engelsen hun best met hun tegenstanders gelijk te komen, of hen zelfs te „overvleugelen”. Wij geven hierbij 'n aantal foto's van de Fairey-gevechts- en bombardementsvliegtuigen der Royal Air Force.

Door prachtige wolkenformaties vliegt de bemanning, zonder oog te hebben voor de schoonheid der natuur.

Het bevestigen van de bommen onder aan 't toestel.

De man, die de bommen werpt, ligt op den vloer van het toestel en kijkt langs zijn ingewikkelde apparaten uit naar het vijandelijk doel.

EEN PRAATJE OVER Woninginrichting

(SLOT)

Mogen wij, in aansluiting aan ons artikel van de vorige week, thans eenige meer speciale wenken geven in direct verband met de meubilering van de kamers zelf?

Laat ons dan beginnen met de entree van het huis. Deze is, vooral bij ouderwetsche woningen, dikwijls stiefmoederlijk behandeld. Ze maakt een ongezelligen indruk, verhouding en indeeling zijn niet praktisch, terwijl de kleur van de verf vaak lang niet onberispelijk mag worden genoemd. De eerste indruk wordt in veel gevallen al bedorven door de glazen tocht-pui, het gasmeterkastje, het electrisch schakelbordje en dergelijke.

Gelukkig valt hier met eenvoudige middelen al heel wat verbetering aan te brengen. Het houtwerk kan licht worden geschilderd en de met groote krullen versierde ruit uit de tochtdeur kan worden vervangen door 'n gewone of 'n ruit van dun spiegelglas, 't zoogenaamde imitatie-spiegelglas, waarachter dan een vroolijk gordijntje op halve hoogte komt, zoodat er toch nog voldoende licht in de achtergang valt.

Bij den nieuwbouw is de situatie gewoonlijk gunstiger. Ofschoon gebrek aan ruimte voor den ontwerper meestal een ernstige handicap betekende, is er toch vaak een zeer aardig resultaat bereikt.

De tegenwoordige verhoudingen noodzaken ons meestal, de hall, zooals de entree gewoonlijk genoemd wordt, tegelijk als garderobe te gebruiken. Welnu, voor het opbergen van hoeden, jassen en mantels enzovoort vindt men diverse modellen kapstokken. De nieuwste zijn de metalen exemplaren met op roeden schuivende haken, terwijl een glasplaat op metalen consoles een berging voor hoeden, handschoenen en dergelijke attributen biedt. Anders dient een kapstok wel watervast gelakt of beter nog goed geschilderd te zijn.

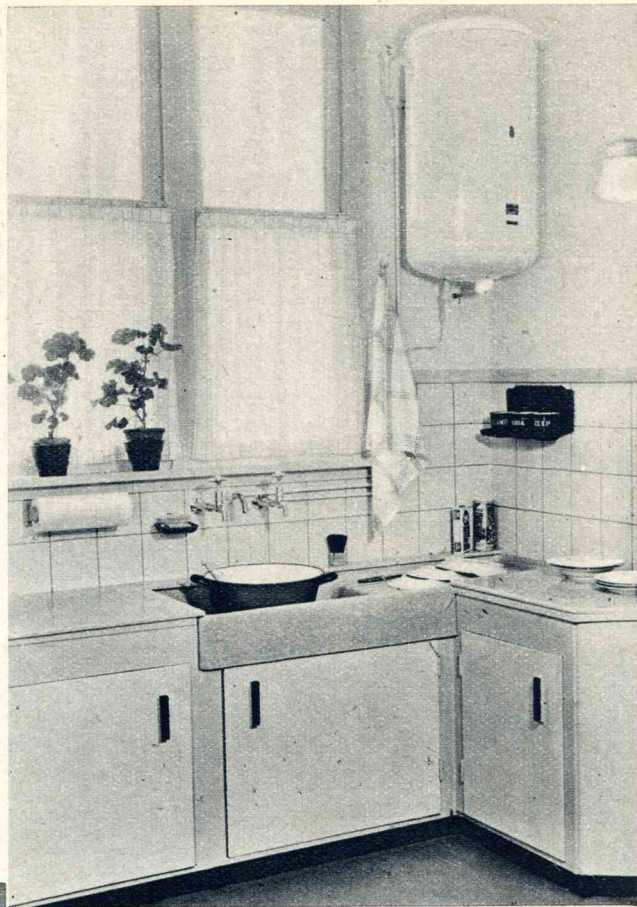
De wand, waartegen de natte overkleeding moet hangen, mag niet afgeven en moet tegen watervlekken bestand zijn. Een Japansche mat, een stofbespanning, een sarong of bekleeding met lincrustawalton, ziedaar eenige mogelijkheden. Het gevaar is echter niet denkbeeldig, dat een dergelijke bekleeding de eenheid van de wanden breekt en de ruimte nog kleiner doet schijnen. Aesthetisch gunstiger, om een deftig woord te gebruiken, zal het zijn om 't vak achter den kapstok met tegen vocht

bestande wasverf in de kleur van wanden en plafond te behandelen. Goed is ook een houten raamwerk van platte, houten lijstjes, watervast geverfd, hetgeen ruimte tusschen muur en kleeren vrij houdt.

Is er nog ruimte over om een klein zitbankje onder te brengen, des te beter, het is zoo gemakkelijk voor een bezoeker, dien men niet direct kan binnenlaten of om even op te zitten om overschoenen aan te trekken en dergelijke.

Een spiegel mag natuurlijk niet worden vergeten en het is verstandig voor een goede verlichting te zorgen.

Wat de trap betreft, deze wordt in verreweg de meeste gevallen natuurlijk van een looper voorzien. Voor onze kleine trappen moeten wij geen loopers met zware patronen kiezen, doch bijvoorbeeld een effen exemplaar, eventueel met een gekleurden rand. Moquette of bouclé is een uitstekend materiaal, hoewel er natuurlijk nog meer mogelijkheden zijn. Tegenwoordig neemt men in plaats van roeden

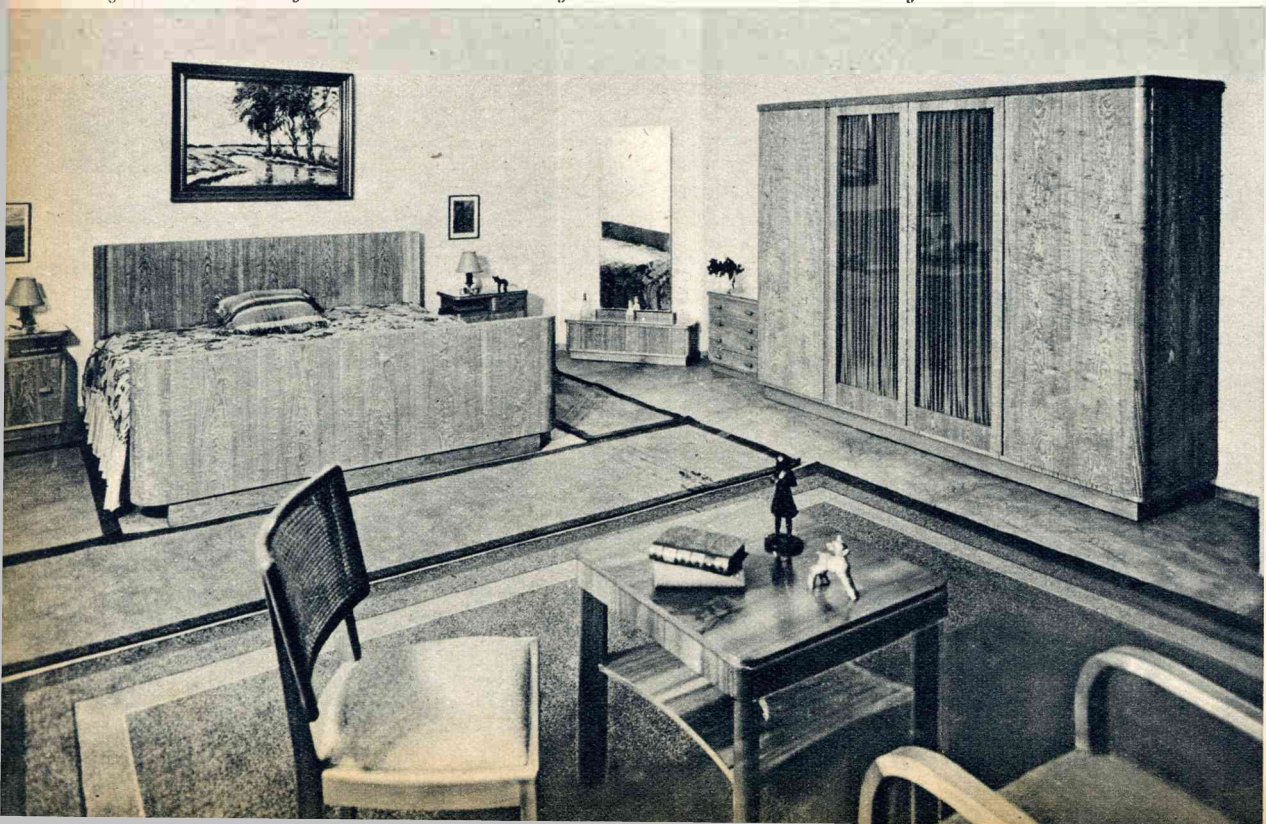

In een practisch ingerichte keuken is het prettig werken.

Wat er van een zolderkamer te maken valt.

Het is jammer, dat vele slaapkamerameublementen, die in den handel worden gebracht, veel te grootsch moeten worden genoemd voor de doorsnee-woning.

en oogen gewoonlijk de meer practische „clips“.

Het portaal, wij bedoelen het bovenportaal, is meestal niet meer dan een passage, die wij met een aardige vloerbedekking, waarop een loopertje of een paar leuke kledjes, al spoedig hebben aangekleed, vooral als we nog voor een geslaagde versiering van de muren hebben gezorgd.

Wat nu de kamers in huis betreft, allereerst zullen wij de zitkamer eens in oogenschouw nemen. Het is altijd gezellig, wanneer we hier een aardig, ruim uitzicht naar buiten hebben en in dit verband is het aan te raden, de meubels van het zitje zoo te groepeeren, dat we rustig van het uitzicht kunnen genieten. Ook de haard vormt — en wel speciaal 's winters — altijd een dankbaar uitgangspunt. Laten we er echter om denken, dat er in de kamer een behoorlijke „passage“ moet overblijven; op den omvang zoowel als de kwantiteit der te plaatsen meubelen moet dus terdege worden gelet en speciaal bij de kleine vertrekken van tegenwoordig is beperking noodig. Voor een practische rijdende theetafel zullen de meesten van ons echter nog graag een plaatsje reserveeren; het is een meubel, dat we op den duur niet graag meer willen missen.

Er is geen echte vrouw, die de waarde van bloemen in het moderne interieur niet ten volle begrijpt en daarom zal zij er ook gaarne geregeld een plaatsje voor inruimen. Bij de indeeling van het interieur dient hiermee ook rekening te worden gehouden, willen we een rustig, harmonieus geheel verkrijgen.

Wat de kleuren van de stoffeering, meubilering etc. aangaat, deze moeten vanzelfsprekend aan een ieders persoonlijken smaak worden overgelaten. Maar wij voor ons zouden degenen, die hun kamers niet in een uitgesproken ouden stijl inrichten, willen aanraden: Neem alles zoo licht en vroolijk mogelijk! Nederland heeft al zooveel donkere, sombere dagen en juist dan doet een vroolijke kleur zooveel goed.

Een enkel woord slechts willen we nog zeggen over de gordijnen, de vloerbedekking en de verlichting. Het is een verstandige maatregel, onze gordijnen zon- en lichtecht te nemen. En wat de vloerbedekking betreft, speciaal in een klein vertrek zal een effen lichte ondergrond — vast tapijt, matten of linoleum — het uitstekend doen en een mooi tapijtje, bijvoorbeeld een Perzisch exemplaar, komt er uitstekend op tot zijn recht.

Voor wat de verlichting betreft, zullen we graag gebruik maken van een mooie staande leeslamp en een of meer aardige schemerlampjes. Maar laten we in een klein vertrek geen al te zware kappen nemen; ze maken de kamer kleiner en verduisteren bovendien de lichtbron.

Om op de eetkamer over te gaan, het voornaamste ameublement bestaat hier vanzelfsprekend uit de tafel met de stoelen en het dressoir. Hoe deze meubelen geplaatst worden, in het midden van de kamer, meer naar het raam toe of de tafel bijvoorbeeld met een korte zijde tegen een muur, dat hangt van velerlei omstandigheden af en zoo in het algemeen valt hierover geen advies te geven. Elk geval dient afzonderlijk te worden bekeken. De kleuren kunnen wat stemmiger zijn dan in de zitkamer, maar ook hier zullen warme tinten worden gewaardeerd.

De slaapkamer is nauwelijks minder belangrijk, iets wat een ieder onmiddellijk zal toegeven wanneer hij bedenkt, dat men daar minstens een derde deel van zijn leven doorbrengt.

Wat de ligging betreft, deze kamer moet ruim, helder, behoorlijk verlicht en goed te ventileren zijn. Voor vloerbedekking zouden wij het zgn. viltlinoleum eens onder de aandacht willen brengen; het is een warm materiaal, dat uitstekend voldoet. Verder kiezen we een licht behang en fleurige gordijnen. Er is een geweldige keuze in katoen, linnen en imitatiehandweefstoffen.

Bij het kopen van een bed of liever van het beddegoed moeten we wel in het oog houden, dat een goed bed ons gedurende een groot deel, zoo niet ons geheele leven, onschatbare diensten kan bewijzen en dus niet veel op den prijs, maar meer op de kwaliteit letten. Het gezondste zijn de spiraaldraad-ondermatrassen en de met speciale kleine stalen veeren „gevulde” en met een laagje vilt of paardenhaar afgedekte bovenmatrassen; er zijn verschillende goede fabrikaten in den handel.

Nog groter is de keuze in de meubelen; men vindt verchroomde stalen huismeubelen, al of niet gecombineerd met houten schotwerk, gelakt of in zoogenaamd edelhout, houten meubelen in alle modellen, soorten en prijzen, te veel om op te noemen. De eenvoudige modellen zonder snijwerk en met weinig lijstwerk zijn het meest praktisch en het gemakkelijkst schoon te houden; daarom verdienen deze o.i. de voorkeur.

Wat de verlichting aangaat, de lamp moet zacht, diffuus licht geven; een lampje boven het bed en een of twee huislampen boven of aan weerszijden van de toilettafel mogen eigenlijk niet ontbreken in een behoorlijk ingerichte slaapkamer.

En ten slotte is een verplaatsbare kleenstandaard, een dress-boy, een groot gemak, vooral voor den heer des huizes. Laet but not least de keuken.

Over het gemak van een goed ingerichte keuken behoeven wij in een blad, dat zooveel huisvrouwen als lezers telt, niet te spreken. Hoe dit gemak echter het meest wordt gediend, vele bouwers van huizen doen nog altijd of zij het niet weten.

Een keuken is eigenlijk een werk-kamer en het werken in een onpractisch ingerichte keuken wordt als vermoeiender beschouwd dan het werken in een fabriek en kost ook veel meer tijd dan in een goed ingerichte keuken. In een handige keuken dient de gootsteen zoo dicht mogelijk bij het raam te zijn met minstens aan één zijde een afdruiptafel. Een dubbele gootsteen, een voor het afwassen, een voor het naspoelen van vaatwerk enz., is ideaal, vooral als er een mengkraan voor warm en koud water boven is. Daar in onze keukens het aanrecht meestal ook als werktafel moet dienen, zou men er eigenlijk aan moeten kunnen zitten, maar de gebruikelijke kastjes daaronder beletten dit in de meeste keukens helaas. Een werk-

tafel, waarvan het blad met linoleum bekleed is, in kleine keukens als vast meubel of op consoles draaibaar aan den muur bevestigd, kan dan ook werkelijk niet worden gemist. Een bezem- en werkkast voor emmers e.d. en een afzonderlijk naar buiten ventilerend kastje voor den vuilnisemmer mogen verder eigenlijk niet ontbreken. De emmer, liefst met voetpedaal, kan eventueel staan op een plank, bevestigd aan den binnenkant van het kastdeurtje; natuurlijk moet het geheel wel stevig zijn.

De verlichting van de keuken is ook een punt dat wel eenige aandacht verdient. Vaak hangt de lamp veel te hoog en staan we onszelf bij het werk in het licht. Een zgn. pottenkijker boven het fornuis en een extra-lichtpunt boven den gootsteen en de werktafel zullen dan ook zeker worden gewaardeerd. Een eenvoudige geëmailleerde of glazen kap voldoet gewoonlijk het beste.

De gordijntjes mogen slechts op verchroomde roetjes worden geplaatst; anders kunnen we beter gewone houten latjes nemen.

De vloer kan het beste van steenachtig materiaal zijn of anders bedekt met linoleum, en de wanden boven de gebruikelijke tegels mogen alleen dan met olieverf worden beschilderd, als er een goede ventilatie aanwezig is, want olieverf laat geen condenswater door, wat pleisterwerk, stuc e.d. wel doen.

De verbinding tusschen keuken en eetkamer door een zgn. aanneemluikje is aan te bevelen. Door gebruik te maken van houtvezelplaat kan de gehoorigheid wat worden weggenomen. Nog beter is een draaiend kastje — maar natuurlijk is deze constructie veel duurder — terwijl ook een doorgeefkast uitstekend voldoet.

Natuurlijk zou er over de keuken — trouwens ook over de andere vertrekken — nog heel wat meer te vertellen zijn. Wij hebben echter niet de pretentie, volledig te zijn geweest in dit artikel. Wanneer u er slechts een weinig profijt van zult hebben getrokken, achten wij onze moeite ruimschoots beloond.

Veel geluk en voorspoed in uw nieuwe woning!
B. v. d. H.

Wat zullen wij eten?

- Zondag:** Bruine soep.
Biefstuk.
Doperwtten (uit blik).
Aardappelen.
Chocoladevla met noten.
- Maandag:** Varkensrollade.
Andijvie.
Aardappelen.
Macaroni met krenten en rozijnen.
- Dinsdag:** Koud vleesch.
Bloemkool.
Aardappelen.
Maizenapudding.
- Woensdag:** Bloemkoolsoep.
Poulet met zure saus.
Spinazie.
Aardappelen.
- Donderdag:** Saucijsjes.
Stampot van raapstelen.
Rijstebrij.
- Vrijdag:** Groentebouillon met griesmeelballetjes.
Gestoofde schelvisch.
Wortelen.
Aardappelen.
- Zaterdag:** Gevulde eieren.
Sla.
Gebakken aardappelen.
Flensjes.

GEEF HAAR EXTRA ENERGIE

Actieve kinderen hebben dit moderne, smakelijke ontbijt NOODIG!

Een bord KELLOGG'S CORN FLAKES met melk en suiker

- heeft meer energie-waarde dan drie eieren
- is licht verteerbaar
- zoo knappend - kinderen zijn er dol op
- het doet hen ook meer melk gebruiken.

Energie in overvloed — dat moeten kinderen hebben, omdat zij hun energie veel vlugger verbruiken dan volwassenen. Kellogg's Corn Flakes geven hen snel en volop energie. Allen — zoowel kinderen als volwassenen — zullen smullen van die knappende, smakelijke, goudbruine maïsvlokken. Ze zijn buitengewoon licht verteerbaar en brengen Uw slankheid niet in gevaar. En hoe gemakkelijk voor U: geen koken, geen moeite, gewoon uit het pak op het bord schudden, er melk of room bijschenken en er wat suiker overheen strooien. Het is ook heerlijk met vruchten, vers of uit blik. Koop nog vandaag een pak bij Uw kruidenier.

Uw ontbijt in 30 seconden klaar!

DE VAKMAN ZEI

HET IS EEN PRACHT-WASMACHINE MAAR ALLEEN MET RINSO KRIJGT U EEN VOLMAAKT RESULTAAT!

RINSO IS DOOR ZIJN SPECIALE SAMENSTELLING HET AANGEWZEN MIDDEL VOOR GEBRUIK IN WAS-MACHINES. ALLEEN MET RINSO IN DE WASMACHINE KRIJGT MEN EEN VOLSTREKT SCHONE, HELDERE WAS.

Ook Uw wasmachine heeft de hulp nodig van Rinso, het zeepoeder, dat door zijn overvloedig, blijvend schuim en zijn „overvetheid” het goed volkomen schoon en helder maakt. Volg het voorbeeld van elke verstandige huisvrouw en gebruik de eerstvolgende wasdag Rinso in Uw wasmachine. Dan pas zal U hagelwit linnengoed krijgen — van het bonte goed blijven de kleuren fris en als nieuw. Deskundigen van de meest vooraanstaande wasmachine-fabrieken bevelen U de „overvette” Rinso aan en wat kan U beter doen dan deze raad opvolgen?

In iedere was-machine uitsluitend **RINSO**

ONVERANDERDE PRIJS SLECHTS 12½ ct.

FRANSCHÉ MODEHUIZEN

stellen zich voor

Ter afwisseling van het gebruikelijke modefestijn in de hoofdstad was het ditmaal nu eens niet één enkel huis, dat met mannequins plus groote baggage naar Amsterdam gekomen was, maar een bloemlezing van het beste, dat de diverse groote Parijsche huizen dit eerste oorlogs-seizoen gepresteerd hebben. Het was een officieele afvaardiging zonder bepaalde commercieele bedoelingen; vandaar dan ook, dat er verschillende autoriteiten aanwezig waren. Niet minder dan negen verschillende huizen zonden een eigen mannequin plus verschillende modellen. Daardoor was er zelfs een in Parijs onbekende gelegenheid, om vergelijkingen te treffen.

Er zijn sportieve en klassieke mantelpakjes, eenvoudige en gekleede jurken; zelfs het groot-avondtoilet passeert de revue. Er zijn ook verschillende modellen, die tijdens de voorjaarsvertooningen in Parijs nog niet eens klaar waren.

De vrouw en de mode! Een reeds dagen van te voren uitverkochte zaal bewijst de groote belangstelling. Op het gebied van mantelpakjes, het troetelkind van vrouw mode, trekt vooral de aandacht het sportieve driedeelige ensemble van Lelong, dat bestaat uit een geel geruit jasje op een effen grijs rokje, met daarover een grijze cape van wat zwaardere stof. Bijzonder aantrekkelijk is ook het jeugdig pakje

van Paquin met den wijden Schotschen plooirok, waarop een simpel marineblauw jasje, dat opgevroolijkt wordt door een grooten Schotschen strik onder de kin. Natuurlijk is het bolletje van het kleine, stijve matelotje óók overtrokken met de vroolijke roodgroene ruit.

Patou stelt zich tot taak, de charme van den strengen tailleur naar voren te brengen; men kan het donkerblauwe pakje met de vage krijtstreep erin, dat een ietwat lang aangesloten jacquet vertoont en vrij hooge revers, in de categorie der „volmaakten” rangschikken. Er loopen nog veel meer pakjes rond en we kunnen niet anders dan betreuren, dat het prachtige garderood, dat Parijs brengt, in ons land niet op het program staat. Waarschijnlijk vanwege het alternatief: „een super-kwaliteit en anders liever niet.”

Worth verzacht het strenge van een klassiek marinepakje door een enkel rood monogram op een der revers. De echt

tel van een levendige Schotsche ruit in ruischende tafzijde. De geweldige kopmouwen accentueeren de wespentaille nog in niet geringe mate.

Alix, het huis van de knappe drapeeringen, heeft zich ditmaal ook geheel op Nederland ingesteld. Uiterst practisch in ons wisselvallig klimaat is de eenvoudige, donkere completmantel, die slechts met één knoop in de taille gesloten wordt en een kwiek halflang mouwtje vertoont. Een dergelijke mantel, die het jurkje toch in voldoende mate laat zien, is zoo uiterst practisch, omdat, zoodra de lucht betreft, lichte, zonnige kleuren het niet meer doen, terwijl de te voorschijn springende voorbaan van het bloemige jurkje toch voldoende voor een fleurige noot zorgt.

Een mantel, die bijzonder de aandacht trekt, is de strenge redingote van Maggy Rouff, gemaakt van witte tafzijde met een fijngeteekend zwart ruitje. Maggy Rouff komt hier ook te voorschijn met den nieuwen rok, die aan de voorzijde ongeveer een veertig centimeter boven den grond overbloest.

zomersche jurkjes zijn veelal van 'n zijden imprimé, terwijl we echter daarnaast ook verschillende effen wollen crêpestofjes zien. Bleekblauw, zand, lichtgrijs en natuurlijk ook marine blijken sterk favoriet. Op die imprimé-jurken worden dan veelal effen completjassen gedragen, die het jurkje voldoende recht doen wedervaren en in vele gevallen zelf gevoerd zijn met het bloemige materiaal. Bijzonder geslaagd is 't ensemble van Worth, bestaande uit 'n zwarten zijden swagger op een jurk van zwarte crêpe de chine met een witten bal erin en dwarse strepen van rose genopte crêpe de chine. Lanvin combineert een vroolijke imprimé met een wit fond, waarop zwarte, hardgroene en gele bloempjes, met een langen lossen mantel van hetzelfde materiaal.

In de serie „jurken” komt Piquet uit met 'n grappig gestreept butlervest, dat hij zelfs voor het groot avondtoilet brengt, zij het dan ook van zwaar satijn. Had men deze speelsche fantasie thuis gelaten, dan sloeg dit huis toch nog een uitstekend figuur in de avond-serie met een sterk getailleerden langen man-

Als het zwemseizoen nadert

1057. Strandjurk van gestreept katoen, korte mouw, breede ceintuur. Ben. stof: 3.50 m van 70 cm. breed.

1058. Strandjurk van gewerkt katoen, mouw met schouderpat, V-hals, sluiting met ceintuur. Ben. stof: 3.50 m van 70 cm breed.

1060. Gebloemde strandjurk, kraag en revers van linnen, rugstuk. Ben. stof: 4 m van 70 cm breed.

1061. Strandjurk van gestreept linnen, voorpand verwerkt met strepen in verschillende richtingen. Ben. stof: 4 m van 70 cm breed.

VERKRIJGBAAR IN DE
MATEN 40-42-44-46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR
„PANORA” — NASSAU-
PLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor de toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

UIT ONS MENU

POULET MET ZURE SAUS (4 PERSONEN)

400 g poulet, ½ liter water, zout, peper, 25 g boter, 20 g bloem, het sap van ½ citroen, 1 ei.

Breng het water met het zout aan de kook en voeg er dan het vleesch aan toe. Laat het ongeveer 20 minuten koken. Zeef den bouillon, smelt de boter voor de saus, voeg er de bloem bij en onder goed roeren den bouillon. Laat de saus doorkoken. Klop het ei los en giet een gedeelte van de saus bij het ei, voeg daarna alles bij elkaar en laat het ei binden, maar zorg dat de saus niet meer kookt. Breng haar vervolgens op smaak met het citroensap en de peper. Schep het vleesch er door en laat alles samen nog even warm worden.

GEVULDE EIEREN (4 PERSONEN)

6 eieren, een paar eetlepels mayonaise, peterselie, zout, peper, wat kerrie, een paar blaadjes sla.

Kook de eieren hard, pel ze en laat ze afkoelen. Snijd ze daarna doormidden en wrijf den eierdooier door een zeef, of maak hem met een vork fijn. Vermeng hem met wat mayonaise en maak het mengseltje op smaak met zout, peper en wat kerrie. Spuit de holten van het eiwit vol met het pikante mengsel en garneer de eieren met een peterselieblaadje. Wasch de sla en schik ze op een schotel. Zet de eieren hierop en leg nog een toefje peterselie op den schotel.

CHOCOLADEVLA MET NOTEN EN EIWITSCHUIM (4 PERSONEN)

¾ liter melk, 60 g maizena, 50 g cacao, 74 g suiker, een snuffje zout, 50 g gepelde walnoten, 2 eiwitten.

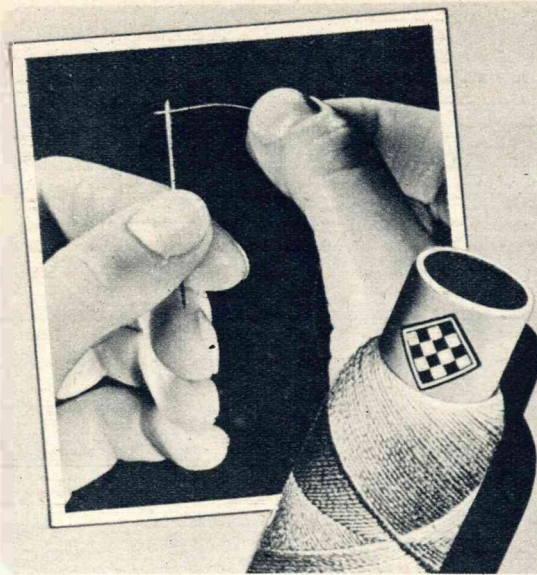
Breng de melk met het zout aan de kook, vermeng de maizena met de cacao en de suiker en giet er wat koude melk bij. Roer het mengsel tot een glad papje. Giet dit onder goed roeren bij de kokende melk en laat de vla onder voortdurend roeren doorkoken. Neem de vla van het vuur, roer er de gemalen walnoten doorheen. Doe de vla in een glazen schaal en garneer ze, als ze afgekoeld is, met het eiwitschuim. Klop hierover het eiwit stijf met suiker.

Schep met een lepel een gedeelte er uit en laat dit in warme (niet kokende!) melk gaar worden.

GESTOOFDE SCHELVISCH (4 PERSONEN)

1 kg schelvisch, 35 g boter, zout, peper, het sap van ½ citroen, 1 ui, paneermeel.

Smelt de boter en voeg er den gesnipperden ui bij en leg er de schelvisch, die zorgvuldig is schoongemaakt en in mooten is gesneden, in. Laat alles samen ongeveer 10 minuten smoren. Doe de massa over in een vuurvast schoteltje, giet er het citroensap en een scheutje water bij, strooi er wat zout en peper over. Bestrooi de visch met paneermeel, leg hier en daar een kluitje boter en een paar schijfjes citroen en laat den inhoud van het schoteltje in den oven bruin en gaar worden.

Gütermann's
Naaijijde

STERK
ELASTISCH
KLEURECHT

Let op het
handelsmerk:
Het schaakbord!

„HEELEMAAL GEEN GEHEIM!” zegt zijn Moeder.
„HET IS EXTRA ENERGIE-VOEDING!”

Blue Band bij ontbijt, boterham en middagmaal, dat betekent 3 x per dag extra energie-voeding. Zóó moet je de kinderen gezond houden. Het is makkelijk genoeg, omdat ze zo veel van Blue Band houden. En het is zoo licht verleerbaar. Wij bevinden ons allemaal best bij Blue Band. Blue Band houdt ons fit, omdat het energie-voeding is. Ziet U: Blue Band bevat ook Vitaminen A en D. En de doctoren zeggen, dat die Vitaminen onmisbaar zijn om weerstand te bieden aan ziekten en om stevige beenderen en een krachtig gebit te vormen. Dus hoe méér Blue Band we eten, hoe beter!

BLUE BAND BLIJF BIJ BLUE BAND —
BLUE BAND IS BEST!

BB 13-0141

GECONCENTREERD— daarom ECONOMISCH

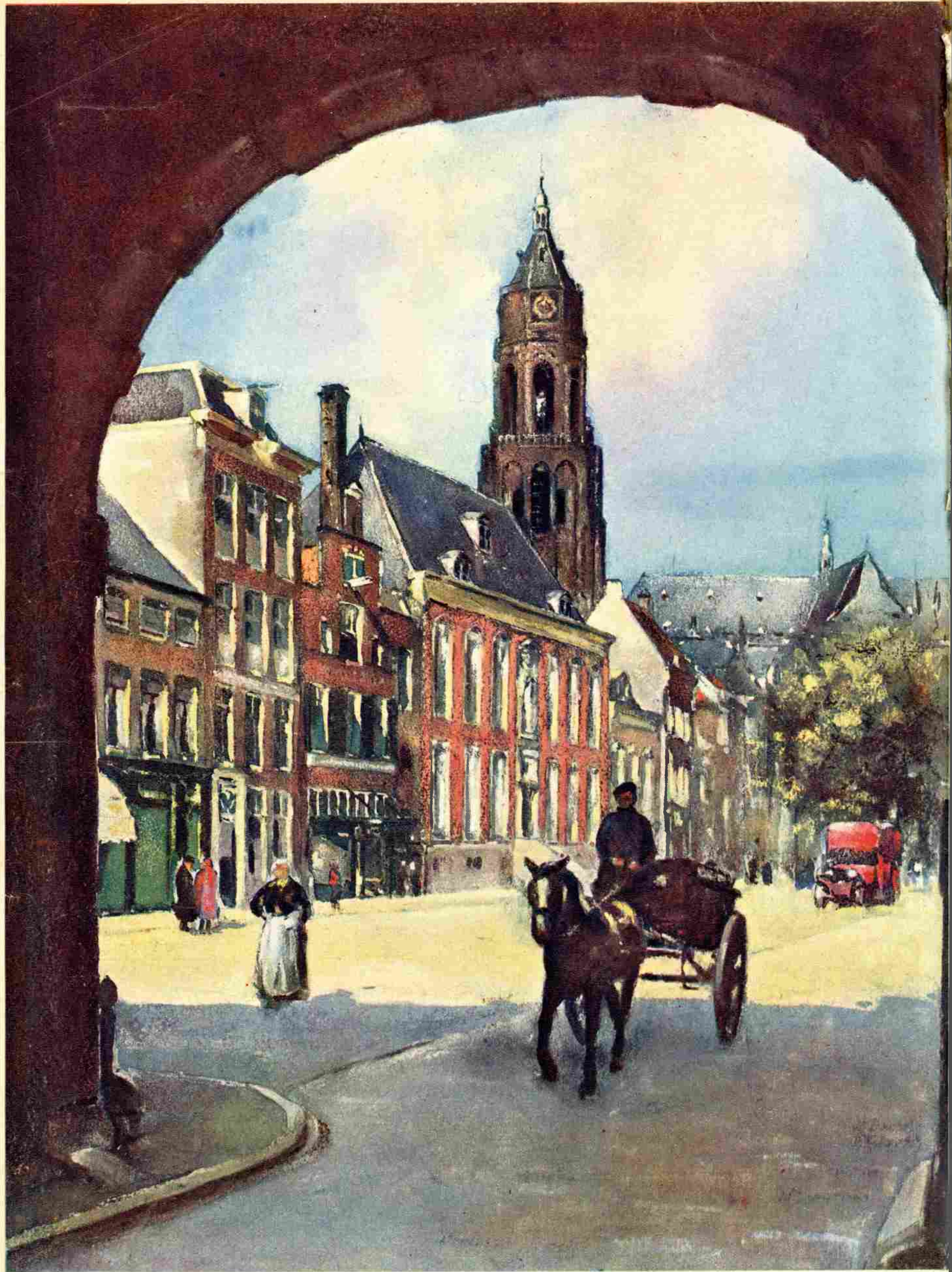
Kolynos is economisch, omdat het geconcentreerd is — een centimeter op een **drogen** borstel is voldoende.

Probeer Kolynos—het reinigt beter, vlugger en is onschadelijk.

Laat KOLYNOS Uw
GLIMLACH
doen SCHITTEREN

041H

DE MARKT TE ARNHEM